

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/86/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1114222102
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Degmová Pospíšilová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1114222102.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a sudcov JUDr. Valérie Kleinovej, st. a JUDr. Anny Kašajovej v právnej veci žalobcu: B.. Q. K., Q. A..P..U., A.V.: M. K. X, XXX XX K., T.: XX XXX XXX, zastúpený: Mgr. Miroslavou Ficovou, advokátkou so sídlom Mierové námestie 24, 018 51 Nová Dubnica, proti žalovaným: 1/ Ministerstvo kultúry Slovenskej republiky so sídlom Námestie SNP č. 33, 813 31 Bratislava - Staré Mesto, IČO: 00 165 182, 2/ Úrad pre verejné obstarávanie so sídlom Ružová dolina 606/10, 821 09 Bratislava, IČO: 31 797 903, o náhradu škody vo výške 25.949 EUR s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 14. apríla 2022 č. k. 9C/143/2014-502 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovaným 1/, 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu proti žalovaným 1/, 2/ o náhradu škody vo forme ušlého zisku a žalovaným 1/, 2/ nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. Vychádzal zo žaloby, ktorou sa žalobca najskôr proti žalovanému v 1. rade domáhal náhrady škody vo výške 25 949,- EUR istiny s príslušenstvom. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 21.12.2010 bola na internetovej stránke žalovaného v 1. rade zverejnená výzva na predkladanie súťažných ponúk pre podprahovú zákazku: „Poskytovanie právnych služieb v konaní pred súdom spolu so súťažnými podkladmi. Ako jediné kritérium na hodnotenie ponúk bola žalovaným v časti A.2 súťažných podkladov stanovená najnižšia cena v EUR bez DPH. Najvýhodnejšou ponukou sa tak mala stať „ponuka uchádzača, ktorá bude obsahovať najnižšiu odmenu za 1 úkon právnej služby bez ohľadu na počet odpracovaných hodín“. V súlade s výzvou a so súťažnými podkladmi podal žalobca žalovanému ponuku. Dňa 03.01.2011 sa uskutočnilo v sídle žalovaného otváranie predložených ponúk, na ktorom sa žalobca osobne zúčastnil a kde okrem iného bolo zistené, že žalovanému bolo podaných sedem ponúk. Dňa 25.01.2011 bolo žalobcovi poštou od žalovaného doručené „Oznámenie o výsledku vyhodnotenia ponúk“ zo dňa 19.01.2011 pod č. MK-17/2011-100/524, v ktorom bolo uvedené, že ponuka žalobcu splnila podmienky a požiadavky žalovaného uvedené vo výzve na predkladanie ponúk a v súťažných podkladoch, napriek tomu však žalobca vo verejnom obstarávaní neuspel. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca žalovanému žiadosť o nápravu. Žiadosť o nápravu bola zo strany žalovaného zamietnutá rozhodnutím č. MK-2964/2010-100/1707 zo dňa 10.02.2011. Žalobca bol v dôsledku zamietnutia žiadosti o nápravu nútený podať na Úrad pre verejné obstarávanie (ďalej ako „úrad“ alebo OVO) námietky, ktorým bolo vyhovené a rozhodnutím úradu č. 107-6000/2011-ON/28 zo dňa 25.03.2011 bolo rozhodnutie žalovaného o výsledku vyhodnotenia ponúk zrušené. Dňa 08.04.2011 bola žalobcovi doručená od žalovaného písomná žiadosť o vysvetlenie ponuky zo dňa 06.04.2011, v ktorej žalovaný uviedol, že

sa rozhodol, že požiada o vysvetlenie všetkých uchádzačov, ktorých cenové ponuky sú pod hranicou priemeru všetkých hodnotených ponúk. Žalobca žalovanému včas doručil odpoveď, v ktorej žalovanému uviedol, že na jeho druhú otázku nie je možné odpovedať, pretože nie je dostatočne známy ani predmet právnych služieb, ktoré majú byť poskytované, ani konkrétne úkony právnej služby, ktoré bude potrebné alebo žiaduce vykonať a nie je preto možné uviesť ani počet osôb, ktoré budú konkrétne úkony právnej služby realizovať, ani počet hodín, ktoré budú úkonom právnej služby strávené, pretože tieto skutočnosti budú pri jednotlivých úkonoch vysoko pravdepodobne rôzne. Dňa 26.04.2011 bolo žalobcovi poštou od žalovaného doručené jeho „Oznámenie o vylúčení z verejného obstarávania“ zo dňa 19.04.2011 pod č MK-17/2011-100/5120, v ktorom žalovaný žalobcovi oznámil, že jeho ponuka bola z verejného obstarávania vylúčená, nakoľko jeho vysvetlenie nebolo „v súlade s požiadavkou žalovaného na vysvetlenie ponuky“. Žalobca, vzhľadom na svoje presvedčenie, že ním ponúknutá cena nebola cenou neobvykle nízkou a aj keby bola žalovaným za takú považovaná, jeho vysvetlenie ponuky bolo plne v súlade so zákonom o verejnom obstarávaní, podal dňa 06.05.2011 žalovanému žiadosť o nápravu. Žiadosť o nápravu bola zo strany žalovaného rozhodnutím č. MK-17/2011-100/6239 zo dňa 12.05.2011 zamietnutá. Žalobca sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu obrátil so svojimi námietkami proti vylúčeniu uchádzača na Úrad pre verejné obstarávanie, ktoré boli podané na poštovú prepravu dňa 23.5.2011. Úrad pre verejné obstarávanie však v rozpore so zákonom o verejnom obstarávaní rozhodnutím č. 4466000/2011-ON/156 zo dňa 09.06.2011 konanie o námietkach zastavil, a to s odôvodnením, že námietky boli podané úradu osobne dňa 24.05.2011, t. j. po lehote stanovenej na podanie námietok. Proti tomuto rozhodnutiu žalobca podal dňa 17.06.2011 žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia na Krajský súd Bratislava. O žalobe bolo rozhodnuté rozsudkom č. k. 2S 87/201146 zo dňa 14.12.2011, ktorý nadobudol právoplatnosť 24.02.2012, a to tak, že napadnuté rozhodnutie Úradu pre verejné obstarávanie bolo zrušené. Na základe vyššie uvedeného zrušujúceho rozsudku Krajského súdu Bratislava bol Úrad pre verejné obstarávanie povinný vo veci námietok žalobcu nariadiť ústne pojednávanie a po vypočutí oboch strán o porušení zákona rozhodnúť. Úradom pre verejné obstarávanie bolo ústne pojednávanie nariadené na opakované urgencie žalobcu na deň 24.05.2012. Úrad pre verejné obstarávanie po ústnom konaní prijal rozhodnutie č. 443-6000/2011-ON/156-N zo dňa 11.09.2012, ktorým nariadil žalovanému zrušiť do 30 dní od doručenia rozhodnutia celú predmetnú zákazku. Následne žalovaný v súlade s § 140 ods. 4 zákona o verejnom obstarávaní podal v zákonom stanovenej lehote žalobu na Krajský súd v Bratislave na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Úradu pre verejné obstarávanie č. 4436000/2011-ON/156-N zo dňa 11.09.2012. Veci bola pridelená sp. zn. 5S 312/2012 a dňa 01.04.2014 Krajský súd v Bratislave rozhodol svojim rozsudkom č. k. 5S 312/2012-107 tak, že žalobu žalovaného zamietol. Žalobca tvrdil, že protiprávnym konaním žalovaného v 1. rade pri verejnom obstarávaní bola žalobcovi spôsobená škoda vo výške 25 949,- eur ako ušlý zisk žalobcu z každého úkonu právnej služby, ktorý žalovanému fakturoval ďalší uchádzač. Žalobca tiež uviedol, že vzhľadom na to, že verejné obstarávanie a uzatvorenie zmluvy s úspešným uchádzačom v tomto prípade nebolo výkonom verejnej moci žalovaného, ale súkromnoprávnym vystupovaním verejnej moci na trhu, na zodpovednosť žalovaného sa neaplikuje zákon o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Pri zodpovednosti za škodu spôsobenú porušením zákonov o verejnom obstarávaní sa uplatní občianskoprávny nárok na náhradu škody podľa § 420 OZ v spojitosti so zákonom o verejnom obstarávaní, pretože obchodnoprávny režim náhrady škody sa aplikuje iba pri porušení povinností uložených Obchodným zákonníkom.

3. Žalovaný v 1. rade s k žalobe vyjadril a žiadal ju ako nedôvodnú zamietnuť. Uviedol, že žalobca nepreukázal, že ministerstvo konalo v rozpore so zákonom o verejnom obstarávaní, teda nepreukázal splnenie už samotnej prvej podmienky uplatnenia nároku na náhradu škody, ktorou je porušenie zákonnej povinnosti. Žalovaný v 1. rade vzniesol námietku premlčania žalobcovho nároku na náhradu škody pre uplynutie premlčacích lehôt a to subjektívnej dvojročnej a aj objektívnej trojročnej premlčacej lehoty. Uviedol, že žalobca v celom texte žaloby jednoznačne neoznačil okamih vzniku škody. Tento moment je rozhodujúci pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). Zmluva o poskytovaní právnych služieb v konaní pred súdom bola s úspešným uchádzačom uzatvorená dňa 30.06.2011. Zverejnená v Centrálnom registri zmlúv bola 08.07.2011, účinnosť nadobudla 09.07.2011 (teda deň nasledujúci po dni jej zverejnenia). Predmetná zmluva je podľa § 47a Občianskeho zákonníka v nadväznosti na § 5a zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám v znení neskorších predpisov povinne zverejňovanou zmluvou v Centrálnom registri zmlúv, ktorého prevádzkovateľom je Úrad vlády SR. Centrálny register zmlúv je verejne prístupný zdroj informácií, to znamená že žalobca sa o uzatvorení zmluvy dozvedel dňa 08.07.2011. Ministerstvo poukázalo na skutočnosť, že ak sa žalobca dozvedel o škode 08.07.2011 (deň

zverejnenia zmluvy uzavretej dňa 30.06.2011 v Centrálnom registri zmlúv), tak subjektívna dvojročná premlčacia lehota na uplatnenie nároku na náhradu škody uplynula žalobcovi dňa 08.07.2013. Ak žalobca vychádzal z toho, že ministerstvo mu spôsobilo škodu vylúčením z verejného obstarávania a oznámenie o tom mu bolo doručené dňa 26.04.2011, tak objektívna trojročná premlčacia lehota na uplatnenie práva na náhradu škody uplynula žalobcovi dňa 26.04.2014. Ak by žalobca za deň vzniku škody považoval deň uzavretia zmluvy s úspešným uchádzačom deň 30.06.2011, tak objektívna premlčacia lehota na uplatnenie práva na náhradu škody žalobcovi uplynula dňa 30.06.2014. K tvrdeniu žalobcu, že žalovaný mu spôsobil škodu úmyselne, čo by znamenalo uplatnenie 10 ročnej objektívnej premlčacej lehoty uviedol, že zásadne popiera skutočnosť, že žalovaný spôsobil škodu žalobcovi porušením právnej povinnosti a tvrdenie žalobcu, že škoda mu bola spôsobená úmyselne, považuje za účelové. Žalobca nepreukázal svojimi tvrdeniami ani označenými dôkazmi, že žalovaný mu spôsobil škodu úmyselne. Premlčanie práva na náhradu škody pre uplynutie subjektívnej premlčacej lehoty, ak škodca namieta premlčanie, má za následok, že poškodený sa nemôže úspešne domáhať nároku na náhradu, a to aj vtedy, ak objektívna premlčacia lehota ešte neuplynula.

4. Žalobca následne navrhol vstup ďalšieho účastníka do konania na strane žalovaného: Úradu pre verejné obstarávanie so sídlom Dunajská 68, 820 04 Bratislava, ako žalovaného v 2. rade. Uznesením zo dňa 16.12.2014 č. k. 9C/143/2014-238 súd prvej inštancie pripustil vstup Úradu pre verejné obstarávanie so sídlom Dunajská 68, 820 04 Bratislava do konania ako žalovaného v 2. rade.

5. Žalovaný v 2. rade v rámci vyjadrenia k žalobe ju navrhol v celom rozsahu zamietnuť. Taktiež vzniesol námietku premlčania nároku žalobcu na náhradu škody. Poukázal na to, že podľa § 106 ods. 1 a 2 OZ sa právo na náhradu škody premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Najneskoršie sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky, a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne, za desať rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví. Žalovaný v 1. rade uzavrel zmluvu s úspešným uchádzačom 30.06.2011. Uvedený dátum je preto zároveň dňom začatia plynutia objektívnej trojročnej premlčacej doby v zmysle § 106 ods. 2 OZ. Z dôvodu, že žaloba žalobcu bola podaná až 30.07.2014, je potrebné uviesť, že v prípade podania námietky premlčania súd skonštatuje, že návrh žalobcu je premlčaný a právo na náhradu škody mu v prípade uplatnenia námietky premlčania nebude možné v tomto konaní priznať. Tiež namietal nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v 2. rade a s tým súvisiace premlčanie nároku na náhradu škody, nakoľko žalobca si nárok na náhradu škody proti žalovanému v 2. rade uplatnil až v návrhu na pripustenie ďalšieho účastníka na strane žalovaného zo dňa 16.12.2014.

6. Žalobca vo svojom vyjadrení k vyjadreniam žalovaného v I. a 2. rade uviedol, že žalobca vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaného v 2. rade považuje za neoprávnenú a nedôvodnú, nakoľko podľa § 261 ods. 2 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObZ“) sa touto časťou zákona spravujú takisto záväzkové vzťahy medzi subjektom verejného práva, ak sa týkajú zabezpečovania verejných potrieb alebo vlastnej prevádzky a podnikateľmi pri ich podnikateľskej činnosti. Podľa § 261 ods. 8 ObZ je pri použití tejto časti zákona podľa odsekov 1 a 2 rozhodujúca povaha účastníkov pri vzniku záväzkového vzťahu. Podľa § 397 ObZ ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, je premlčacia doba štyri roky. Podľa § 398 ObZ pri práve na náhradu škody plynie premlčacia doba odo dňa, keď sa poškodený dozvedel alebo mohol dozvedieť o škode a o tom, kto je povinný na jej náhradu; končí sa však najneskôr uplynutím desiatich rokov odo dňa, keď došlo k porušeniu povinnosti. Napriek tomu, že si žalobca žalobou uplatnil svoj nárok na náhradu škody v zmysle § 420 OZ (keďže ide o škodu spôsobenú porušením povinností ustanovených iným právnym predpisom ako Obchodným zákonníkom, žalobca ani inak postupovať nemohol), tak podľa odbornej literatúry (napr. Ovečková, 0. Premlčanie v obchodnom práve. Bratislava: Wolters Kluwer, 2015, s. 123) sa aj na premlčanie deliktálnych nárokov na náhradu škody aplikuje obchodnoprávny režim, ak sú splnené predpoklady § 261 ObZ, a to bez ohľadu na § 757 ObZ. S ohľadom na uvedené i vzťah zo zodpovednosti za škodu spôsobenú porušením iného právneho predpisu (t. j. deliktálny záväzkový vzťah) tak môže mať charakter obchodného záväzkového vzťahu, pretože pri splnení všetkých kritérií podľa § 261 ObZ tak stanovuje priamo zákon, ktorý kogentným spôsobom vymedzuje ktoré záväzkové vzťahy podliehajú právnej úprave obsiahnutej v tretej časti ObZ, t. j. kde sa uplatní právna úprava ObZ ako lex specialis vo vzťahu k všeobecnej úprave obsiahnutej v OZ, pričom ide o obligatórne uplatnenie ObZ. Mal za zásadné, že ObZ v § 261 neupravuje len záväzkové vzťahy zo zmlúv, ale naopak zahŕňa v sebe všetky záväzkové vzťahy, t. j. i tie, ktoré vznikli zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia a pod. V zmysle vyššie citovaného § 261 ods. 2 ObZ sa za obchodné záväzkové vzťahy považujú všetky záväzkové vzťahy, bez ohľadu na dôvod ich vzniku

(zmluva, protiprávny úkon a pod.) za predpokladu, že spĺňajú všetky v ňom stanovené zákonné kritériá (t. j. spĺňajú kritérium povahy subjektu a povahy ich činnosti), podľa ktorých na jednej strane záväzkového vzťahu musí stáť podnikateľ a takýto záväzok musí súvisieť s jeho podnikateľskou činnosťou a na druhej strane musí stáť subjekt verejného práva a záväzok sa musí týkať zabezpečovania verejných potrieb alebo vlastnej prevádzky. I toto ustanovenie tak za obchodné záväzkové vzťahy nepovažuje len tie záväzkové vzťahy, ktoré vznikli medzi jeho účastníkmi na základe zmluvy, ale aj tie, ktoré vznikli na základe porušenia povinnosti, v dôsledku čoho vznikla škoda, ak tieto pri ich vzniku splnili kritéria vymedzené v tomto ustanovení. Mal za to, že v predmetnom prípade žalovaný v 1. rade a aj žalovaný v 2. rade nesporne konali v rozpore s objektívnym právom, najmä v rozpore so zákonom o verejnom obstarávaní, v dôsledku čoho na strane žalobcu vznikla škoda v podobe ušlého zisku, čím medzi stranami vznikol deliktuálny záväzkový vzťah spĺňajúci kritériá § 261 ods. 2 ObZ. Preto takýto záväzkový vzťah považoval za obchodný vzťah, na ktorý sa obligatórne aplikuje tretia časť Obchodného zákonníka, do ktorej je systematicky zaradený aj Diel IX upravujúci premlčanie. Vo vzťahu k všeobecnej úprave v OZ (§ 420) sa tak v otázke premlčania ako lex specialis uplatní právna úprava ObZ, ktorý obsahuje osobitnú právnu úpravu premlčania práva na náhradu škody. Pri premlčaní na žalobcom uplatnené právo na náhradu škody tak nemožno aplikovať občianskoprávnou úpravou, ale naopak, treba uplatniť úpravu obsiahnutú v ObZ. S ohľadom na vyššie uvedené sa právo žalobcu na náhradu škody v predmetnom prípade nemohlo premlčať v objektívnej premlčacej dobe tri roky ako nesprávne namieta žalovaný v 2. rade, pretože sa otázka premlčania neradi OZ, ale ako lex specialis právnu úpravou ObZ, v zmysle ktorej sa právo na náhradu škody premlčí v subjektívnej premlčacej dobe štyri roky alebo v objektívnej premlčacej dobe desiatich rokov, podľa toho, ktorá nastane skôr.

7. Žalovaný v 1. rade následne uviedol, že došlo k premlčaniu práva na náhradu škody podľa § 106 ods. 1 OZ a predmetný právny vzťah a s tým spojený nárok na náhradu škody je potrebné posudzovať podľa § 420 OZ. Zásadne nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že na posúdenie náhrady škody je potrebné aplikovať ObZ a považoval ho za nesprávne právne posúdenie veci z týchto dôvodov: Pre vzťahy, ktoré sú upravené ObZ mal za typické, že ide o vzťahy podnikateľov, obchodné záväzkové vzťahy, ako aj niektoré vzťahy súvisiace s podnikaním vrátane tzv. absolútnych obchodov vymedzených v § 261 ods. 3 ObZ v znení účinnom do 1. februára 2013. Od účinnosti zákona č. 9/2013 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 513/2013 Z. z. ObZ v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, ktorý nadobudol účinnosť 1. februára 2013 je táto úprava v § 261 ods. 6 ObZ. Pre posúdenie, či daný vzťah treba posúdiť podľa ObZ mal predovšetkým za rozhodné to, či ide o obchodné vzťahy podľa ObZ. Čo sa považuje za obchodný vzťah ObZ *expressis verbis* nedefinuje. Vyvodil to však z § 261 ObZ v súvislosti s určením, čo je predmetom úpravy záväzkových obchodných vzťahov. Podľa § 261 ods. 1 ObZ tento upravuje záväzkové vzťahy medzi podnikateľmi, ak pri ich vzniku je zrejme s prihliadnutím na všetky okolnosti, že sa týkajú podnikateľskej činnosti. Ustanovenia § 261 ods. 2 a 3 (od 1. februára 2013 § 261 ods. 2 a 6) ObZ upravujú iba výnimky z uvedenej všeobecnej právnej úpravy záväzkových vzťahov, a to k tým vymenovaným subjektom alebo vzťahu k charakteru záväzkového vzťahu. Uvedené výnimky upravujúce pôsobnosť ObZ teda platia aj vtedy, ak by sa podľa definovania §261 ods. 1 ObZ nejednalo o záväzkový vzťah, na ktorý treba aplikovať ustanovenia ObZ, t. j. nešlo by o vzťah medzi podnikateľmi (§ 261 ods. 1 ObZ) a vzťah, ktorý sa týka ich podnikateľskej činnosti. Naplnenie týchto dvoch predpokladov je preto aj podmienkou, za splnenia ktorej sa vzťahy ďalších v zákone vymenovaných subjektov (§ 261 ods. 2 a nasl. ObZ) riadia ustanoveniami ObZ. Vyžaduje sa však kumulatívne naplnenie oboch uvedených predpokladov. Treťou podmienkou posudzovania záväzkových vzťahov aj na osobitne vymenované subjekty podľa ObZ však je, že sú naplnené predpoklady vzťahujúce sa na tento subjekt. To znamená, že týmito predpokladmi sú: 1. Ide o subjekt a) taxatívne vypočítaný v § 261 ods. 2, t. j. štát, samospráva, územná jednotka alebo právnická osoba zriadená zákonom ako verejnoprávna inštitúcia podľa znenia ObZ účinného do 1. februára 2013, t. j. v čase, v ktorom sa vyhlásilo verejné obstarávanie, pri ktorom podľa tvrdenia žalobcu vznikla žalobcovi škoda verejného práva (§ 261 ods. 3 ObZ od 1. februára 2013), b) verejného práva (§ 261 ods. 3 ObZ účinného od 1. februára 2013), 2. Ide o subjekt uvedený v zákone a došlo k vzniku záväzkového vzťahu, ktorý sa týka zabezpečenia verejných potrieb (§ 261 ods. 2 ObZ) alebo ide o subjekt uvedený v zákone a došlo k vzniku záväzkového vzťahu, ktorý zabezpečuje verejné potreby daného subjektu (§ 261 ods. 2 ObZ), 3. Ide o subjekt uvedený v bodoch I a 2, ktorý uzavrel záväzkový vzťah (alebo inak vstúpil do záväzkového vzťahu) s osobou, ktorá je podnikateľom a tento záväzkový vzťah je jeho podnikateľskou činnosťou (§ 261 ods. 2 ObZ). Zákon č. 25/2006 Z. z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o verejnom obstarávaní“), ktorý bol platný a účinný v čase vyhláseného verejného obstarávania, je

samostatným a špecifickým zákonom, upravujúcim postup tam uvedených subjektov, ktorého účelom je upraviť zadávanie zákaziek na dodanie tovaru, zákaziek na uskutočnenie stavebných prác, zákaziek na poskytnutie služieb, súťaž návrhov a správu vo verejnom obstarávaní“ (§ 1 ods. 1 zákona o verejnom obstarávaní). Z tohto ustanovenia je nesporné, že ide o činnosť subjektu verejného obstarávania, ktorá predchádza samotnému uzavretiu zmluvy, t. j. predkontraktačné štádium vedúce k uzavretiu zmluvy. Zo zákona o verejnom obstarávaní teda vyplýva, že predmetom tejto právnej úpravy je iba určenie podmienok a spôsobu výberu možného zmluvného partnera, teda vyhlásenie podmienok výberu a procesný priebeh uskutočnenia samotného o vecnom plnení, ale zodpovednostný vzťah vznikol iba zo vzťahu založeného zákonom o verejnom obstarávaní medzi vyhlasovateľom verejného obstarávania - žalovaným v 1. rade a žalobcom - subjektom, ktorý ponuku uskutočnil, tento vzťah nie je záväzkovým vzťahom podľa § 261 ObZ. Režim ObZ sa dá uplatniť len podľa § 261 ObZ. Pre obchodné záväzkové vzťahy je všeobecnou úpravou náhrady škody úprava obsiahnutá v § 373 až 386 ObZ. Náhrada škody je viazaná na existenciu záväzku a je jedným z dôsledkov jeho porušenia a túto viazanosť treba vidieť v štádiu vzniku povinnosti nahradiť škodu. V prípade žalobcu a žalovaného nedošlo k uzatvoreniu záväzkového vzťahu podľa § 261 ods. 1 ObZ, preto ani nemôže byť nárok na náhradu škody posudzovaný podľa § 373 ObZ. Tvrdenie žalobcu o tom, že sa na posudzovanie nároku na náhradu škody má aplikovať ObZ považoval za absolútne nesprávne a účelové a sleduje len snahu žalobcu zachovať premlčaciu dobu na uplatnenie práva na náhradu škody, ktorá podľa OZ už uplynula. Žalobca sa ďalej pokúša podľa § 757 ObZ tvrdiť, že mu škoda vznikla porušením iného právneho predpisu a tvrdí, že ide o tzv. deliktuálny záväzkový vzťah, na ktorý treba aplikovať obchodnoprávny režim a žalovaný v 1. rade a aj žalovaný v 2. rade konali v rozpore s objektívnym právom. Žalobca tvrdí, že jeho právo na náhradu škody v predmetnom prípade a premlčanie sa riadi ObZ, podľa ktorého sa právo na náhradu škody premlčí v subjektívnej premlčacej dobe štyri roky alebo v objektívnej premlčacej dobe desiatich rokov, podľa toho, ktorá nastane skôr. Ustanovenia § 373 a nasl. ObZ sa vzťahujú na zodpovednosť za škodu spôsobenú porušením povinností, ktoré vyplývajú zo záväzkového vzťahu obchodnoprávnej povahy. Ak dôjde k porušeniu povinností vyplývajúcej z iného právneho predpisu, platí úprava tohto právneho predpisu, ak takýto predpis neexistuje, platí ustanovenie § 420 a nasl. OZ. Záväzkový vzťah obchodnoprávneho charakteru medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade nikdy nevznikol, preto aplikovanie ustanovení ObZ je v danom prípade vylúčené. Žalovaný v I. rade poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spisová značka 3 MCdo 40/2012 z 27.4.2015.

8. Žalovaný v 2. rade sa k vyjadreniu žalobcu vyjadril tak, že neakceptoval žalobcove názory na aplikáciu ObZ v prípade nárokov z porušenia iného právneho predpisu - Zákona o verejnom obstarávaní. Žalobca zámerne zamlčuje fakt, že deliktuálnu zodpovednosť v zmysle ObZ by bolo možné aplikovať len v prípade existujúceho záväzku. Tak by to bolo v prípade, ak by došlo k uzavretiu zmluvy medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade a došlo k porušeniu zmluvnej povinnosti niektorej zo strán. Preto mal za irelevantné poukazovanie zo strany žalobcu na § 261 ObZ a poukazovanie na to, že vzťah podnikateľa pri výkone svojej podnikateľskej činnosti na jednej strane a orgánu verejnej správy pri zabezpečovaní verejných potrieb sa riadi ObZ. S tým žalovaný v 2. rade súhlasil, ale len za predpokladu, že existuje platný záväzok. Nakoľko tento neexistuje - zmluva medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade uzavretá nebola - nemá sa takpovediac „na čo“ ObZ aplikovať. Žalovaný v 2. rade si nie je vedomý, že v rámci súťaže postupoval voči žalobcovi vedome a úmyselne diskriminačne; takéto tvrdenie nie je relevantné, pokiaľ ide len o ničím nepodložené domnienky a hypotézy žalobcu. Vydanie rozhodnutia, ktoré bolo neskôr KS BA zrušené nie je samo o sebe úmyselné a diskriminačné konanie. Žalovaného v 2. rade sa premlčacia doba regulovaná ObZ podľa neho netýka (nech by bola akokoľvek dlhá). Okrem toho považoval žalovaný v 2. rade za potrebné spomenúť aj nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 24. februára 2016, sp. zn. II. ÚS 637/2015. Práve uvedený nález sa venuje výkladu ustanovení aplikovaných Najvyšším súdom SR, najmä ustanovení vymedzujúcich vzťah medzi OZ a ObZ a z nich vyplývajúce právne posúdenie premlčania nárokov na náhradu škody zo zodpovednostného záväzkovo-právneho vzťahu, ktorý vznikol na základe porušenia zákona o verejnom obstarávaní (vtedy platného zákona č. 523/2003 Z. z. o verejnom obstarávaní a o zmene zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov).

9. Najvyšší súd SR v rozsudku sp. zn. 3MCdo 40/2012 zo dňa 17.04.2012 vyslovil, že na zodpovednosť za škodu spôsobenú porušením povinností podľa iného právneho predpisu než ObZ sa aplikuje OZ, a to vrátane jeho ustanovení o premlčaní práva na náhradu škody. Podstatným vo veci je, že išlo o vzťah medzi podnikateľom a subjektom verejnej správy pri zabezpečovaní verejných potrieb. Tento právny názor potvrdil aj Ústavný súd SR v náleze sp. zn. II. ÚS 637/2015 zo dňa 24.02.2016. Z

odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. značka 3 MCdo 40/2012: „Vzťah Občianskeho a Obchodného zákonníka vymedzuje ustanovenie § 1 ods. 2 ObZ, podľa ktorého právne vzťahy, ktoré nemožno riešiť podľa ustanovení ObZ sa riešia podľa občianskeho práva. Pre vzťahy, ktoré sú upravené ObZ je typické, že ide o vzťahy podnikateľov, obchodné záväzkové vzťahy, ako aj niektoré iné vzťahy súvisiace s podnikaním, vrátane tzv. absolútnych obchodov vymedzených v § 261 ods. 3 ObZ. Okrem toho § 262 ods. 3 ObZ umožňuje, aby si zmluvné strany (bez zreteľa na ich charakter) dohodli, že ich vzťahy sa budú riadiť ObZ, a to bez ohľadu na to, či ich zmluvné vzťahy typologicky inak zodpovedajú vzťahom upraveným v ObZ. Pre posúdenie toho, či daný vzťah treba posúdiť podľa ustanovení ObZ je teda predovšetkým rozhodné to, či ide o obchodné vzťahy v zmysle ObZ. Čo sa považuje za obchodný vzťah však ObZ *expressis verbis* nedefinuje. Nepriamo to však vyplýva z ustanovenia § 261 ObZ v súvislosti s určením, čo je predmetom úpravy záväzkových (obchodných) vzťahov. Podľa ods. 1 tohto ustanovenia táto časť zákona upravuje záväzkové vzťahy medzi podnikateľmi, ak pri ich vzniku je zrejmé s prihliadnutím na všetky okolnosti, že sa týkajú ich podnikateľskej činnosti. Ostatné odseky tohto ustanovenia (§ 261 ods. 2 a nasl. ObZ) upravujú iba výnimky z uvedenej všeobecnej právnej úpravy záväzkových vzťahov, a to vo vzťahu k tam vymenovaným subjektom alebo vo vzťahu k charakteru záväzkového vzťahu. Uvedené výnimky upravujúce pôsobnosť ObZ teda platia aj vtedy, ak by sa podľa definovania uvedenom v § 261 ods. 1 ObZ nejednalo o záväzkový vzťah, na ktorý treba aplikovať ustanovenia ObZ, t. j. nešlo by o vzťah medzi podnikateľmi (§ 261 ods. 1 ObZ) a vzťah, ktorý sa týka ich podnikateľskej činnosti. Naplnenie uvedených dvoch predpokladov je preto aj podmienkou, iba za splnenia ktorej sa vzťahy ďalších v zákone vymenovaných subjektov (§ 261 ods. 2 a nasl. ObZ) riadia ustanoveniami ObZ. Vyžaduje sa však kumulatívne naplnenie oboch uvedených predpokladov. Treťou podmienkou posudzovania záväzkových vzťahov aj na osobitne vymenované subjekty podľa ObZ však je, že sú naplnené predpoklady vzťahujúce sa pre tento subjekt. V konkrétnej veci to znamená, že týmito predpokladmi sú: 1. ide o subjekt verejného práva (§ 261 ods. 3 ObZ), 2. ide o subjekt uvedený v zákone a došlo k vzniku záväzkového vzťahu, ktorý sa týka zabezpečovania verejných potrieb (§ 261 ods. 2 ObZ) alebo 3. ide o subjekt uvedený v zákone a došlo k vzniku záväzkového vzťahu, ktorý zabezpečuje vlastné potreby daného subjektu (§ 261 ods. 2 ObZ), 4. ide o subjekt uvedený v bode 1/ a 2/, ktorý uzavrel záväzkový vzťah (alebo inak vstúpil do záväzkového vzťahu) s osobou, ktorá je podnikateľom a tento záväzkový vzťah je jeho podnikateľskou činnosťou (§ 261 ods. 2 ObZ). Zákon č. 523/2003 Z. z. je samostatným a špecifickým zákonom, upravujúcim postup tam uvedených subjektov, ktorého účelom je upraviť „metódy a postupy verejného obstarávania používané obstarávateľmi pri uzavieraní verejných zmlúv (ďalej len „zmluva“) na dodanie tovaru, zmlúv na uskutočnenie prác alebo zmlúv na poskytnutie služieb...“ (§ 1 ods. 1 písm. a/ uvedeného zákona). Z tohto ustanovenia je podľa neho nesporné, že ide o činnosť subjektu obstarávania, ktorá predchádza samotnému uzavretiu zmluvy, t. j. predkontrakčné štádium vedúce k uzavretiu zmluvy. Zo zákona č. 523/2003 Z. z. teda vyvodil, že predmetom tejto právnej úpravy je iba určenie podmienok a spôsobu výberu možného zmluvného partnera, teda vyhlásenie podmienok výberu a procesný priebeh uskutočnenia samotného výberu, nie však obsah budúceho zmluvného dojednanja. Preto ak nedošlo k uzavretiu zmluvy o vecnom plnení, ale zodpovednostný vzťah vznikol iba zo vzťahu založeného zákonom č. 523/2003 Z. z. medzi vyhlasovateľom verejného obstarávania - žalovanou a žalobcom - subjektom, ktorý ponuku uskutočnil, tento vzťah nie je záväzkovým vzťahom podľa ustanovení ObZ.“

10. Súd prvej inštancie sa prioritne zaoberal námietkou premlčania nároku, ktorú vzniesli žalovaní. V súlade s citovaným rozhodnutím Najvyššieho súdu SR konajúci vec právne posúdil podľa ustanovení OZ, a to podľa ust. § 100 OZ, § 101 OZ. Dospel k záveru, že ak sa žalobca dozvedel o škode 08.07.2011 (deň zverejnenia zmluvy uzavretej dňa 30.06.2011 v Centrálnom registri zmlúv), subjektívna dvojročná premlčacia lehota na uplatnenie nároku na náhradu škody uplynula žalobcovi dňa 08.07.2013. Ak žalobca vychádzal z toho, že ministerstvo mu spôsobilo škodu vylúčením z verejného obstarávania a oznámenie o tom mu bolo doručené dňa 26.04.2011, dospel k záveru, že objektívna trojročná premlčacia lehota na uplatnenie práva na náhradu škody uplynula žalobcovi dňa 26.04.2014. Ak by žalobca za deň vzniku škody považoval deň uzavretia zmluvy s úspešným uchádzačom deň 30.06.2011, dospel k záveru, že objektívna premlčacia lehota na uplatnenie práva na náhradu škody žalobcovi uplynula dňa 30.06.2014 Právne uzavrel, že žalobca podal žalobu dňa 30.07.2014, teda po uplynutí zákonnej subjektívnej aj objektívnej lehoty na uplatnenie práva na súde, preto v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít žalobu zamietol, nakoľko mal za preukázané, že právo žalobcu sa nevykonalo v dobe zákonom ustanovenej a žalovaní sa premlčania dovolali, preto nemožno premlčané právo priznať. O náhrade trov konania rozhodol v súlade s ustanovením § 255 ods. 1, § 262 CSP v zmysle zásady úspechu strany vo veci. Vyhodnotil, že žalovaní mali v konaní plný úspech, náhradu trov

konania si však neuplatnili, preto im náhradu trov konania nepriznal. Takto vec právne posúdil a rozhodol v poradí prvom rozsudku vydanom vo veci dňa 16.5.2017 č. k. 9C/143/2014-324, ktorým žalobu žalobcu proti žalovaným 1/, 2/ zamietol.

11. Proti tomuto rozsudku v rozsahu jeho zamietajúcej časti podal prostredníctvom svojej právnej zástupkyne riadne a včas odvolanie žalobca tvrdiac, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Konštatoval, že súd prvej inštancie v rozsudku zhrnul žalobu žalobcu a všetky vyjadrenia strán sporu a taktiež poukázal na sporné rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3MCdo 40/2012 zo dňa 27.4.2015 a na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 637/2015 zo dňa 24.2.2016, ďalej v rozsudku uviedol, že sa prioritne zaoberal námietkou premlčania práva, ktorú vzniesli žalovaní s tým, že aj v súlade s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR vec právne posúdil podľa ustanovení OZ tak, že konkrétne poukázal na ustanovenia § 100 a § 101 OZ.

12. Uznesením zo dňa 30. apríla 2021 č. k. 4Co/79/2019-431 Krajský súd v Bratislave napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s tým, že v ďalšom konaní bude súd prvej inštancie povinný vyhodnotiť vykonané dokazovanie a ustáliť skutkový stav a tento právne posúdiť pokiaľ ide o existenciu nároku žalobcu, zaoberať sa otázkou možnosti solidárnej zodpovednosti oboch žalovaných subjektov v zmysle petitu žaloby a následne skutkovo vyhodnotiť a právne posúdiť opodstatnenosť žalovanými vznesenej námietky premlčania takéhoto prípadného nároku žalobcu na náhradu škody voči nim, a to i pokiaľ ide o prípadné úmyselné konanie žalovaných, vo veci opätovne rozhodnúť.

13. Súd prvej inštancie nariadil vo veci následne pojednávanie za účelom doplnenia dokazovania na deň 25.01.2022. Právna zástupkyňa žalobcu na pojednávaní predložila súdu prvej inštancie listinný dôkaz: rozhodnutie Úradu pre verejné obstarávanie zo dňa 04.06.2018, pričom uviedla, že predmetné rozhodnutie má žalovaný k dispozícii. Osobitne poukázala na bod 13 predloženého rozhodnutia, kde Úrad pre verejné obstarávanie konštatoval porušenie zákona o verejnom obstarávaní zo strany Ministerstva kultúry SR. Tiež predložila listinný dôkaz: odpoveď Ministerstva kultúry SR na žiadosť žalobcu o sprístupnenie informácií zo dňa 03.07.2013, s tým, že od tohto momentu žalobca odvodzuje začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby. V tomto momente sa dozvedel o fakturovaných sumách a ich počte, ktoré B.. B. I. vykonal v prospech žalovaného, t. j. dozvedel sa o škode a jej rozsahu.

14. Zástupkyňa žalovaného 1/ k predloženým listinným dôkazom uviedla, že nie je možné posudzovať subjektívnu premlčaciu dobu od oznámenia Ministerstva kultúry zo dňa 03.07.2013, má za to, že žalobca sa dozvedel o údajnej škode už okamihom svojho vylúčenia vo verejnom obstarávaní a vtedy mu začala plynúť subjektívna premlčacej doby.

15. Zástupkyňa žalovaného 2/ k predloženým listinným dôkazom uviedla, že odpoveď na žiadosť o sprístupnenie informácií je z 03.07.2013, spor trvá od júla 2014, kedy bola podaná žaloba a listinný dôkaz žalobca predkladá v konaní až na tomto pojednávaní. Navrhla, aby boli použité zákonné ustanovenia o koncentrácii konania, nakoľko tento listinný dôkaz mohol žalobca predložiť oveľa skôr. Poukázala na judikatúru - rozhodnutie NS SR 2Cdo/72/2017, ktoré sa týka verejného obstarávania rozhodnutia ÚS 2ÚS/507/2017, ktoré je takisto použiteľné na danú vec.

16. Právna zástupkyňa žalobcu uviedla, že žalobca neporušil zásadu koncentrácie konania pri predkladaní dôkazu z 03.07.2013. Poukázala na závery rozhodnutia krajského súdu, ktorý ustálil, čo má byť predmetom ďalšieho konania a to aj objektívne posúdenia začiatku plynutia objektívnej a subjektívnej premlčacej doby. Právna zástupkyňa žalobcu uviedla k prednesu zástupcu žalovaného 1, že podľa obchodnoprávnej aj občianskoprávnej úpravy premlčania nie je podstatné len to, kedy sa poškodený dozvedel o protiprávnom úkone ale aj o škode a rozsahu. v danom prípade sa žalobca o škode a o jej rozsahu dozvedel od žalovaného v 1. rade z listu zo dňa 03.07.2013. Právna zástupkyňa žalobcu navrhla, aby súd obstaral faktúru č. 105/2014 na 3.443,- eur bez DPH. Právna zástupkyňa žalobcu uviedla, že touto faktúrou musí disponovať žalovaný v 1. rade, preto navrhla aby súd uložil žalovanému v 1 rade aby predmetnú faktúru predložil.

17. Zástupkyňa žalovaného 1/ sa vyjadrila k listine zo dňa 03.07.2013 nasledovne: Súhlasila so žalovaným 2/ a s jeho postrehom o koncentrácii konania. Zároveň aj uznesenie KS BA, ktorým bola vec vrátená súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie je uvedené v bode 42, že v ďalšom konaní bude súd I. inštancie povinný vyhodnotiť vykonanie dokazovania a ustáliť skutkový stav a má za to, že v súlade s gramatickým výkladom vyhodnotiť vykonané dokazovanie znamená už nepredkladať žiadne nové dôkazy, ktoré mohli byť predložené spolu so žalobou. Zároveň celková náhrada škody požadovaná žalobcom je podľa žalovaného 1 v hypotetickej rovine pretože nie je dobre možné určiť že by žalobca mohol byť výhercom verejného obstarávania. Ide o skutočnosť, že vtedajší minister kultúry a zástupca žalobcu B.. A. K., ktorý bol splnomocnený na všetky úkony na tomto verejnom obstarávaní boli členmi tej istej politickej strany. Takže je možné, že ak by aj žalobca vyhral verejné obstarávanie je možné, že by nastala situácia, že by zmluva nebola podpísaná a súťaž zrušená pre možný konflikt záujmov.

18. Právne zástupkyňa žalobcu na pojednávaní uviedla: Pokiaľ ide o vznesenú námietku koncentrácie zopakovala, že ide o otázku právneho posúdenia a teda súd by v takom prípade nepripustenia tejto listiny nevedel ustáliť moment, kedy sa žalobca dozvedel o škode a jej obsahu. Ide o právnu otázku. Pokiaľ ide o údajnú hypotetickosť uplatneného nároku žalobcu, sama žalovaná v 1. rade uviedla, čo by bolo, keby, čiže hovorí o nejakej hypotetickosti situácie. Namietala že A. K. nikdy nebol členom žiadnej politickej strany. Nárok žalobcu nie je hypotetický. Poukázala na všetky doterajšie vyjadrenia, ktoré potvrdzujú, že nemožno hovoriť o hypotetickosť nároku. Za obvyklého chodu vecí, čo považuje ak by orgány verejnej moci konali v súlade so zákonom, k čomu sú povinní aj v zmysle ústavy, tak žalobca očakával, že bude vyhlásený za víťazného uchádzača, že s ním Ministerstvo kultúry uzavrie zmluvu a že bude ministerstvu poskytovať právne služby minimálne v tom rozsahu ako pán B.. I. a že dôjde k zväčšeniu majetku v tomto rozsahu. O tom svedčí fakt, že pri prvom vyhodnocovaní žalobca skončil druhý, čiže pokiaľ by žalovaný konal v súlade so zákonom tak by bol prvý. A pri druhom vyhodnocovaní bola zmluva uzavretá s uchádzačom, ktorý podal vyššiu ponuku ako žalobca, teda ak by konali v súlade so zákonom, takže zmluva mala byť uzavretá so žalobcom.

19. Žalobca sa písomne vyjadril k niektorým tvrdeniam žalovaných nasledovne: Žalovaný v 2. rade poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2Cdo/72/2017 a na rozhodnutie Ústavného súdu SR (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II.ÚS/507/2017 s tým, že sa týkajú verejného obstarávania a sú na daný spor použiteľné. Rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/72/2017 nie je na danú vec aplikovateľné. V prvom rade vo veci prejednáwanej najvyšším súdom sa žalobca (spoločnosť RELCO s.r.o.) domáhal náhrady škody spôsobenej mu výlučne nezákonným rozhodnutím Úradu pre verejné obstarávanie podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), a teda v danej veci sa najvyšší súd zaoberal výlučne posúdením otázky existencie príčinnej súvislosti medzi vydaným nezákonným rozhodnutím Úradu pre verejné obstarávanie a vznikom škody (v podobe skutočnej škody a ušlého zisku), pričom túto otázku posudzoval aplikáciou zákona č. 514/2003 Z. z. Žalobca si však v predmetnom spore neuplatňuje nárok na náhradu škody, ktorá mu mala vzniknúť výlučne nezákonným rozhodnutím žalovaného v 2. rade. Žalobca si v tomto spore uplatňuje nárok na náhradu škody v zmysle § 420 OZ, ktorú mu spôsobili sledom viacerých protiprávnych úkonov žalovaní, t. j. Ministerstvo kultúry SR ako verejný obstarávateľ a Úrad pre verejné obstarávanie ako dohľadový orgán vo veciach verejného obstarávania (k týmto viacerým protiprávnym úkonom je možné zaradiť aj nezákonné rozhodnutie žalovaného v 2. rade). Vo vyššie uvedenej veci prejednáwanej najvyšším súdom je skutkový stav v kľúčových bodoch zásadne odlišný, a to konkrétne v tom, že Úrad pre verejné obstarávanie nariadil predmetnú verejnú súťaž zrušiť, správnosť čoho konštatoval aj najvyšší súd. V danom prípade tak verejný obstarávateľ (Banskobystrická regionálna správa ciest, a.s.) neuzavrel so žiadnym uchádzačom žiadnu zmluvu, neuhradil žiadnemu uchádzačovi žiadnu odmenu, a teda vo verejnej súťaži skutočne neexistoval žiadny víťazný (úspešný) uchádzač. V predmetnom spore žalobcu však nebolo verejné obstarávanie zrušené a navyše verejný obstarávateľ - žalovaný v 1. rade nesporne uzavrel s nezákonne vybraným víťazným uchádzačom zmluvu o poskytovaní právnych služieb a na jej základe nesporne hradil všetky faktúry, ktoré si z jej titulu tento uchádzač vystavoval, a na ktorom základe si žalobca uplatňuje svoj nárok. Ďalším kľúčovým rozdielom medzi vyššie uvedeným prípadom prejednávaným najvyšším súdom a sporom žalobcu je tiež to, že žalobca (spoločnosť RELCO s.r.o.) si v takej inej veci voči žalovanému (SR - zastúpenej Úradom pre verejné obstarávanie) uplatňoval škodu, hoci uzavrel kontokorentný úver a zároveň sa zaviazal k odberu technickej soli pre verejného obstarávateľa v čase, keď predmetná verejná súťaž ešte nebola vyhodnotená a takisto v čase, ktorý predchádzal vydaniu nezákonného rozhodnutia Úradu pre verejné obstarávanie. Najvyšší súd preto

logicky v označenom rozhodnutí konštatoval, že sám žalobca (spoločnosť RELCO s.r.o.) sa v tejto inej veci vystavil značnému podnikateľskému riziku a za takéto konanie nemôže niesť zodpovednosť SR - zastúpená Úradom pre verejné obstarávanie s poukazom na to, že medzi jej konaním (nezákonným rozhodnutím Úradu pre verejné obstarávanie) a vzniknutou škodou neexistuje žiadna príčinná súvislosť. Ďalším podstatným rozdielom medzi vyššie uvedeným prípadom a prípadom žalobcu je tiež to, že žalobca vo vyššie uvedenom prípade (spoločnosť RELCO s.r.o.) nesplnil kvalifikačné predpoklady pre účasť vo verejnom obstarávaní, a tak zostalo právne irelevantné, že spomedzi všetkých uchádzačov vo verejnom obstarávaní dala táto spoločnosť (jej právny predchodca) najnižšiu cenovú ponuku (táto už hodnotená aj z toho dôvodu byť nemohla). V spore žalobcu však takéto skutočnosť nenastala, t. j. žalobca splnil všetky kvalifikačné predpoklady pre účasť vo verejnom obstarávaní a súčasne predložil najnižšiu cenovú ponuku (predložil nižšiu ponuku ako B. B. I., ktorý bol žalovaným v 1. rade nesprávne označený za víťazného uchádzača a s ktorým žalovaný v 1. rade uzavrel aj konkrétnu zmluvu). Navyše v spore žalobcu žalovaný v 1. rade ako verejný obstarávateľ pred podpisom zmluvy neupustil od zadania verejnej zákazky ani verejné obstarávanie nezrušil, ale naopak verejne obstarávanú zmluvu skutočne uzavrel a na jej základe aj reálne plnil (uhrádzal faktúry), avšak tak postupoval voči nezákonne vybranému konkurentovi žalobcu. Škoda zodpovedajúca ušlému zisku tak ako si ju vyčíslil žalobca je preto skutočná a určitá. Na rozdiel od tohto, vo veci prejednáwanej najvyšším súdom nedošlo k zmluvnému plneniu na základe nezákonného výberu víťazného uchádzača (verejné obstarávanie bolo zrušené), a teda najvyšší súd pri posudzovaní ušlého zisku mohol konštatovať, že škoda zodpovedajúca ušlému zisku žalobcu (spoločnosti RELCO s.r.o.) skutočná a určitá nie je, a teda že ani medzi konaním žalovaného (nezákonným rozhodnutím Úradu pre verejné obstarávanie) a vzniknutou škodou neexistuje žiadna príčinná súvislosť. Podstata sporu žalobcu je však iná. Žalovaný v 1. rade ako verejný obstarávateľ aj s prispáním nezákonného rozhodnutia žalovaného v 2. rade v rozpore so zákonom uzavrel zmluvu o poskytovaní právnych služieb s uchádzačom, ktorého žalovaný v 1. rade v rozpore so zákonom označil za víťazného uchádzača. Ak by žalovaný v 1. rade postupoval v súlade so zákonom a v priebehu verejného obstarávania by žalovaný v 2. rade nevydal nezákonné rozhodnutie, žalovaný v 1. rade by takú zmluvu uzavrel so žalobcom. Žalovaný v 1. rade by tak z titulu takej zmluvy neuhrádzal faktúry B. B. I., ale také faktúry by uhrádzal žalobcovi. Jednoducho povedané, podstata sporu žalobcu spočíva v tom, že žalovaný v 1. rade ako verejný obstarávateľ aj s prispáním nezákonného rozhodnutia žalovaného v 2. rade reálne vyplatil peniaze súťažnému konkurentovi žalobcu, ktorý bol nesporne protiprávne označený za víťazného uchádzača. Škoda žalobcu je preto určitá a skutočná.

20. Žalobca uviedol, že ani rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS/507/2017 nie je na danú vec aplikovateľné v takom kontexte, aký mu prikladá žalovaný v 2. rade. Aj vo veci prejednáwanej ústavným súdom je skutkový stav v kľúčových bodoch rozdielny. V ústavným súdom prejednávanom prípade sa sťažovateľ (občianske združenie Procu) domáhal náhrady škody výlučne z dôvodu, že verejné obstarávanie malo byť obstarávateľom nezákonne zrušené pre podstatnú zmenu okolností, a preto sa nestal víťazným uchádzačom, hoci predložil najnižšiu cenovú ponuku. Súdny nielenže konštatovali, že vyhlásená verejná súťaž bola zrušená v súlade so zákonom o verejnom obstarávaní (ústavný súd nezistil ústavnú nekonformnosť takýchto záverov), ale navyše sťažovateľ (občianske združenie Procu) oproti žalobcovi nesplnil základné kvalifikačné predpoklady pre účasť vo verejnom obstarávaní (ani sťažovateľ v ním podaných opravných prostriedkoch neuvádzal, že by tieto predpoklady spĺňal). Vo veci tak zostalo právne irelevantné, že sťažovateľ dal spomedzi všetkých uchádzačov vo verejnom obstarávaní najnižšiu cenovú ponuku (táto už z tohto dôvodu hodnotená byť nemohla) a právne irelevantným sa stalo aj to, či verejný obstarávateľ pri zrušení verejného obstarávania použil nesprávny právny predpis. Základom neúspechu sťažovateľa vo verejnom obstarávaní bolo nesplnenie jeho kvalifikačných predpokladov na to, aby s ním bolo možné konať ďalej a v prípade úspechu vo verejnom obstarávaní, aby s ním bola uzavretá zmluva. Žalobca však poukazuje na viaceré postrehy ústavného súdu, ktoré je možné vo všeobecnej rovine aplikovať aj na tento spor žalobcu: a/ ústavný súd podotýka, že súkromnoprávnym následkom porušenia predpisov o verejnom obstarávaní je možnosť poškodeného žiadať náhradu škody. Podľa šiesteho bodu odôvodnenia smernice 89/665/EHS (resp. desiateho bodu odôvodnenia smernice 92/13/ES) je nevyhnutné kompenzovať osoby postihnuté porušením pravidiel obstarávania, čo podčiarkuje aj čl. 2 ods. 1 písm. c) smernice 89/665/EHS (resp. čl. 2 ods. 1 písm. d) smernice 92/13/ES. Aj v zmysle slovenského práva je v zásade každý, kto protiprávne utrpel škodu, oprávnený domáhať sa jej náhrady. Verejné obstarávanie a uzatváranie zmlúv nie je spravidla výkonom verejnej moci, ale súkromnoprávnym vystupovaním verejnej moci na trhu (pozri bod 15. rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS/507/2017); b/ medzi najčastejšie prípady, kedy prichádza do úvahy náhrada škody, patrí zrušenie postupu zadávania a protiprávne vylúčenie uchádzača. V zásade je možné

vychádzať z toho, že aj zrušenie postupu zadávania je súčasťou podnikateľského rizika uchádzača/záujemcu. Preto musí každý záujemca/uchádzač kalkulovať s tým, že nemá vopred právny nárok na uzavretie zmluvy. Vzhľadom na skutočnosť, že zmluvná autonómia obstarávateľa je po iniciovaní procesu verejného obstarávania prísne regulovaná a obmedzovaná, nemožno interpretovať oprávnenie zrušiť proces obstarávania veľmi extenzívne. Neoprávnené zrušenie súťaže tak môže viesť k povinnosti nahradiť škodu (pozri bod 17. rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS/507/2017). Toto konštatovanie ústavného súdu podľa žalobcu možno obdobne použiť aj na protiprávne vylúčenie uchádzača, ako tomu bolo v jeho prípade; c. ústavný súd uzatvára, že účelom pravidiel verejnej súťaže nie je len ochrana hospodárenia s verejnými prostriedkami, ale aj zabezpečenie transparentného zaobchádzania s jednotlivcami (účastníkmi verejnej súťaže), teda aj ich subjektívnymi právami (pozri bod 20. rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS/507/2017).

21. V súvislosti so žalobcom predloženým listinným dôkazom - Odpoveď žalovaného v 1. rade na žiadosť žalobcu o sprístupnenie informácií č. MK-2446/2013-310/11576 zo dňa 03.07.2013 (ďalej len „Sprístupnenie faktúr B.. B. I.“), žalovaní navrhli, aby okresný súd použil ustanovenia o koncentrácii konania s odôvodnením, že tento listinný dôkaz mohol žalobcu predložiť skôr. Žalobca v danom prípade neporušil zásadu koncentrácie. V zmysle druhej vety § 470 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) platí, že ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentrácii konania, ak by boli v neprospech strany. Konanie o spore žalobcu bolo začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti CSP (pred 1.7.2016), a preto predloženie vyššie uvedeného listinného dôkazu sa nemôže posudzovať podľa ustanovení CSP o sudcovskej koncentrácii v zmysle § 153 CSP. Okresný súd doposiaľ nevyhlásil uznesenie, ktorým by sa dokazovanie ukončilo a ani účastníkov nevyzval, aby predložili „posledné“ návrhy na doplnenie dokazovania. Žalobcovi preto nič nebránilo, aby daný listinný dôkaz v konaní účinne predložil. Okresný súd je povinný k tomuto listinnému dôkazu prihliadať a námietku žalovaných považovať za bezpredmetnú. Nárok žalobcu nie je premlčaný, a to bez ohľadu na to či sa aplikuje občiansko-právna alebo obchodno-právna úprava. V súvislosti s posúdením otázky premlčania žalobca zotrval na všetkých svojich doterajších vyjadreniach, a teda má za to, že sa na daný spor musí a má v otázke premlčania aplikovať obchodno-právna úprava (§ 398 ObZ). Má však za to, že pri správnom určení začiatkov plynutia subjektívnej a objektívnej premlčacej doby, nie je jeho nárok premlčaný ani pri aplikácii občiansko-právnej úpravy. Obe právne úpravy týkajúce sa plynutia subjektívnej premlčacej doby, občiansko-právna aj obchodno-právna, sú postavené na obdobnom princípe, a to, že pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby musia byť splnené dve podmienky, bez ktorých nemožno uplatniť nárok na náhradu škody: a. vedomosť o škode (teda nie o protiprávnom úkone či o škodnej udalosti) ako o určitej majetkovej alebo nemajetkovej ujme určitého druhu a rozsahu, ktorú možno objektívne vyčíslieť v peniazoch do takej miery, aby poškodený mohol svoj nárok na náhradu škody uplatniť aj na súde a b. vedomosť o osobe povinnej na jej náhradu. Vedomosť o škode musí byť reálna, nestačí len vedomosť o možnosti dozvedieť sa o škode. Takisto nestačí iba vedomosť o príčine spôsobujúcej škodu, ak nie je známe, že došlo ku škode. Vedomosť o udalosti spôsobujúcej škodu či o protiprávnom úkone a vedomosť o škode nemusia vždy časovo spadať do jedného dňa. Ani škodová udalosť a deň vzniku škody pritom nemusia byť totožné. Škoda môže vzniknúť až neskôr. Preto pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúca vedomosť o škode. Spravidla však treba vedieť o druhu a rozsahu škody s takým stupňom určitosti, aby poškodený mohol svoj nárok uplatniť na súde. V prejedávanej veci sa žalobca síce mohol dozvedieť, že zmluva o poskytovaní právnych služieb formálne uzavretá medzi žalovaným v 1. rade a B.. B. I. dňa 30.06.2011, bola zverejnená v Centrálnom registri zmlúv dňa 8.7.2011, avšak žalobca sa reálne v tento deň nedozvedel o druhu škody ani o jej rozsahu v takom stupni, aby ju mohol objektívne vyčíslieť, a aby si mohol svoj nárok uplatniť na súde. Dátum 08.07.2011 preto nemôže byť dňom, kedy začala plynúť subjektívna premlčacia doba. Zmluva o poskytnutí právnych služieb bola len titulom, na základe ktorého si B.. B. I. mohol po vykonaní toho-ktorého úkonu v tom-ktorom mesiaci fakturovať príslušnú dohodnutú odmenu voči žalovanému v 1. rade. Podľa čl. 5 tejto zmluvy bola medzi zmluvnými stranami dohodnutá odmena za 1 úkon právnej služby. To znamená, že zmluvná odmena B.. B. I. bola priamo viazaná na vykonanie právnej služby (vykonanie konkrétneho úkonu právnej služby). Bez vykonania čo i len jedného úkonu právnej služby by B.. B. I. nebol na jej základe oprávnený žalovanému v 1. rade vystaviť ani jednu faktúru a za takého predpokladu, by ani žalobcovi nevznikla žiadna škoda v podobe ušlého zisku. Žalobca sa tak reálne dozvedel o druhu škody a o jej rozsahu až v momente, keď sa dozvedel o fakturovaných sumách a o počte úkonov právnej služby, ktoré pre žalovaného v 1. rade na základe zmluvy o poskytovaní právnych

služieb vykonal B.. B. I., a ktoré by v prípade zákonného postupu žalovaných pre žalovaného v 1. rade vykonal žalobca, a teda by žalobcovi vznikol nárok na ich fakturáciu vo výške ním ponúknutej ceny. Takým momentom je práve odpoveď žalovaného v 1. rade - Sprístupnenie faktúr B.. B. I. zo dňa 03.07.2013, ktorou žalobcovi sprístupnil fotokópie všetkých faktúr, ktoré pre žalovaného v 1. rade vystavil B.. B. I.. Z uvedených účtovných dokladov sa žalobca dozvedel aj o počte fakturovaných úkonov a tiež aj o tom, o aký konkrétny úkon právnej služby išlo. Keďže žalobca z dôvodu značného odstavu času nevie stotožniť dátum, kedy mu bolo Sprístupnenie faktúr B.. B. I. zo strany žalovaného v 1. rade doručené, čo však nesporne muselo nastať neskôr ako samotné datovanie tohto dokumentu, práve dátum 03.07.2013 žalobca považuje za začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby. Subjektívna premlčacia doba tak z pohľadu občiansko-právnej úpravy uplynula dňa 03.07.2015 a z pohľadu úpravy obchodno- právnej uplynula dňa 03.07.2017. Žalobca podal žalobu dňa 30.07.2014, teda v čase, keď subjektívna premlčacia doba ešte neuplynula. Obe právne úpravy (občiansko-právna a obchodno-právna) sú postavené na obdobnom princípe aj pokiaľ ide o určenie začiatku plynutia objektívnej premlčacej doby. Začiatok objektívnej premlčacej doby sa viaže na deň, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla. Pripomenul, že ak sa deň škodnej udalosti nekryje s dňom vzniku škody, premlčacia doba začína plynúť až vznikom škody. S ohľadom na uvedené platí, že uzavretie zmluvy o poskytovaní právnych služieb medzi žalovaným v 1. rade a B.. B. I. nebolo škodovou udalosťou, z ktorej žalobcovi reálne vznikla škoda, a preto ani dátum jej uzavretia (deň 30.06.2011, resp. deň 29.04.2011) nemôže byť dátumom začatia plynutia objektívnej premlčacej doby (trojročnej (nedbanlivosť) alebo desaťročnej (úmysel) v prípade občianskej právnej úpravy, resp. desaťročnej v prípade obchodnej právnej úpravy). Uviedol, že zmluva o poskytovaní právnych služieb bola len titulom, ktorá oprávňovala B.. B. I. fakturovať poskytnuté právne služby. Za relevantnú škodovú udalosť preto žalobca považuje jednotlivé dátumy uskutočnených zdaniteľných plnení tak, ako tieto boli uvedené na žalovaných faktúrach vystavených B.. B. I. pre žalovaného v 1. rade, pretože tieto dátumy žalobca považuje za dátumy, kedy B.. B. I. dodal právne služby žalovanému v 1. rade, a teda sú objektívnou udalosťou, z ktorej žalobcovi vznikla škoda:

- a. vo faktúre č. XXXXXXXX vystavenej dňa 6.6.2011 na sumu 6.886,00 EUR bez DPH (2 právne úkony) je ako uskutočnené zdaniteľné plnenie označený deň 6.6.2011. Pri aplikácii trojročnej objektívnej premlčacej doby sa právo na náhradu škody premlčalo dňa 6.6.2014. Pri aplikácii desaťročnej objektívnej premlčacej doby sa právo na náhradu škody premlčalo dňa 06.06.2021.
- b. vo faktúre č. XXXXXXXX vystavenej dňa 13.10. 2011 na sumu 13.772,00 EUR bez DPH (4 právne úkony) je ako uskutočnené zdaniteľné plnenie označený deň 13.10.2011. Pri aplikácii trojročnej objektívnej premlčacej doby sa právo na náhradu škody premlčalo dňa 13.10.2014. Pri aplikácii desaťročnej objektívnej premlčacej doby sa právo na náhradu škody premlčalo dňa 13.10.2021.
- c. vo faktúre č. XXXXXXXX vystavenej dňa 13.12.2011 na sumu 11.189,75 EUR bez DPH (3 a 1/4 právneho úkonu) je ako uskutočnené zdaniteľné plnenie označený deň 13.12.2011. Pri aplikácii trojročnej objektívnej premlčacej doby sa právo na náhradu škody premlčalo dňa 13.12.2014. Pri aplikácii desaťročnej objektívnej premlčacej doby sa právo na náhradu škody premlčalo dňa 13.12.2021.
- d. vo faktúre č. XXXXXXXX vystavenej dňa 20.2.2012 na sumu 17.215,00 EUR bez DPH (5 úkonov) je ako uskutočnené zdaniteľné plnenie označený deň 6.2.2012. Pri aplikácii trojročnej objektívnej premlčacej doby sa právo na náhradu škody premlčalo dňa 6.2.2015. Pri aplikácii desaťročnej objektívnej premlčacej doby sa právo na náhradu škody premlčalo dňa 06.02.2022.
- e. vo faktúre č. XXXXXXXX vystavenej dňa 15.03.2012 na sumu 6.886,00 EUR bez DPH (2 úkony) je ako uskutočnené zdaniteľné plnenie označený deň 15.03.2012. Pri aplikácii trojročnej objektívnej premlčacej doby sa právo na náhradu škody premlčalo dňa 15.3.2015. Pri aplikácii desaťročnej objektívnej premlčacej doby sa právo na náhradu škody premlčí dňa 15.03.2022.
- f. vo faktúre č. XXXXXXXX vystavenej dňa 12.04.2012 na sumu 3.443,00 EUR bez DPH (1 úkon) je ako uskutočnené zdaniteľné plnenie označený deň 12.4.2012. Pri aplikácii trojročnej objektívnej premlčacej doby sa právo na náhradu škody premlčalo dňa 12.4.2015. Pri aplikácii desaťročnej objektívnej premlčacej doby sa právo na náhradu škody premlčí dňa 12.04.2022.
- g. vo faktúre č. XXXXXXXX vystavenej dňa 15.4.2013 na sumu 3.443,00 EUR bez DPH (1 úkon) je ako uskutočnené zdaniteľné plnenie označený deň 15.4.2013. Pri aplikácii trojročnej objektívnej premlčacej doby sa právo na náhradu škody premlčalo dňa 15.4.2016. Pri aplikácii desaťročnej objektívnej premlčacej doby sa právo na náhradu škody premlčí dňa 15.04.2023.
- h. vo faktúre č. XXXXXXXX vystavenej dňa 17.3.2014 na sumu 3.443,00 EUR bez DPH (1 úkon) je ako uskutočnené zdaniteľné plnenie označený deň 17.3.2014. Pri aplikácii trojročnej objektívnej premlčacej doby sa právo na náhradu škody premlčalo dňa 17.3.2017. Pri aplikácii desaťročnej objektívnej premlčacej doby sa právo na náhradu škody premlčí dňa 17.03.2024.

S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti by podľa neho bolo možné hovoriť o premlčaní žalobcovho práva len za situácie uvedenej v bode a) vyššie, avšak aj to len za predpokladu aplikácie trojročnej objektívnej premlčacej doby v zmysle Občianskeho zákonníka. Žalobca však aj v tomto prípade zdôrazňuje, že v konaní preukázal úmyselné konanie žalovaných, a teda aj za použitia občiansko-právnej úpravy je namieste aplikovať desaťročnú objektívnu premlčaciu dobu, pričom desaťročná objektívna premlčacia doba sa aplikuje aj pri obchodno-právnej úprave. Žalobca v tejto súvislosti poukazuje na všetky svoje doterajšie vyjadrenia, na ktorých zotráva. Žalobca podal žalobu dňa 30.07.2014, teda v čase, keď ani objektívna premlčacia doba ešte neuplynula. Žalobca poukázal na to, že oprávnenosť jeho žalovaného nároku potvrdzuje aj právo Európskej únie. Konkrétne poukázal na:

a. šiesty bod odôvodnenia smernice Rady č. 89/665/EHS z 21. decembra 1989 o koordinácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení týkajúcich sa uplatňovania postupov preskúmania v rámci verejného obstarávania tovarov a prác (ďalej len „Smernica č. 89/665/EHS“), podľa ktorého je nevyhnutné zabezpečiť, aby primerané postupy existujúce vo všetkých členských štátoch umožňovali zrušiť rozhodnutia prijaté neoprávnene a kompenzovať osoby postihnuté porušením;

b. čl. 2 ods. 1 písm. c) Smernice č. 89/665/EHS, podľa ktorého členské štáty zabezpečia, aby prijaté opatrenia týkajúce sa postupov preskúmania uvedených v článku 1 zahŕňali právomoc odškodniť osoby poškodené porušením;

c. desiaty bod odôvodnenia smernice Rady č. 92/13/ES z 25. februára 1992, ktorou sa koordinujú zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia o uplatňovaní právnych predpisov spoločenstva, o postupoch verejného obstarávania subjektov pôsobiacich vo vodnom, energetickom, dopravnom a telekomunikačnom sektore (ďalej len „Smernica č. 92/13/ES“), podľa ktorého vždy musí existovať možnosť nároku na náhradu škody;

d. čl. 2 ods. 1 písm. d) Smernice č. 92/13/ES, podľa ktorého členské štáty zabezpečia, aby prijaté opatrenia týkajúce sa postupov preskúmania uvedené v článku 1 zahŕňali právomoci ... a v oboch vyššie spomenutých prípadoch poskytnúť náhradu škody osobám poškodeným porušením práva; D) Predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu Protiprávny úkon:

22. Žalobca v predmetnom spore preukázal, že žalovaný v 1. rade a aj žalovaný v 2. rade konali v rozpore s objektívnym právom, najmä v rozpore so zákonom o verejnom obstarávaní, pričom súčasne porušili aj základné zásady demokratického právneho štátu, zásadu zákonnosti, zásadu rovnosti a nestrannosti a zákaz diskriminácie, zásadu proporcionality, zásadu právnej istoty a zásadu dobrej správy. Po skutkovej stránke bolo protiprávne konanie žalovaných podrobne rozobraté v žalobe a vo všetkých ostatných doterajších písomných a ústnych prednesoch, na ktoré žalobca v celom rozsahu poukazuje. Protiprávne konanie žalovaných je možné zostručniť nasledovne:

a. žalovaný v 1. rade a tiež žalovaný v 2. rade v priebehu verejného obstarávania konali najmä v rozpore s čl. 1 ods. 1 Ústavy SR a tiež aj s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, keďže nekonali na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý stanoví zákon;

b. žalovaný v 1. rade už počas prvého vyhodnocovania ponúk uchádzačov konal v rozpore s § 42 ods. 3 a 4 zákona o verejnom obstarávaní, keďže za úspešného uchádzača označil uchádzača BADUCCI Legal, s.r.o., hoci správne ním mal byť žalobca (jeho ponuka bola v poradí druhá najnižšia). Túto protiprávnosť v konaní žalovaného v 1. rade výslovne potvrdil aj žalovaný v 2. rade, na základe čoho bol žalovaný v 1. rade povinný ponuky uchádzačov vyhodnotiť po druhýkrát. V tomto kontexte žalovaný v 1. rade porušil aj § 99 ods. 1 písm. h) zákona o verejnom obstarávaní;

c. žalovaný v 1. rade konal v rozpore s § 9 ods. 4 zákona o verejnom obstarávaní, keďže počas druhého vyhodnotenia ponúk uchádzačov pri určení, že ponuka žalobcu je neobvykle nízka, zvolil netransparentný, diskriminačný a nepreskúmateľný postup, keďže priemer cenových ponúk všetkých uchádzačov účelovo počítal bez najvyššej ponuky, ktorá bola v obstarávaní podaná. Dôsledkom takéhoto postupu žalovaného v 1. rade bolo nezákonné vylúčenie žalobcu z verejného obstarávania, hoci na jeho vylúčenie neboli splnené podmienky, čo potvrdil aj žalovaný v 2. rade. Protiprávnosť konania žalovaného v 1. rade i v tomto štádiu potvrdil žalovaný v 2. rade. V tomto kontexte žalovaný v 1. rade porušil princíp rovnakého zaobchádzania, princíp nediskriminácie, princíp transparentnosti a princíp hospodárnosti a efektívnosti;

d. žalovaný v 1. rade konal v rozpore s § 9 ods. 4 zákona o verejnom obstarávaní aj v tom, že uchádzačovi BADUCCI Legal, s.r.o. predložil návrh zmluvy o poskytovaní právnych služieb, ktorej obsah bol v hrubom rozpore s návrhom formulovaným v súťažných podkladoch (predložil mu návrh zmluvy s hodinovou odmenou, napriek tomu, že predmetom verejného obstarávania bola odmena za jeden úkon právnej služby bez ohľadu na počet hodín strávených na jeho vykonanie). Žalovaný v 1. rade tak konal úmyselne diskriminačne voči všetkým ostatným uchádzačom vrátane žalobcu;

e. žalovaný v 1. rade obišiel § 45 ods. 6 zákona o verejnom obstarávaní, keďže síce formálne s B.. B. I. uzavrel zmluvu o poskytovaní právnych služieb až dňa 30.6.2011 (t. j. nie skôr ako 16. deň po doručení rozhodnutia žalovaného v 2. rade o námietkach žalobcu, ktoré mu bolo doručené dňa 13.6.2011), avšak v skutočnosti túto zmluvu s B.. B. I. uzavrel už dňa 29.4.2011. Ku skutočnostiam uvedeným v tomto bode pozri viac časť E) nižšie tohto vyjadrenia;

f. žalovaný v 1. rade konal v rozpore s § 265 Obchodného zákonníka, keďže v priebehu celého verejného obstarávania porušoval zásadu poctivého obchodného styku;

žalovaný v 2. rade konal v rozpore s § 144 ods. 2 zákona o verejnom obstarávaní, keďže nezákonne zastavil konanie o námietkach žalobcu, hoci na to neboli splnené predpoklady. Porušenie objektívneho práva zo strany žalovaného v 1. rade opakovane potvrdil aj žalovaný v 2. rade. Porušenie objektívneho práva zo strany žalovaného v 2. rade potvrdil aj Krajský súd v Bratislave vo svojom rozsudku č. k. 2S 87/2011-46 zo dňa 14.12.2011. Napriek tomu, že aj žalovaný v 2. rade opakovane svojimi rozhodnutiami (okrem iných napríklad aj posledným rozhodnutím č. 443-6000/2011-ON/156/N2 zo dňa 4.6.2018, konkrétne najmä jeho bod 13.) potvrdil protiprávnosť konania žalovaného v 1. rade v danom verejnom obstarávaní vo verejnoprávnej rovine, žalovaní odmietajú uznať presah tejto zodpovednosti do súkromnoprávnej roviny v podobe zodpovednosti za spôsobenú škodu. Spôsobenie škody: Žalobca mal za to, že v konaní dôsledne preukázal, že práve on by sa pri dodržaní zákonom stanovených pravidiel stal víťazným uchádzačom a nestal sa ním výlučne preto, že žalovaný v 1. rade v súčinnosti so žalovaným v 2. rade tieto pravidlá porušili. Žalobcom uplatnená škoda nie je len hypotetická. Aj pri „treťom vyhodnocovaní ponúk“, pokiaľ by k nemu došlo, by ponuka žalobcu bola najnižšou cenovou ponukou zo všetkých v tom štádiu ešte posudzovaných a hodnotených ponúk ostatných uchádzačov, čomu nasvedčuje aj tá skutočnosť, že žalovaný v 1. rade uzavrel zmluvu o poskytovaní právnych služieb s B.. B. I., ktorého ponuka bola vyššia než ponuka žalobcu. Okrem toho je zásadné, že pri absencii protiprávných úkonov žalovaného v 1. rade sa žalobca mal stať víťazným uchádzačom už po prvom vyhodnocovaní ponúk. V takom prípade by k „druhému“ a ani ďalšiemu vyhodnocovaniu nedošlo. To isté platí aj pre druhé vyhodnocovanie, a teda pri absencii protiprávneho konania zo strany žalovaných (žalovaného v 1. rade a aj žalovaného v 2. rade) by sa žalobca stal víťazným uchádzačom, pretože dal nižšiu cenovú ponuku ako obstarávateľom nesprávne označený víťazný uchádzač, B.. B. I.. V danom kontexte je zásadné, že žalobca vo verejnom obstarávaní spĺňal všetky podmienky a kritériá ako tieto boli určené žalovaným v 1. rade a ako ich stanovuje zákon o verejnom obstarávaní, čo potvrdil aj žalovaný v 2. rade (túto skutočnosť potvrdil aj priamo žalovaný v 1. rade, okrem iného, aj v Oznámení o výsledku vyhodnotenia ponúk zo dňa 19.01.2011). Hypotetickosť škody vyvracia aj skutočnosť, že žalovaný v 1. rade uzavrel s B.. B. I. zmluvu o poskytovaní právnych služieb, na základe ktorej došlo k fakturácii a zo strany žalovaného v 1. rade reálne došlo k úhrade jednotlivých faktúr. Odmena B.. B. I. v zmysle žalovaných faktúr nebola vyplatená len hypoteticky, ale naopak išlo o reálnu sumu, od ktorej si žalobca legitímne vypočítal výšku jeho ušlého zisku. Za obvyklého chodu vecí, to znamená za predpokladu, že žalovaní budú postupovať v súlade so zákonom (k čomu sú povinní aj v zmysle Ústavy SR), žalobca legitímne očakával, že v danom verejnom obstarávaní bude vyhlásený za víťazného uchádzača, že žalovaný v 1. rade s ním uzavrie s tým súvisiacu zmluvu o poskytovaní právnych služieb, že bude žalovanému v 1. rade poskytovať právne služby minimálne v rozsahu v akom ich poskytoval B.. B. I., a teda že dôjde k zväčšeniu jeho majetku minimálne v žalovanom rozsahu. V danom prípade preto možno hovoriť, že žalobcovi ušiel zisk z verejného obstarávania stratou možnosti príležitosti, stratou možnosti účasti na danom verejnom obstarávaní, stratou možnosti v danom verejnom obstarávaní zvíťaziť a v konečnom dôsledku aj stratou možnosti plniť obstarávané právne služby, keďže tieto reálne poskytol nesprávne a nezákonne vybraný uchádzač. Príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a škodou: Špecifickosť daného sporu spočíva v tom, že škoda žalobcovi nevznikla výlučne nezákonným rozhodnutím žalovaného v 2. rade, ale sledom protiprávných úkonov vykonaných žalovaným v 1. rade, ktoré žalovanému v 1. rade umožnil vykonať žalovaný v 2. rade svojím nezákonným rozhodnutím. Je nesporné, že žalovaný v 1. rade uzavrel zmluvu o poskytovaní právnych služieb s B.. B. I., ktorý ponúkol vyššiu cenu ako žalobca, a teda v prípade, že by k nezákonnému vylúčeniu žalobcu z verejného obstarávania nedošlo, žalovaný v 1. rade by musel uzavrieť takú zmluvu so žalobcom, keďže tento spĺňal všetky podmienky a súčasne ponúkol najnižšiu cenu, a keďže iné kritérium posudzovania ponúk okrem ceny v danom verejnom obstarávaní zvolené nebolo. Príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním žalovaných a vznikom škody na strane žalobcu je preto priama, bezprostredná a neprerušená. Protiprávne konanie žalovaných (najmä žalovaného v 1. rade) a vznik škody sú v logickom slede, protiprávne konanie je príčinou a vznik škody vrátane jej rozsahu následkom. Bez protiprávneho konania žalovaných by škodový následok nevznikol. Škoda v podobe ušlého zisku je podľa všeobecnej povahy, obvyklého chodu vecí a skúseností adekvátnym dôsledkom protiprávneho

konania žalovaných, pričom žalovaná škoda by bez protiprávneho konania žalovaných nenastala. Ako vo všeobecnej rovine opakovane vo svojich rozhodnutiach judikovali súdy Slovenskej republiky (okrem iných aj napríklad najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 2Cdo/72/2017 (pozri bod 20. tohto rozhodnutia) pre príčinnú súvislosť je rozhodujúca vecná súvislosť príčiny a následku a túto nemožno riešiť vo všeobecnej rovine, ale vždy v konkrétnych súvislostiach. Vzniknutá škoda v podobe ušlého zisku, ktorej sa domáha žalobca, je podľa neho ujmu spočívajúcou v tom, že u žalobcu ako poškodeného neprišlo v dôsledku škodovej udalosti (sledu viacerých protiprávných úkonov žalovaných, ktoré umožnili poskytnúť právne služby nesprávne vybraným uchádzačom) k rozmnoženiu majetkových hodnôt, aj keď sa tak dalo očakávať s ohľadom na pravidelný chod vecí. Žalobca okrem už uvedeného zdôraznil, že v dôsledku protiprávných úkonov žalovaných stratil možnosť zúčastniť sa predmetného verejného obstarávania. S tým bezprostredne súvisí aj to, že protiprávnymi úkonmi žalovaných žalobca definitívne stratil možnosť regulárne vyhrať verejné obstarávanie, uzavrieť so žalovaným v 1. rade zmluvu o poskytovaní právnych služieb a na jej základe poskytovať žalovanému v 1. rade právne služby minimálne v rozsahu ako ich poskytoval B.. B. I.. Takáto strata možnosti žalobcu je preukázaná, je skutočná a v žiadnom prípade nemôže byť hypotetická. V danom prípade nedošlo zo strany žalovaného v 1. rade len k ojedinelému porušeniu zákona, naopak vo vzťahu k žalobcovi z jeho strany dochádzalo k opakovanému porušovaniu zákona. Podľa žalobcu tak úmysel potvrdzuje práve početnosť protiprávných úkonov žalovaného v 1. rade. Úmysel žalovaného v 1. rade potvrdzuje aj účelovosť jeho postupu pri prvom vyhodnocovaní cenových ponúk uchádzačov, keďže na začiatku považoval cenovú ponuku uchádzača, BADUCCI Legal, s.r.o., za neobvykle nízku, z dôvodu čoho vyzval tohto uchádzača na jej vysvetlenie, následne však na ústnom pojednávaní o námietkach žalobcu žalovaný v 1. rade tvrdil, že ponúknutá cena tohto uchádzača vo výške 32,- Eur bez DPH nie je mimoriadne nízka, ale je určená v súlade s vyhláškou č. 655/2004 Z. z. Úmysel žalovaného v 1. rade potvrdzuje aj skutočnosť, že uchádzačovi BADUCCI Legal, s.r.o. predložil návrh zmluvy o poskytovaní právnych služieb, ktorej obsah bol v hrubom rozpore s návrhom formulovaným v súťažných podkladoch, keďže mu predložil návrh zmluvy s hodinovou odmenou, napriek tomu, že predmetom verejného obstarávania bola odmena za jeden úkon právnej služby bez ohľadu na počet odpracovaných hodín. Úmysel žalovaného v 1. rade potvrdzuje aj účelovosť jeho postupu pri prvom a druhom vyhodnocovaní cenových ponúk uchádzačov, keďže pri prvom vyhodnocovaní nepovažoval žalobcom ponúknutú cenu za neprimerane nízku (naopak ponuku žalobcu výslovne označil za „priemernú cenu“). Pri druhom vyhodnocovaní ponúk ju už za takú bezdôvodne a bez akejkoľvek zmeny skutkových okolností, považoval, pričom k tomuto záveru dospel žalovaný v 1. rade diskriminačným, netransparentným a nepreskúmateľným spôsobom (to v kontexte toho, akým spôsobom žalovaný v 1. rade počítal priemer cenových ponúk). Úmysel žalovaného v 1. rade potvrdzuje aj spôsob, akým počas druhého vyhodnocovania ponúk počítal priemer všetkých hodnotených ponúk, od hodnoty ktorého následne odvodil, či toho-ktorého uchádzača vyzve na vysvetlenie ponúknutej ceny. Žalovaný v 1. rade účelovo a bezdôvodne daný priemer počítal bez najvyššej ponuky, ktorá bola v obstarávaní podaná. Takým postupom sa „neprimerane nízkou ponukou“ stala len ponuka žalobcu a uchádzača BADUCCI Legal, s.r.o., a to aj napriek tomu, že takou ponukou mala byť aj ponuka B.. B. I.. Žalovaný v 1. rade tak o vysvetlenie ponuky požiadal iba žalobcu, hoci spôsobom ktorý zvolil, tak mal postupovať aj vo vzťahu k B.. B. I. (B.. B. I. však počas celého verejného obstarávania nemusel svoju ponukovú cenu ani raz vysvetľovať). Dôsledkom postupu žalovaného v 1. rade bolo vytvorenie zámienky na označenie ponukovej ceny žalobcu za „neprimerane nízku“, čím následne odôvodňoval aj vylúčenie žalobcu zo samotného obstarávania. Úmysel žalovaného v 1. rade potvrdzuje aj dôvod, pre ktorý po druhom vyhodnocovaní ponúk vylúčil žalobcu z verejného obstarávania, resp. porovnanie jeho postupu, ktorý zvolil pri odôvodňovaní vylúčenia žalobcu a pri odôvodňovaní nevylúčenia uchádzača BADUCCI Legal, s.r.o. Hoci žalobca riadne žalovanému v 1. rade vysvetlil, ako dospel k jeho ponuke ceny za jeden úkon právnej služby, žalovaný v 1. rade ho zo súťaže bezdôvodne a protiprávne vylúčil. Iné merítko žalovaný v 1. rade zvolil pri uchádzačovi BADUCCI Legal, s.r.o., ktorému akceptoval vägne zdôvodnenie, že z ekonomického hľadiska je zabezpečenou spoločnosťou, ktorá nie je odkázaná na poskytovanie právnych služieb, pri ktorých sa výška právneho úkonu počíta podľa výšky sporu. Žalobca v tomto kontexte pripomína, že ponuka BADUCCI Legal, s.r.o. bola vo výške 32,- Eur bez DPH za jeden úkon a ponuka žalobcu bola vo výške 1.348,- Eur bez DPH za jeden úkon. V súvislosti s vyššie uvedeným je zarážajúce, ako k jednotlivým cenovým ponukám pristupoval žalovaný v 1. rade, keď aj z jeho vyjadrenia (napr. vyjadrenie zo dňa 6.8.2018, strana 2) je zrejmé, že pred vyhlásením výberového konania zrealizoval prieskum trhu, na základe ktorého bola určená priemerná hodnota za jeden právny úkon vo výške 23.730,65 Eur bez DPH. Už toto zistenie poskytovalo žalovanému v 1. rade podklad ako postupovať v danom verejnom obstarávaní, vrátane prvého vyhodnocovania ponúk prihlásených uchádzačov. Napriek tomu žalovaný v 1. rade chcel v prvom kole uzavrieť zmluvu s uchádzačom

BADUCCI Legal, s.r.o., ktorého ponuka bola 32,- Eur bez DPH, a pri ktorom sa uspokojil s absolútne vágnym vysvetlením a v druhom kole uchádzača B.. B. I. ani len nevyzval na vysvetlenie jeho ponuky, hoci v porovnaní s hodnotou zistenou prieskumom trhu, bola jeho ponuka vo výške 3.443,- Eur bez DPH neobvykle nízka (žalobcu o vysvetlenie jeho ponuky vyzval). Úmysel žalovaného v 1. rade potvrdzuje aj spôsob, akým v konečnom dôsledku obišiel zákon o verejnom obstarávaní, keďže síce formálne s B.. B. I. uzavrel zmluvu o poskytovaní právnych služieb až dňa 30.06.2011 (t.j. nie skôr ako 16. deň po doručení rozhodnutia žalovaného v 2. rade o námietkach žalobcu, ktoré mu bolo doručené dňa 13.06.2011), avšak v skutočnosti túto zmluvu s B.. B. I. uzavrel už dňa 29.04.2011. To znamená, že túto zmluvu uzavrel s B.. B. I. v čase, keď už oznámil žalobcovi vylúčenie z verejného obstarávania (Oznámenie o vylúčení z verejného obstarávania bolo vykonané listom zo dňa 19.4.2011, ktorý bol žalobcovi doručený dňa 26.04.2011) a v čase pred rozhodnutím žalovaného v 2. rade o námietkach žalobcu (t. j. ešte pred tým ako žalovaný v 2. rade konanie o námietkach žalobcu zastavil; rozhodnutie žalovaného v 2. rade o zastavení konania o námietkach bolo vydané dňa 09.06.2011, ktoré bolo doručené žalovanému v 1. rade dňa 13.6.2011). V konečnom dôsledku tak žalovaný v 1. rade vďaka neukončenému verejnému obstarávaniu poznal ponukové ceny všetkých uchádzačov. Úmysel žalovaného v 1. rade potvrdzuje aj to, že akceptoval prvú faktúru B.. B. I. č. XXXXXXXX, ktorú vystavil dňa 06.06.2011, a ktorej predmet bol totožný s predmetom obstarávania v danom verejnom obstarávaní, t. j. právne služby poskytované v konaní vedenom pod sp. zn. 8C/31/2009. Žalobca pripomína, že uvedená faktúra bola vystavená ešte pred rozhodnutím žalovaného v 2. rade o zastavení konania o námietkach žalobcu, pričom sa týkala právnych služieb, ktoré pozostávali z dvoch právnych úkonov, a to (1) prevzatia a prípravy právneho zastúpenia, čo je esenciálnym prvým úkonom každej právnej služby advokáta a (2) zastupovania na pojednávaní. Všetky vyššie uvedené úkony žalovaného v 1. rade potvrdzujú, že sa žalovaný v 1. rade aj s prispením žalovaného v 2. rade úmyselne snažil vytvoriť stav, aby za žiadnych okolností nemusel uzavrieť zmluvu o poskytovaní právnych služieb so žalobcom. Po prvom vyhodnotení ponúk sa žalovaný v 1. rade vehementne snažil uzavrieť zmluvu s uchádzačom BADUCCI Legal, s.r.o., a to aj za cenu, že uzavretá zmluva bude v priamom rozpore s podmienkami verejného obstarávania (hodinová odmena). Po druhom vyhodnotení ponúk zas žalovaný v 1. rade urobil všetko pre to, aby víťazným uchádzačom bol B.. B. I., s ktorým vstúpil do zmluvného vzťahu ešte pred tým ako formálne ukončil verejné obstarávanie. Je pritom nesporné, že obe vyhodnocovania ponúk (prvé aj druhé kolo) boli žalovaným v 1. rade vykonané protiprávne, čo potvrdil vo svojich rozhodnutiach žalovaný v 2. rade a aj Krajský súd v Bratislave. E) Obchádzanie zákona zo strany žalovaného v 1. rade. V danom spore je tiež zásadné, že žalovaný v 1. rade vykonal kroky smerujúce k uzavretiu zmluvy s B.. B. I. oveľa skôr ako bolo verejné obstarávanie ukončené. Toto tvrdenie potvrdzuje listinný dôkaz predložený priamo žalovaným v 1. rade - Návrh finančnej operácie, ktorý výslovne hovorí, že zmluva č. 280/2011 bola s B.. B. I. uzavretá už dňa 29.04.2011, teda v čase, keď verejné obstarávanie, účasťou v ktorom bol aj žalobca, nebolo ukončené, avšak žalovaný v 1. rade už poznal všetky ponuky uchádzačov verejného obstarávania. Žalovaný v 1. rade sa tento postup síce snaží obhájiť tým, že údajne z dôvodu časovej tiesne musel postupovať na základe iného režimu, a teda priamo objednať právne služby pozostávajúce zo zastupovania na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 03.05.2011, avšak takéto zdôvodnenie je absolútne nepresvedčivé. Zásadné pochybnosti tohto zdôvodnenia vyvoláva jednak to, že je minimálne zvláštne, prečo žalovaný v 1. rade priamo oslovil B.. B. I., a prečo neoslovil napríklad žalobcu (ktorý ponúkal nižšiu cenu) alebo ostatných uchádzačov, napr. BADUCCI Legal, s.r.o., keďže jeho ponuka bola „len“ 32,- Eur bez DPH, prípadne prečo neoslovil úplne inú tretiu stranu (inú advokátsku kanceláriu), ktorá sa daného verejného obstarávania vôbec nezúčastňovala. Ak žalovaný v 1. rade skutočne postupoval na základe iného režimu, v takom inom režime nebol žalobca právoplatne vylúčený z konania, a preto už len z dôvodu nižšej ceny, mal nepochybne osloviť jeho, prípadne uchádzačov, ktorí ponúkali nižšie ceny ako B.. B. I.. Taký postup zo strany žalovaného v 1. rade by bol minimálne hospodárny, logický a očakávateľný. Zásadná pochybnosť ďalej spočíva aj v tom, že priamo oslovený B.. B. I. fakturoval žalovanému v 1. rade totožnú sumu, akú ponúkol aj v danom verejnom obstarávaní (potvrdzuje to prvá faktúra č. XXXXXXXX vystavená dňa 06.06.2011). Všetko však nasvedčuje tomu, že žalovaný v 1. rade uzavrel zmluvu o poskytovaní právnych služieb s B.. B. I. pod zámenkou iného režimu už dňa 29.04.2011, pričom aby sa taký postup javil ako zákonný, žalovaný v 1. rade musel dané verejné obstarávanie ukončiť tak, aby aspoň formálne splnil podmienky § 45 ods. 6 zákona o verejnom obstarávaní, a teda „opätovne“ dňa 30.06.2011 uzavrel zmluvu o poskytovaní právnych služieb s tým istým subjektom (B.. B. I.), ktorú následne zverejnil aj v Centrálnom registri zmlúv. Toto tvrdenie žalobcu potvrdzuje aj faktúra č. XXXXXXXX vystavená B.. B. I. dňa 06.06.2011, keďže táto zahŕňala odmenu za úkon právnej služby - „prevzatie a príprava právneho zastúpenia“, ktorým každý advokát esenciálne začína každé zastupovanie klienta. B.. B. I. pritom tento úkon po 30.6.2011 nezopakoval, čo potvrdzuje aj ním vystavená „druhá“ faktúra

č. XXXXXXXX, ktorá výslovne hovorí, že ide o odmenu za 4 úkony právnej služby - (1) nahliadnutie do spisu a štúdium spisu“, (2) vyjadrenie k predmetu veci, (3) účasť na pojednávaní, a (4) rokovanie s klientom. Zmluva o poskytovaní právnych služieb zo dňa 30.6.2011 je preto len formálnym pokračovaním právneho vzťahu, ktorý vznikol medzi žalovaným v 1. rade a B.. B. I. už dňa 29.4.2011. Vyššie uvedené potvrdzuje, že žalovaný v 1. rade aj s prispením žalovaného v 2. rade svojím konaním postupoval tak, aby obišiel § 45 ods. 6 zákona o verejnom obstarávaní. Pravdepodobnosť, že by žalovaný v 2. rade nariadil celé verejné obstarávanie zrušiť, a teda, že by sa žalobca nikdy nestal víťazom danej súťaže, je takmer nulová. Pokiaľ mal žalovaný v 2. rade za to, že verejné obstarávanie žalovaného v 1. rade, jeho výzva na predkladanie ponúk a súťažné podklady sú v rozpore so zákonom o verejnom obstarávaní, mohol ex offo nariadiť, aby žalovaný v 1. rade celú súťaž zrušil ešte pred uzavretím zmluvy s B.. B. I.. Žalovaný v 2. rade tak však nepostupoval, hoci na to mal v rámci svojej dohľadovej právomoci dostatočný časový priestor, konkrétne tak mohol postupovať už po „prvom kole“ vyhodnocovania ponúk, resp. aj po „druhom kole“, kedy zastavil konanie o námietkach žalobcu. Žalobca v tejto súvislosti zdôrazňuje, že skutkový stav bol v priebehu celého verejného obstarávania rovnaký. Naopak žalovaný v 2. rade tak urobil až po rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave o nezákonnosti jeho rozhodnutia o zastavení konania o námietkach žalobcu (rozsudok zo dňa 14.12.2011, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 24.02.2012), t. j. v čase, keď žalovaný v 1. rade už formálne ukončil verejné obstarávanie uzavretím zmluvy s nesprávne vybraným víťazným uchádzačom (B.. B. I.), pričom o tejto zmluve žalovaný v 2. rade musel vedieť, keďže zmluva o poskytovaní právnych služieb zo dňa 30.06.2011 bola dňa 08.07.2011 zverejnená v Centrálnom registri zmlúv. Žalovaný v 2. rade nariadil zrušiť verejné obstarávanie svojím rozhodnutím až dňa 11.09.2012. Oveľa logickejšie, a teda aj pravdepodobnejšie sa preto javí to, že by žalovaný v 2. rade volil iný spôsob nápravy protiprávneho postupu žalovaného v 1. rade, a to že by opätovne zrušil jeho rozhodnutie o vylúčení žalobcu a nariadil mu jeho opätovné zaradenie do procesu verejného obstarávania (tým skôr, že obdobne postupoval aj v prípade rozhodovania o prvých námietkach žalobcu počas prvého vyhodnocovania ponúk). Rozhodnutie žalovaného v 2. rade o zastavení konania o námietkach žalobcu tak možno považovať za rozhodnutie, ktoré v konečnom dôsledku viedlo k vylúčeniu žalobcu z verejného obstarávania s definitívnou platnosťou, pretože umožnilo žalovanému v 1. rade po formálnej stránke ukončiť verejné obstarávanie, tak, aby sa javilo, že bolo uskutočnené v súlade so zákonom, t. j. uzavrieť zmluvu o poskytovaní právnych služieb s B.. B. I., ktorý však ponúkol vyššiu cenu ako žalobca. S ohľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti žalobca zdôraznil, že žalovaný v 1. rade svojimi opakovanými protiprávnymi, nehospodárnymi a netransparentnými úkonmi a žalovaný v 2. rade vydaním nezákonného rozhodnutia ako celok konali bez rešpektu k zákonnosti, čo viedlo k porušeniu zákona o verejnom obstarávaní a tiež zásad demokratického právneho štátu a zásad dobrej správy. Žalobca sa v danom verejnom obstarávaní bez svojho zavinenia dostal do situácie, kedy mohol bez najmenšieho vplyvu na jeho výsledok, avšak s citeľným zásahom so svojej majetkovej sféry, len sledovať legitímne nezdôvodniteľné a nezákonné postupy žalovaných a hoci sa snažil zákonnými opravnými prostriedkami zvrátiť vzniknutý stav, realita zostala nezmenená a v predmetnom verejnom obstarávaní bol za víťaza označený iný subjekt, a to proti pravidlám danej súťaže, a takému subjektu bola následne reálne vyplatená odmena. Pritom je zásadné, že keby žalovaní postupovali v súlade so zákonom a so zásadami dobrej správy, k predmetnému sporu by vôbec neprišlo. Žalobca preto aj v tomto kontexte poukazuje na základnú doktrínu „the cheapest cost avoider“, podľa ktorej je spravodlivé, aby škodu niesol ten účastník, ktorý mohol škodlivému následku najjednoduchšie zabrániť. Takými účastníkmi sú práve žalovaní. V prípade, že by okresný súd akceptoval argumentáciu žalovaných, prakticky by nastala situácia, kedy žalovaní síce nepochybne vo vzťahu k žalobcovi konali protiprávne (opakovane vo vzťahu k žalobcovi porušili zákon o verejnom obstarávaní) a žalobcovi skutočne vznikla škoda, avšak fakticky by nebolo subjektu, od ktorého by žalobca mohol náhradu škody požadovať. Okresný súd by takým postupom a rozhodnutím odmietol spravodlivosť a porušil by tým základnú zásadu „denegatio iustitiae“ (zásadu nemožnosti odmietnuť spravodlivosť). Nemožno pritom akceptovať, aby všeobecné súdy (vrátane okresného súdu) ponechali žalobcu bez možnosti domáhať sa účinnej ochrany svojich majetkových práv. S ohľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti mal žalobca za to, že v dostatočnej miere osvedčil oprávnenosť svojej žaloby, a preto navrhuje, aby okresný súd rozhodol nasledovne: Žalovaní sú povinní spoločne a nerozdielne do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 25.949,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne od 7.11.2014 do zaplatenia. Žalobca má nárok na plnú náhradu trov konania.

23. Žalovaný v 1. rade následne uviedol, že žalobca nesplnil všetky kvalifikačné predpoklady - podrobný opis priebehu verejného obstarávania ako aj vysvetlenia už žalovaný v 1. rade niekoľkokrát opakovane, preto len ako pripomienku uvedie nasledovnú časť, ktorá bola od neho adresovaná žalobcovi: „Okrem

toho ste vo Vami predloženom vysvetlení v rozpore s 42 ods. 2 zákona o VO zmenili svoju ponuku. Verejný obstarávateľ zadefinoval vo výzve na predkladanie ponúk kritérium na vyhodnotenie ponúk: „Najnižšia odmena za 1 úkon právnej služby stanovená v € (EUR) bez DPH bez ohľadu na počet odpracovaných hodín“. Vo Vašej predloženej ponuke, v návrhu na plnenie kritéria na vyhodnotenie ponúk a v návrhu zmluvy ste uviedli cenu za 1 úkon právnej služby 1348 € bez DPH. Vo svojom vysvetlení zo dňa 12. 4. 2011 ste uviedli cenu za 1 úkon právnej služby vo výške 1 348 € s DPH“, t. j. cena bola zmenená a navýšená o výšku DPH, čo je zo zákona o VO neprípustné.“ Žalovaný v 1. rade uviedol, že nerozumie, čo sa žalobcovi zdá byť nepresvedčivé na jeho tvrdení, že bolo potrebné urýchlene vyriešiť zastupovanie na súdom pojednávaní, ktoré už nemohlo byť odročené a preto bol B.. I. priamo oslovený, a teda sa s ním jednalo na základe odlišného režimu, ktorý zákon č. 343/2015 Z. z. o verejnom obstarávaní povoľuje. V nadväznosti na toto tvrdenie uviedol, že faktúra zo dňa 06.06.2011 už bola konajúcemu súdu, respektíve žalobcovi niekoľkokrát vysvetlená, že bola vystavená na základe priameho zadania. Argument žalobcu, že B.. I. nefakturoval opätovne prevzatie zastúpenia je podľa názoru žalovaného v 1. rade nelogický a má za to, že takýto postup by zvolila každá advokátska kancelária, pretože inak by advokátska kancelária fakturovala svojmu klientovi dvakrát ten istý úkon, teda by zaň žiadala zaplatiť dvakrát. Nie je relevantné, najskôr žalovaného v 1. rade zastupoval B.. I. na základe priameho zadania a až následne po riadnom ukončení verejného obstarávania, ho zastupoval ako víťaz tohto verejného obstarávania. Dôležité je to, že B.. I. bol už s predmetným prípadom oboznámený, a preto by nebolo právne fakturovať jeden a ten istý úkon dvakrát. Ak by verejné obstarávanie vyhral iný uchádzač, určite by si účtoval aj úkon prevzatie a príprava právneho zastúpenia. K rozhodnutiam Ústavného súdu SR sp. zn. II.US/507/2017 a Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/72/2017, ktoré boli na pojednávaní uskutočnenom dňa 25.01.2022 predložené žalovaným v 2. rade, len uvádzame, skutočnosť či sú aplikovateľné na predmetný súdny spor je výlučne na úvahe súdu. Avšak žalovaný v 1. rade nesúhlasí so žalobcom a má za to, že pre predmetné súdne konanie sú dobrým príkladom. Žalovaný v 1. rade uviedol rovnako ako na pojednávaní zo dňa 25.01.2022, že žalobcová škoda je hypotetická. Žalobcovi, podľa názoru žalovaného v 1. rade, žiadna škoda nevznikla, pretože na uzatvorenie zmluvy ako výsledok verejného obstarávania nemá uchádzač právny nárok, teda nie je zaručené, že by zmluva bola so žalobcom uzatvorená. Konečné uzatvorenie je v kompetencii ministra kultúry, ktorý zmluvu podpisuje a nemusel ju podpísať s určitých dôvodov (napr. konflikt záujmov kvôli politickej strane, zistenie, že predmetnú vec si vie ministerstvo obstaráť vo vlastnej réžii za menšie náklady, a preto by uzatvorenie zmluvy bolo neekonomické, atď...) Skratka s určitou istotou tvrdiť, že konaním žalovaného v 1. rade bola spôsobená žalobcovi škoda je predčasné a čisto hypotetické, pretože ide len o teoretickú úvahu žalobcu, na ktorej nemožno zakladať nárok na náhradu škody. K otázke premlčania žalovaný v 1. rade uviedol, že v prípade, že konajúci súd má za to, že žalobcovi škoda vznikla, žalovaný v 1. rade stále zotrváva na svojich predošlých vyjadreniach, v ktorých vzniesol námietku premlčania, a s ktorými sa stotožnil aj žalovaný v 2. rade a konajúci súd. Pri premlčaní práva na náhradu škody je ustanovená kombinovaná premlčacia doba, a to kratšia subjektívna a dlhšia objektívna. Ich začiatok je upravený odlišne. Tieto dve premlčacie doby začínajú plynúť, plynú a končia sa nezávisle od seba. Ich vzájomný vzťah je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že poškodenému ešte plynie druhá premlčacia doba. Napríklad ak odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá, do uplatnenia práva na náhradu škody uplynie čas uvedený v ustanovení § 106 ods. 1 a škodca v súdnom konaní vznesie námietku premlčania, právo sa premlčalo, aj keď ide o škodu spôsobenú úmyselne. Čo sa týka subjektívnej premlčacej doby, žalovaný v 1. rade dáva do pozornosti aj skutočnosť, že svoje faktúry a objednávky zverejňuje na svojom webovom sídle <<https://vywww.culture.gov.sk/ministerstvo/zmluv-a-hospodarenie/obiednavkv-a-fakturv-mksr/>> a aktuálne sú dostupné objednávky a faktúry od roku 2012, to znamená, že pokiaľ žalobca mal potrebu zistiť aká (hypotetická) škoda mu vznikla, a vzhľadom na jeho právne vzdelanie, mohol pri odbornej starostlivosti tieto informácie získať aj skôr, preto nesúhlasíme s tvrdením, že subjektívna premlčacia doba by sa mala počítvať až odo dňa 03.07.2013, kedy bola vytvorená odpoveď žalovaného v 1. rade na žalobcovu info žiadosť. V dobe kedy žiadal o sprístupnenie informácie v roku 2013 boli na stránke žalovaného v 1. rade pravdepodobne zverejnené aj faktúry za rok 2011, vzhľadom na účinnosť zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám. K objektívnej premlčacej dobe (3 roky) žalovaný v 1. rade uviedol, že táto začína plynúť od udalosti, z ktorej škoda vznikla, t. j. od škodnej udalosti. Žalovaný v 1. rade preto nesúhlasí s výpočtom plynutia objektívnej doby od dátumu každej vystavenej faktúry. V tomto prípade sa vznik škodovej udalosti viaže na deň, kedy bola zverejnená zmluva s B.. I., ktorá tvorila podklad pre vystavenie faktúr, pretože ak by táto zmluva neexistovala, samotné faktúry by nemohli pôsobiť žalobcovi jeho (hypotetickú) škodu (t. j. 08.07.2011 - objektívna premlčacia doba uplynula dňa 08.07.2014). Je všeobecne známa skutočnosť, že subjektívna premlčacia

doba môže plynúť iba v rámci objektívnej premlčacej doby, ktorú nemôže prekročiť. Tento právny názor je uvedený aj v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.08.2020, sp. zn. 4Obo/2/2020, ktorý ďalej uvádza, že: „Vzájomný vzťah týchto lehôt je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že poškodenému plynie druhá premlčacia doba. Objektívna premlčacia doba je trojročná a začína plynúť v okamihu škodnej udalosti. Subjektívna premlčacia doba je dvojročná a pre začatie jej plynutia je významný primárny subjektívny prvok pozostávajúci z dvoch zložiek: 1. kedy sa poškodený dozvie o škode, pričom sa vyžaduje preukázaná vedomosť poškodeného o vzniknutej škode určitého druhu a rozsahu do tej miery, aby mohol svoj nárok uplatniť, vyčíslieť na súde žalobou (okamih vzniku škody, resp. vedomosť poškodeného o tejto škode a pritom nemusí byť okamihom škodnej udalosti, resp. protiprávnym konaním) a 2. kedy sa poškodený dozvie o tom kto za vzniknutú škodu zodpovedá. Pre vzťah objektívnej a subjektívnej premlčacej doby platí zásada, že lehota sa zo subjektívne stanoveným začiatkom nemôže skončiť neskôr, ako lehota s objektívne určeným začiatkom, ale môže skončiť najneskoršie s ňou. V tejto súvislosti možno rozlišovať medzi troma prípadmi, ktoré môžu nastať, a to začiatok subjektívnej doby nastane v priebehu objektívnej doby a do jej skončenia tiež uplynie celá subjektívna doba. Právo sa premlčí uplynutím subjektívnej doby, na ďalšie plynutie objektívnej doby sa už neprihliada. Druhá situácia je tá, že začiatok subjektívnej doby nastane v priebehu objektívnej doby, ale do jej skončenia uplynie iba čas subjektívnej doby a ďalšia časť až po jej skončení, právo sa premlčí uplynutím objektívnej doby. Tretia situácia, ktorá môže reálne nastať je tá, že začiatok subjektívnej doby nastane až po skončení objektívnej doby. Právo sa premlčalo uplynutím objektívnej premlčacej doby a subjektívna doba nemá v tomto prípade právny význam.“ V nadväznosti na uvedené uznesenie, preto na počítanie subjektívnej premlčacej doby môžu byť použité jednotlivé faktúry, ktoré si však mal a mohol žalobca pozrieť oveľa skôr na webovom sídle žalovaného v 1. rade, avšak smerodajná je objektívna premlčacia doba, ktorá ďalej ako po dátum 08.07.2014 plynutie subjektívnej premlčacej lehoty nepustí (druhá situácia z uznesenia NS SR). Pri detailnom opise priebehu verejného obstarávania, žalovaný 1 poukázal sa svoje predošlé vyjadrenia mal za to, že nebol dokázaný úmysel žalovaných, že konali za účelom spôsobiť škodu žalobcovi. Zároveň nesúhlasil s uplatňovaním premlčacej doby z pohľadu obchodnoprávnej úpravy. Žalobca si totižto nárokuje škodu občianskoprávnym konaní a obchodnoprávnu úpravu spomenul účelne, kvôli priaznivejšej premlčacej dobe a taktiež je žalovaný v 1. rade toho názoru, že táto situácia už bola dostatočne vyriešená v predošlých vyjadreniach žalovaných. Na základe vyššie uvedeného žiadame Okresný súd Bratislava I, aby vydal rozsudok, ktorým žalobu zamietne ako nedôvodnú.

24. Právna zástupkyňa žalobcu na pojednávaní pred súdom prvej inštancie k tvrdeniu žalovaného v 1 rade, že žalobca nespĺnil všetky kvalifikačné predpoklady pretože mal zmeniť svoju ponuku, uviedla: Žalobca v priebehu verejného obstarávania vysvetlil a ospravedlnil sa, že vo svojom podaní mylne uviedol cenu DPH aj keď nepochybne vysvetľoval jeho pôvodnú ponuku bez DPH. O tom, že ide o chybu v písaní uviedol žalobca vo svojom podaní označenom ako žiadosť o nápravu zo dňa 06.05.2011. Žalovaný v 1 rade v žiadnom svojom nasledujúcom podaní nespochybnil tvrdenie žalobcu, že sa jedná o chybu v písaní. Potvrďuje to aj podanie žalovaného v 1 rade označené ako oznámenie o zamietnutí žiadosti o nápravu zo dňa 12.05.2011. Uvedené taktiež potvrdzujú rozhodnutia žalovaného v 2 rade, konkrétne rozhodnutie č. 443-6000/2011-ON/156-N z 11.09.2012 a tiež rozhodnutie č. 443-6000/2011-ON/156-N2 zo 04.06.2018. V týchto rozhodnutiach žalovaný v 2 rade potvrdil, že vylúčenie žalobcu z verejného obstarávania bolo v rozpore so zákonom a že jeho vysvetlenie ponuky nebolo v rozpore s § 42 ods. 2 alebo 3 zákona o ver. obstarávaní. Tiež sa vyjadřila k tvrdeniu žalovaného v 1. rade ohľadom subjektívnej premlčacej doby. Žalovaný v 1 rade na svojom webovom sídle od r. 2012 nezverejňuje konkrétne faktúry, je tam dohľadateľný len tabuľkový zoznam všetkých partnerov, ktorí v danom roku vystavili žalovanému v 1. rade faktúry. Konkrétne tento zoznam pri B.. B. I. nešpecifikuje o aké právne služby v tej ktorej faktúre išlo a tiež nešpecifikuje právnu vec, ktorej sa tá ktorá faktúra týkala. Len príklad je možné uviesť, že podľa zoznamu z r. 2012 B.. B.G. I. vystavil žalovanému v 1 rade dokopy 5 faktúr, pričom predmetného sporu sa týkali len 3 z nich. To žalobca zistil na základe svojej žiadosti a odpovede na ňu t. j. 3.7.2013. Uvedené pritom platí aj pre ostatné roky. Len doplníme, že žalovaný v 1 rade na info žalobcu zaslal žalobcovi aj iné faktúry, ktoré sa netýkajú sporu napr. v r. 2011, 2012, 2013 išlo o faktúry ktoré B.. I. fakturoval vo veci „P. Q. A.“. Aj uvedené potvrdzuje, že žalobca sa dozvedel z odpovede žalovaného 1 a teda až dňa 03.07.2013.

25. Súd prvej inštancie vo veci po vykonanom dokazovaní skutkovo ustálil, že dňa 21.12.2010 bola na internetovej stránke žalovaného 1/ zverejnená výzva na predkladanie súťažných ponúk pre podprahovú zákazku; „Poskytovanie právnych služieb v konaní pred súdom“ spolu so súťažnými podkladmi, keď

ako jediné kritérium na hodnotenie ponúk bola žalovaným v časti A.2 súťažných podkladov stanovená najnižšia cena v eur bez DPH. Najvýhodnejšou ponukou sa tak mala stať „ponuka uchádzača, ktorá bude obsahovať najnižšiu odmenu za 1 úkon právnej služby bez ohľadu na počet odpracovaných hodín“. V súlade s výzvou a so súťažnými podkladmi podal žalobca žalovanému 1/ ponuku. Dňa 3.1.2011 sa uskutočnilo v sídle žalovaného 1/ otváranie predložených ponúk, na ktorom sa osobne zúčastnil a kde okrem iného bolo zistené, že žalovanému bolo podaných sedem ponúk. Dňa 25.1.2011 mu bolo poštou od žalovaného doručené „Oznámenie o výsledku vyhodnotenia ponúk“ zo dňa 19.1.2011 pod č. MK-17/2011-100/524, v ktorom bolo uvedené, že jeho ponuka splnila podmienky a požiadavky žalovaného uvedené vo výzve nпредkladanie ponúk a v súťažných podkladoch, napriek tomu však vo verejnom obstarávaní neuspel. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalovanému žiadosť o nápravu. Žiadosť o nápravu bola zo strany žalovaného zamietnutá rozhodnutím č. MK-2964/2010-100/1707 zo dňa 10.2.2011. V dôsledku zamietnutia žiadosti o nápravu bol nútený podať na Úrad pre verejné obstarávanie (ďalej ako „úrad“ alebo OVO) námietky, ktorým bolo vyhovené a rozhodnutím úradu č. 107-6000/2011-ON/28 zo dňa 25.3.2011 bolo rozhodnutie žalovaného o výsledku vyhodnotenia ponúk zrušené. Dňa 8.4.2011 mu bola doručená od žalovaného písomná žiadosť o vysvetlenie ponuky zo dňa 6.4.2011, v ktorej žalovaný uviedol, že sa rozhodol, že požiada o vysvetlenie všetkých uchádzačov, ktorých cenové ponuky sú pod hranicou priemeru všetkých hodnotených ponúk. Žalovanému včas doručil odpoveď, v ktorej žalovanému uviedol, že na jeho druhú otázku nie je možné odpovedať, pretože nie je dostatočne známy ani predmet právnych služieb, ktoré majú byť poskytované, ani konkrétne úkony právnej služby, ktoré bude potrebné alebo žiaduce vykonať a nie je preto možné uviesť ani počet osôb, ktoré budú konkrétne úkony právnej služby realizovať, ani počet hodín, ktoré budú úkonom právnej služby strávené, pretože tieto skutočnosti budú pri jednotlivých úkonoch vysoko pravdepodobne rôzne. Dňa 26.4.2011 mu bolo poštou od žalovaného doručené jeho „Oznámenie o vylúčení z verejného obstarávania“ zo dňa 19.4.2011 pod č. MK-17/2011- 100/5120, v ktorom mu žalovaný oznámil, že jeho ponuka bola z verejného obstarávania vylúčená, nakoľko jeho vysvetlenie nebolo „v súlade s požiadavkou žalovaného na vysvetlenie ponuky“. Vzhľadom na svoje presvedčenie, že ním ponúknutá cena nebola cenou neobvykle nízkou a aj keby bola žalovaným za takú považovaná, jeho vysvetlenie ponuky bolo plne v súlade so zákonom o verejnom obstarávaní, podal dňa 6.5.2011 žalovanému žiadosť o nápravu. Žiadosť o nápravu bola zo strany žalovaného rozhodnutím č. MK-17/2011-100/6239 zo dňa 12.5.2011 zamietnutá. Prostredníctvom svojho právneho zástupcu sa obrátil so svojimi námietkami proti vylúčeniu uchádzača na Úrad pre verejné obstarávanie, ktoré boli podané na poštovú prepravu dňa 23.5.2011. Úrad pre verejné obstarávanie však v rozpore so zákonom o verejnom obstarávaní rozhodnutím č. 4466000/2011-ON/156 zo dňa 9.6.2011 konanie o námietkach zastavil, a to s odôvodnením, že námietky boli podané úradu osobne dňa 24.5.2011, t. j. po lehote stanovenej na podanie námietok. Proti tomuto rozhodnutiu podal dňa 17.6.2011 žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia na Krajský súd Bratislava. O žalobe bolo rozhodnuté až rozsudkom č. k. 2S 87/201146 zo dňa 14.12.2011, ktorý nadobudol právoplatnosť 24.2.2012, a to tak, že napadnuté rozhodnutie Úradu pre verejné obstarávanie bolo zrušené. Na základe vyššie uvedeného zrušujúceho rozsudku Krajského súdu Bratislava bol Úrad pre verejné obstarávanie povinný vo veci jeho námietok nariadiť ústne pojednávanie a po vypočutí oboch strán o porušení zákona rozhodnúť. Úradom pre verejné obstarávanie bolo ústne pojednávanie nariadené až na jeho opakované urgencie na deň 24.5.2012, keď Úrad pre verejné obstarávanie po ústnom konaní prijal rozhodnutie č. 443-6000/2011-ON/156-N zo dňa 11.9.2012, ktorým nariadil žalovanému zrušiť do 30 dní od doručenia rozhodnutia celú predmetnú zákazku. Následne žalovaný v súlade s § 140 ods. 4 zákona o verejnom obstarávaní podal v zákonom stanovenej lehote žalobu na Krajský súd v Bratislave na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Úradu pre verejné obstarávanie č. 4436000/2011-ON/156-N zo dňa 11.9.2012. Veci bola pridelená sp. zn. 5S 312/2012 a dňa 1.4.2014 Krajský súd v Bratislave rozhodol svojím rozsudkom č. k. 5S 312/2012-107 tak, že žalobu žalovaného zamietol. Žalobca tvrdil, že protiprávnym konaním žalovaného 1/ pri verejnom obstarávaní mu bola spôsobená škoda vo výške 25 949, eur ako jeho ušlý zisk z každého úkonu právnej služby, ktorý žalovanému fakturoval ďalší uchádzač. Žalobca tiež uviedol, že vzhľadom na to, že verejné obstarávanie a uzatvorenie zmluvy s úspešným uchádzačom v tomto prípade nebolo výkonom verejnej moci žalovaného, ale súkromnoprávnym vystupovaním verejnej moci na trhu, na zodpovednosť žalovaného sa neaplikuje zákon o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Pri zodpovednosti za škodu spôsobenú porušením zákonov o verejnom obstarávaní sa podľa neho uplatní občianskoprávny nárok na náhradu škody podľa § 420 OZ v spojitosti so zákonom o verejnom obstarávaní, nakoľko mal za to, že obchodnoprávny režim náhrady škody sa aplikuje iba pri porušení povinností uložených ObZ.

26. V zmysle rozhodnutia Ústavného súdu SR č. II. ÚS 507/2017-14 súkromno-právnym následkom porušenia predpisov o verejnom obstarávaní je možnosť poškodeného žiadať náhradu škody. Podľa šiesteho bodu odôvodnenia smernice 89/665/EHS (resp. desiateho bodu odôvodnenia smernice 92/13/ES) je nevyhnutné kompenzovať osoby postihnuté porušením pravidiel obstarávania, čo podčiarkuje aj čl. 2 ods. 1 písm. c) smernice 89/665/EHS [resp. čl. 2 ods. 1 písm. d) smernice 92/13/ES]. Aj v zmysle slovenského práva je v zásade každý, kto protiprávne utrpel škodu, oprávnený domáhať sa jej náhrady. Verejné obstarávanie a uzatváranie zmlúv nie je spravidla výkonom verejnej moci, ale súkromnoprávnym vystupovaním verejnej moci na trhu. Predpokladom občianskoprávneho nároku na náhradu škody, ktorú zadávateľ spôsobil záujemcovi/účastníkovi je protiprávne konanie, teda porušenie zákona o verejnom obstarávaní, vznik škody a kauzalita medzi škodou a protiprávnym konaním. Zadávateľ sa zodpovednosti zbaví, ak preukáže, že porušenie nezavinil. Výška škody bude pritom závislá od pozície poškodeného a spravidla bude smerovať k náhrade toho, čo poškodený v súvislosti s účasťou na obstarávaní vynaložil (negatívny interes) a iba výnimočne k náhrade toho, čo by získal uzatvorením zmluvy (pozitívny interes). Najčastejšie prípady, keď prichádza do úvahy náhrada škody, je zrušenie postupu zadávania a protiprávne vylúčenie uchádzača. V zásade je možné vychádzať z toho, že aj zrušenie postupu zadávania je súčasťou podnikateľského rizika uchádzača/zájemcu. Preto musí každý záujemca/uchádzač kalkulovať s tým, že nemá vopred právny nárok na uzavretie zmluvy. Vzhľadom na skutočnosť, že zmluvná autonómia obstarávateľa je po iniciovaní procesu verejného obstarávania prísne regulovaná a obmedzovaná, nemožno interpretovať oprávnenie zrušiť proces obstarávania veľmi extenzívne. Neoprávnené zrušenie súťaže tak môže viesť k povinnosti nahradiť škodu.

27. Súd prvej inštancie posúdil žalobcom uplatnený nárok podľa § 420 v spojení s § 415 OZ, § 442 ods. 1 OZ § 100 ods. 1 OZ, § 101 OZ, § 106 ods. 1, 2, 3 OZ.

28. Konštatoval, že zodpovednosť za škodu spôsobenú porušením právnej povinnosti možno podľa ustanovenia § 420 OZ uplatniť, ak sú splnené nasledovné predpoklady zodpovednosti za škodu; 1. porušenie právnej povinnosti (existencia protiprávneho úkonu), 2. vznik škody ako majetkovej ujmy, 3. existencia príčinnej súvislosti medzi protiprávnym úkonom škodcu a vzniknutou škodou, 4. zavinenie. Predpokladom úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody je teda preukázanie porušenia právnej povinnosti, vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi konaním alebo opomenutím (porušenie právnej povinnosti) a následkom (vzniknutou škodou). Vzniknutá škoda v podobe skutočnej škody alebo ušlého zisku musí byť spôsobená bez pochybností práve porušením právnej povinnosti. Škoda ani porušenie právnej povinnosti ešte nezakladajú zodpovednosť za škodu a tomu korešpondujúce právo na jej náhradu. Príčinná súvislosť musí byť žalobcom nielen tvrdená, ale musí byť bezpečne preukázaná, pričom dôkazné bremeno, týkajúce sa príčinnej súvislosti znáša žalobca. Vzťah medzi príčinou a jej následkom musí byť pritom preukázaný. Žalobca súdu nepreukázal, že ministerstvo konalo v rozpore so zákonom o verejnom obstarávaní, teda nepreukázal splnenie už samotnej prvej podmienky uplatnenia nároku na náhradu škody, ktorou je porušenie zákonnej povinnosti (protiprávny úkon). Podľa § 45 ods. 6 zákona o verejnom obstarávaní, platného a účinného v čase uzatvorenia zmluvy, ak boli podané námietky podľa § 138 ods. 2 písm. a) až f), verejný obstarávateľ a obstarávateľ nemôže uzavrieť zmluvu, koncesnú zmluvu alebo rámcovú dohodu s úspešným uchádzačom alebo uchádzačmi najskôr šesťnásť deň po doručení rozhodnutia úradu o námietkach alebo deň nasledujúci po dni doručenia výsledku konania úradu. Ak úrad rozhodnutím podľa § 138 ods. 12 odňal námietkam odkladný účinok, verejný obstarávateľ a obstarávateľ môže uzavrieť zmluvu, koncesnú zmluvu alebo rámcovú dohodu s úspešným uchádzačom alebo uchádzačmi najskôr v deň nasledujúci po doručení rozhodnutia úradu o odňatí odkladného účinku námietok. Tým nie sú dotknuté ustanovenia odsekov 2 až 5. Rozhodnutie UVO č. 4436000/2011-ON/156 z 09.06.2011 o zastavení konania o námietkach bolo ministerstvu doručené 13.06.2011. Ministerstvu nebolo v lehote do 30.6.2011 (do dňa, kedy bola uzatvorená zmluva medzi ministerstvom a úspešným uchádzačom z predmetného verejného obstarávania) Úradom pre verejné obstarávanie ani žalobcom oznámené podanie žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia UVO č. 443-6000/2011-ON/156 z 09.06.2011 o zastavení konania o námietkach. Ministerstvo preto postupovalo v súlade s § 45 ods. 6 zákona o verejnom obstarávaní účinného a platného v rozhodnom čase a 30.06.2011 uzatvorilo zmluvu ev. č. MK-51/1 I/M s úspešným uchádzačom. Ministerstvo sa o podanej žalobe dozvedelo až z listu UVO č. 635-3000/2/2011 z 11.07.2011 dvanásť dní po uzatvorení zmluvy s úspešným uchádzačom. Ďalšou podmienkou pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody je okrem preukázania porušenia povinnosti aj preukázanie výšky škody, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s porušením povinnosti žalovaného. V zmysle § 442 OZ skutočnou škodou sa rozumie ujma spočívajúca v zmenšení

majetkového stavu poškodeného a reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do predošlého stavu. To, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk), je ujmou spočívajúcou v tom, že u poškodeného nedošlo v dôsledku škodnej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt, hoci sa to s ohľadom na pravidelný beh vecí dalo očakávať. Ušlý zisk sa neprejavuje zmenšením majetku poškodeného (úbytkom aktív ako je to u skutočnej škody), ale stratou očakávaného prínosu (výnosu). Nestačí pritom iba pravdepodobnosť rozmnoženia majetku, lebo musí byť naisto postavené, že pri pravidelnom behu vecí (nebyť protiprávneho konania škodcu alebo škodnej udalosti) mohol poškodený dôvodne očakávať zväčšenie svojho majetku, ku ktorému nedošlo práve v dôsledku konania škodcu (škodnej udalosti). Pre výšku ušlého zisku je podľa súdu prvej inštancie rozhodujúce, akému prospechu, ku ktorému malo reálne dôjsť, zabránilo konanie škodcu (škodná udalosť), teda konkrétne o aký reálne dosiahnuteľný príjem poškodený prišiel. (rozhodnutie NS SR sp. zn. 4MCdo/23/2008). Súd prvej inštancie sa stotožnil s procesnou obranou žalovaného v I. rade v tom, že žalobcova škoda je hypotetická. Uzavrel, že žalobcovi žiadna škoda nevznikla, pretože na uzatvorenie zmluvy ako výsledok verejného obstarávania nemá uchádzač právny nárok, teda nie je zaručené, že by zmluva bola so žalobcom uzatvorená. Konečné uzatvorenie je v kompetencii ministra kultúry, ktorý zmluvu podpisuje a nemusel ju podpísať s určitých dôvodov. Dospel k záveru, že s určitosťou tvrdiť, že konaním žalovaného v I. rade bola spôsobená žalobcovi škoda je predčasné a čisto hypotetické, pretože ide len o teoretickú úvahu žalobcu, na ktorej nemožno zakladať nárok na náhradu škody.

29. Súd prvej inštancie sa zaoberal námietkou premlčania, ktorú vzniesli žalovaní v I. a 2. rade. Najvyšší súd SR 3MCdo 40/2012 zo dňa 17.04.2012 vyslovil, že na zodpovednosť za škodu spôsobenú porušením povinnosti podľa iného právneho predpisu než ObZ sa aplikuje OZ, a to vrátane jeho ustanovení o premlčaní práva na náhradu škody. Podstatným vo veci je, že išlo o vzťah medzi podnikateľom a subjektom verejnej správy pri zabezpečovaní verejných potrieb. Tento právny názor potvrdil aj Ústavný súd SR v náleze sp. zn. II. ÚS 637/2015 zo dňa 24.02.2016. V tomto prípade sa vznik škodovej udalosti viaže na deň, kedy bola zverejnená zmluva s B.. I., ktorá tvorila podklad pre vystavenie faktúr, t. j. 08.07.2011. Objektívna trojročná premlčacia doba uplynula dňa 08.07.2014. Subjektívna premlčacia doba môže plynúť iba v rámci objektívnej premlčacej doby, ktorú nemôže prekročiť. Tento právny názor je uvedený aj v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.08.2020, sp. zn. 4Obo/2/2020, ktorý ďalej uvádza, že: „Vzájomný vzťah týchto lehôt je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že poškodenému plynie druhá premlčacia doba. Objektívna premlčacia doba je trojročná a začína plynúť v okamihu škodnej udalosti. Subjektívna premlčacia doba je dvojročná a pre začatie jej plynutia je významný primárny subjektívny prvok pozostávajúci z dvoch zložiek: 1. kedy sa poškodený dozvie o škode, pričom sa vyžaduje preukázaná vedomosť poškodeného o vzniknutej škode určitého druhu a rozsahu do tej miery, aby mohol svoj nárok uplatniť, vyčíslieť na súde žalobou (okamih vzniku škody, resp. vedomosť poškodeného o tejto škode a pritom nemusí byť okamihom škodnej udalosti, resp. protiprávnym konaním) a 2. kedy sa poškodený dozvie o tom kto za vzniknutú škodu zodpovedá. Pre vzťah objektívnej a subjektívnej premlčacej doby platí zásada, že lehota sa zo subjektívne stanoveným začiatkom nemôže skončiť neskôr, ako lehota s objektívne určeným začiatkom, ale môže skončiť najneskoršie s ňou. V tejto súvislosti možno rozlišovať medzi tromi prípadmi, ktoré môžu nastať, a to začiatok subjektívnej doby nastane v priebehu objektívnej doby a do jej skončenia tiež uplynie celá subjektívna doba. Právo sa premlčí uplynutím subjektívnej doby, na ďalšie plynutie objektívnej doby sa už neprihliada. Druhá situácia je tá, že začiatok subjektívnej doby nastane v priebehu objektívnej doby, ale do jej skončenia uplynie iba čas subjektívnej doby a ďalšia časť až po jej skončení, právo sa premlčí uplynutím objektívnej doby. Tretia situácia, ktorá môže reálne nastať je tá, že začiatok subjektívnej doby nastane až po skončení objektívnej doby. Právo sa premlčalo uplynutím objektívnej premlčacej doby a subjektívna doba nemá v tomto prípade právny význam.“ Vyhodnotil a právne posúdil, že objektívna trojročná premlčacia doba začala žalobcovi plynúť dňa 08.07.2011, kedy došlo ku škodovej udalosti, t. j. deň, kedy bola zverejnená zmluva s B.. I., ktorá tvorila podklad pre vystavenie faktúr. Objektívna premlčacia doba uplynula dňa 08.07.2014. Subjektívna premlčacia doba začala žalobcovi plynúť dňa 03.07.2013, kedy bola žalobcovi žalovaným v I. rade poskytnutá informácia o všetkých faktúrach vystavených žalovanému v I. rade B.. I.. Subjektívna premlčacia doba uplynula dňa 03.07.2015. Žalobca podal žalobu na súd dňa 30.07.2014. Subjektívna premlčacia lehota na uplatnenie nároku plynie v rámci objektívnej lehoty, ktorá uplynula dňa 03.07.2013, žaloba bola teda podaná na súde po uplynutí objektívnej premlčacej lehoty. Súd má za to, že zo strany žalobcu nebol dokázaný úmysel žalovaných, že konali za účelom spôsobiť škodu žalobcovi, preto sa súd nestotožnil s názorom žalobcu, že v danom prípade by mala plynúť objektívna 10 ročná premlčacia lehota v zmysle ustanovenia § 106 ods. 2/ OZ. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie

dospel k záveru, že žaloba žalobcu je nepreukázaná, nedôvodná a taktiež, že námietka premlčania nároku žalobcu vznesená žalovanými v 1. a 2. rade je dôvodná. Z vyššie uvedených dôvodov žalobu žalobcu zamietol aj z dôvodu, že mal preukázané, že právo žalobcu sa nevykonalo v dobe zákonom ustanovenej a žalovaní sa premlčania dovolali, preto nemožno premlčané právo priznať.

30. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol v súlade so zásadou úspechu v konaní podľa ustanovenia § 255 ods. 1, § 262 CSP. Vyhodnotil, že žalovaní mali v konaní plný úspech, náhradu trov konania si však neuplatnili, súd prvej inštancie im preto náhradu trov konania nepriznal.

31. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z nasledovných dôvodov:

- podľa § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), teda že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci; podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, teda že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; a podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, teda že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Namietal skutkové zistenia a právne závery, ku ktorým vykonaným dokazovaním dospel súd prvej inštancie a na základe ktorých vo veci rozhodol. Označil ich za nesprávne a spočívajúce v nesprávnom právnom posúdení veci, čo vyústilo do vydania nesprávneho a právne neudržateľného rozsudku, v ktorom podľa neho absentujú logické závery a zdôvodnenia a ktorý je ako celok v rozpore so zákonom. Uviedol, že v predmetnej veci rozhodnutie súdu prvej inštancie záviselo od vyriešenia právnej otázky premlčania, ktorá spočívala v posúdení toho, aký právny predpis je nutné použiť na zodpovednosť za škodu spôsobenú porušením povinnosti podľa iného právneho predpisu než ObZ, t. j. či sa na daný prípad aplikuje OZ alebo ObZ a či sa rovnaká právna úprava použije aj pri posudzovaní prípadného premlčania takého práva na náhradu škody. V zmysle rozsudku okresný súd vec právne posúdil tak, že aplikoval OZ vrátane jeho ustanovení o premlčaní práva na náhradu škody. Jediným dôvodom, pre ktorý okresný súd tak rozhodol a ktorý je možné vyčítať z rozsudku, je odkaz na sporné rozhodnutie NS SR č. 3MCdo 40/2012 (ďalej tiež aj ako „sporné rozhodnutie“), ktorého právny názor mal potvrdiť aj nález ÚS SR č. II. ÚS 637/2015. Takéto právne posúdenie veci považoval za nesprávne a arbitrárne zároveň (čím je naplnený aj odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP), pretože žalobca počas celého konania tvrdil, že uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR je rozporuplné a diskutabilné. Okresný súd mal preto minimálne jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, ktoré ho napriek logickým a relevantným námietkam žalobcu, presvedčili o správnosti právneho názoru vysloveného Najvyšším súdom SR v danom spornom rozhodnutí. Nesúhlasil s tvrdením súdu prvej inštancie, že nález ÚS SR č. II. ÚS 637/2015 potvrdil právny názor Najvyššieho súdu SR vyslovený v danom spornom rozhodnutí. Ústavný súd SR v danom náleze podľa neho jednoznačne hovorí, že na premlčanie deliktuálnych nárokov na náhradu škody spôsobenej porušením povinností ustanovených iným predpisom ako je ObZ, existujú v akademickej doktríne dva názory. Jedným je ten, ktorý v konaní prezentovali žalovaní a ktorý si bez relevantného zdôvodnenia osvojil aj okresný súd a druhý je ten, ktorým v konaní argumentoval žalobca. Ústavný súd SR preto skonštatoval, že jeho úlohou nie je robiť arbitra zásadných otázok súkromnoprávnej doktríny, ak tieto nemajú ústavnoprávny dosah a rovnako tak jeho úlohou nie je poukazovať na rôzne dôsledky už uvedených riešení otázky premlčania deliktuálnych vzťahov spĺňujúcich predpoklady § 261 ObZ (napríklad v prípade plurality škodcov). Ústavný súd SR ďalej v danom náleze jednoznačne uviedol, že má voči odôvodneniu sporného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR určité (bližšie nekonkretizované) výhrady a pochybnosti najmä pokiaľ ide o vzťah obchodnoprávných a občianskoprávných záväzkových vzťahov, napriek tomu nekonštatoval ústavnú nekonformnosť právneho názoru žalovaných (t. j. právneho názoru, ku ktorému sa priklonil aj Najvyšší súd SR a okresný súd). Keďže však táto poznámka o existencii určitých výhrad a pochybností k odôvodneniu sporného rozhodnutia sa objavila aj v odôvodnení nálezu ÚS SR č. II. ÚS 637/2015, nie je možné ju podľa neho ponechať bez povšimnutia a mal za nevyhnutné sa ňou aj zaoberať, čo nepochybne mal urobiť aj okresný súd. K tomu však z jeho strany nedošlo. Namietal, že súd prvej inštancie si odôvodnenie rozhodnutia NS SR č. 3MCdo 40/2012 nekriticky osvojil v celom rozsahu. To napriek tomu, že sám Ústavný súd SR nevylúčil odlišné posúdenie predmetnej otázky v budúcnosti, k čomu mal práve okresný súd v predmetnej veci pristúpiť v reakcii na tvrdenia žalobcu. Nesprávnosť právneho názoru Najvyššieho súdu SR v jeho vyššie uvedenom spornom rozhodnutí, ktorý si podľa neho nekriticky osvojil aj súd prvej inštancie v rozsudku, spočíva podľa neho v tom, že Najvyšší súd SR poskytol veľmi úzky výklad ustanovenia § 757 ObZ a sporný (ak nie priamo rozporný so slovným vyjadrením súvisiaceho právneho predpisu) právny výklad pojmu „obchodný vzťah“. Za vzťah obchodný, v jednoduchosti povedané, považoval len záväzkový vzťah, ktorý už vznikol. Výklad pojmu

„obchodný vzťah“, ktorý tak podal Najvyšší súd SR, však podľa neho vedie k záverom, ktoré sú vo svojich dôsledkoch právne neudržateľné. Pritom mal za to, že práve záver Najvyššieho súdu SR týkajúci sa otázky premlčania v danom prípade, je závislý od výkladu pojmu „obchodný vzťah“ podľa § 261 ods. 1 a 2 ObZ. Takáto rozporuplnosť a diskutabilnosť záverov rozhodnutia NS SR č. 3MCdo 40/2012 podľa neho spočíva okrem iného aj pri:

a. ponímaní zodpovednosti za škodu spôsobenú porušením povinnosti vyplývajúcej priamo z ObZ. V zmysle § 757 ObZ sa takáto zodpovednosť (napr. pri porušení zákazu neoprávneného používania obchodného mena alebo zákazu nekalosúťažného konania a pod.) bude posudzovať podľa § 373 a nasl. ObZ. Ustanovenie § 757 ObZ však už neodkazuje na použitie ustanovení § 387 a nasl. ObZ o premlčaní. Zároveň takýto vzťah nemožno považovať za obchodný vzťah podľa § 261 ods. 1 alebo 2 ObZ, pretože sa nejedná o porušenie povinnosti vyplývajúcej z už existujúceho záväzkového vzťahu. To by znamenalo, že nárok zo zodpovednosti za škodu spôsobenú porušením povinnosti vyplývajúcej priamo z ObZ sa premlčuje v premlčacej dobe podľa OZ, hoci samotná zodpovednosť sa podľa OZ posudzovať nebude;

b. ponímaní zodpovednosti za škodu, ktorá vznikla porušením dôverných informácií, ktoré si strany poskytli pri rokovaní o uzavretí zmluvy. Pokiaľ žiadna obchodná zmluva medzi účastníkmi nevznikla, ktorá by spĺňala predpoklady uvedené v § 261 ods. 1 alebo ods. 2 ObZ, nevznikol medzi nimi ani obchodný záväzkový vzťah. Na základe výslovného odkazu v § 271 ObZ sa však zodpovednosť za škodu bude posudzovať podľa § 373 a nasl. ObZ. Ale keďže § 271 ObZ neodkazuje na použitie § 389 a nasl. ObZ, premlčanie by sa muselo, v zmysle záverov Najvyššieho súdu SR, spravovať ustanoveniami OZ;

c. ponímaní zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie vo vzťahu medzi podnikateľmi, príp. medzi podnikateľmi a subjektom verejnej správy. Súdna prax sa v minulosti priklonila k tomu, že v obchodných vzťahoch sa záväzky z bezdôvodného obohatenia premlčujú v premlčacej dobe podľa ObZ. Tento názor by už vo svetle predmetného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR nemohol obstať. Ak vychádzame z toho, že záväzky z bezdôvodného obohatenia nie sú záväzkami z existujúceho vzťahu (či už z dôvodu, že právny dôvod na plnenie od počiatku neexistoval, neskôr odpadol, alebo je neplatný), potom sa na tieto záväzky nebude uplatňovať tretia časť ObZ, a to ani ustanovenia o premlčaní. Výnimkou by boli len výslovné ustanovenia ObZ o čiastkových otázkach (napr. v § 394 ObZ, ktorý upravuje začiatok premlčacej doby pri práve na vrátenie plnenia poskytnutého na základe neplatnej zmluvy alebo zmluvy, ktorá zanikla v dôsledku odstúpenia od nej);

d. ponímaní zodpovednosti za škodu spôsobenú odstúpením od zmluvy pre zmarenie účelu zmluvy podľa § 356 ObZ. Strana, ktorá odstúpila od zmluvy podľa § 356 ObZ, je v zmysle § 357 ObZ povinná nahradiť druhej strane škodu, ktorá jej vznikne odstúpením od zmluvy. V dôsledku odstúpenia od zmluvy ale odpadá právny dôvod, na základe ktorého vznikol záväzkový vzťah medzi stranami, a teda medzi povinným a oprávneným nie je žiaden obchodný vzťah. Povinnosť na náhradu škody tak vyplýva priamo zo zákona. Keďže škoda nebola spôsobená porušením povinnosti vyplývajúcej z iného existujúceho obchodného záväzkového vzťahu, ani porušením povinnosti vyplývajúcej priamo z ObZ, zodpovednosť za škodu ako aj premlčanie práva na náhradu škody by sa museli posudzovať podľa OZ. A to bez ohľadu na to, že zmluva, ktorá zanikla odstúpením, podliehala tretej časti ObZ v zmysle § 261 ods. 1 alebo 2 ObZ; a

e. ponímaní bežného prípadu porušenia práv k ochrannej známke. Typickým príkladom môže byť prípad, kedy podnikateľ A začne používať označenie podliehajúce ochrane pred zásahmi do práv na ochrannú známku, ktoré má už roky registrované iný súťažiteľ, podnikateľ B, ktorý je dokonca pod takým označením známy a zákazníci si ho kvôli značke skutočne vyhľadávajú. Takýmto konaním tak vzniknú podnikateľovi B rôzne deliktne (mimozmluvné zodpovednostné) nároky voči podnikateľovi A, pričom dochádza k bežnej kumulácii nárokov z nekalej súťaže (§ 44 a nasl. ObZ) a z ochrany práva z ochrannej známky (§ 8 zákona o ochranných známkach). Ako príklad môžu slúžiť dva nároky, ktoré nám poskytuje aj ObZ aj Zákon o ochranných známkach, a síce odstraňovací nárok a nárok na náhradu škody: 1) Odstraňovací nárok by tak v súlade so závermi rozhodnutia Najvyššieho súdu SR nikdy nemohol mať režim obchodného záväzkového vzťahu, hoci by aj spĺňal kritéria § 261, pričom občianskoprávny režim by mu umožnil, že by sa nepremičal (keďže podľa OZ sa premlčujú len majetkové práva a podľa ObZ síce hocikaké práva, t. j. aj nemajetkové, ale iba tie zo záväzkových vzťahov). 2) Zároveň škodový nárok podľa ObZ („nekalosúťažný“) by vďaka § 757 vznikol na základe objektívnej zodpovednosti a premlčoval by sa v subjektívnej dobe 4 rokov, zatiaľ čo škodový nárok podľa zákona o ochranných známkach („známkový“) by sa premlčoval v subjektívnej dobe 2 rokov (podľa OZ) a rozdielna by bola aj objektívna premlčacia doba. Inak povedané by v danom prípade existoval povinný občianskoprávny režim pre odstraňovací nárok (či už „známkový“ alebo „nekalosúťažný“) a dva režimy - občianskoprávny pre „známkový“ a

obchodnoprávny pre „nekalosúťažný“ škodový nárok. (k rozporuplnosti a diskutabilnosti rozhodnutia NS SR č. 3MCdo 40/2012 vid' bližšie tiež: <https://www.epravo.sk/top/clanky/premlcanie-prava-na-nahradu-skody-v-obchodnych-vztahoch-3407.html> - tlačaná verzia článku je súčasťou súdneho spisu).

S ohľadom na uvedené mal závery rozhodnutia NS SR č. 3MCdo 40/2012 o tom, čo sú obchodné vzťahy podľa § 261 ods. 1 a 2 ObZ za nepresvedčivé. To najmä s ohľadom na to, k akým rozporuplným dôsledkom vedie ich aplikácia na právne vzťahy zo spôsobenej škody a z bezdôvodného obohatenia medzi podnikateľmi navzájom ako aj medzi podnikateľom a subjektom verejnej správy. Keďže si tieto závery Najvyššieho súdu SR osvojil aj súd prvej inštancie bez toho, aby takýto jeho postoj rozumne a objektívne zdôvodnil, nepresvedčivý a z pohľadu právneho posúdenia veci aj nesprávny je podľa neho taktiež aj ním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie. Uviedol, že aj priamo Ústavný súd SR vo svojom náleze vyjadril pochybnosti o presvedčivosti kritérií, na základe ktorých Najvyšší súd SR v spornom rozhodnutí rozlišuje medzi obchodnoprávnym a občianskoprávnym režimom určitého záväzkového vzťahu, pričom súčasne poukázal na to, že v rozpore so závermi Najvyššieho súdu SR v spornom rozhodnutí už v minulosti v prípade iného mimozmluvného záväzkového vzťahu (nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia) rozhodol tak, že nie je ústavne neakceptovateľný záver, podľa ktorého sa premlčanie nároku za splnenia podmienok § 261 ObZ spravuje OZ napriek tomu, že predpoklady nároku sa spravujú OZ (vid' napr. rozhodnutie ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 214/04). Žalobca zhrnul, že nesprávnosť právneho posúdenia veci spočíva v tom, že súd prvej inštancie sa v rozsudku vôbec nezaoberal tým, že záväzkový vzťah môže vzniknúť aj inak ako na základe zmluvy, a to napr. zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia a pod., pričom v takom prípade aj odborná literatúra hovorí o tzv. deliktuálnych záväzkových vzťahoch, ktoré môžu mať buď charakter občianskoprávny alebo obchodnoprávny. Medzi také záväzkové vzťahy nepochybne patrí aj vzťah zo zodpovednosti za škodu spôsobenú porušením iného právneho predpisu ako ObZ, ktorého právny charakter závisí od toho, či spĺňa alebo nespĺňa všetky kritériá podľa § 261 ObZ (mal pritom za zásadné, že ustanovenie § 261 ObZ neupravuje len záväzkové vzťahy zo zmlúv, ale naopak zahŕňa v sebe všetky záväzkové vzťahy, t. j. i tie, ktoré vznikli zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia a pod.). S ohľadom na uvedené, pokiaľ záväzkový vzťah zo zodpovednosti za škodu spôsobenú porušením iného právneho predpisu ako ObZ spĺňa všetky kritériá podľa § 261 ObZ, takýto vzťah musí mať charakter obchodného záväzkového vzťahu, na ktorý sa v otázke premlčania ako *lex specialis* vo vzťahu k všeobecnej úprave obsiahnutej v OZ uplatní právna úprava ObZ, pretože ustanovenie § 261 ObZ kogentným spôsobom vymedzuje, ktoré záväzkové vzťahy podliehajú právnej úprave obsiahnutej v tretej časti ObZ, pričom pokiaľ sú splnené podmienky, ide o obligatórne uplatnenie ObZ. Z uvedeného dôvodu bol okresný súd povinný skúmať, či deliktuálny záväzkový vzťah, ktorý vznikol medzi stranami sporu zo zodpovednosti na škodu spôsobenú porušením zákona o verejnom obstarávaní, spĺňal všetky zákonné kritériá podľa § 261 ods. 2 ObZ, podľa ktorých na jednej strane záväzkového vzťahu musí stáť podnikateľ a takýto záväzok musí súvisieť s jeho podnikateľskou činnosťou (čo splnené bolo, pretože na takejto strane stál žalobca a záväzok súvisel s jeho podnikateľskou činnosťou - advokáciou) a na druhej strane musí stáť subjekt verejného práva a záväzok sa musí týkať zabezpečovania verejných potrieb alebo vlastnej prevádzky (čo tiež splnené bolo, pretože na tejto strane stál žalovaný v 1. rade, ktorý prostredníctvom verejného obstarávania obstarával uzavretie zmluvy o poskytovaní právnych služieb, ktorou by zabezpečil verejné potreby štátu pri zastupovaní v súdnom konaní, v ktorom hrozila Slovenskej republike mnohomiliónová strata).

S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti, keďže v predmetnom prípade žalovaní preukázateľne konali v rozpore s objektívnym právom, najmä v rozpore so zákonom o verejnom obstarávaní, v dôsledku čoho na strane žalobcu vznikla škoda v podobe ušlého zisku, mal za to, že tým vznikol medzi stranami deliktuálny záväzkový vzťah spĺňajúci kritériá § 261 ods. 2 ObZ. Preto taký záväzkový vzťah je potrebné považovať za obchodný vzťah, na ktorý sa obligatórne aplikuje tretia časť ObZ, do ktorej je systematicky zaradený aj Diel IX upravujúci premlčanie. Vo vzťahu k všeobecnej úprave v OZ (§ 420) sa tak v otázke premlčania ako *lex specialis* uplatní právna úprava ObZ, ktorý obsahuje osobitnú právnu úpravu premlčania práva na náhradu škody. Pri premlčaní na uplatnené právo žalobcu na náhradu škody tak podľa neho nemožno aplikovať občianskoprávnu úpravu, ale naopak, treba uplatniť úpravu obsiahnutú v ObZ. Poukázal na odbornú literatúru, napr. Ovečková, O. Premlčanie v obchodnom práve. Bratislava: Wolters Kluwer, 2015, s. 123, podľa ktorej sa aj na premlčanie deliktuálnych nárokov na náhradu škody aplikuje obchodnoprávny režim, ak sú splnené predpoklady § 261 ObZ, a to bez ohľadu na § 757 ObZ. Vyjadril názor, že jeho právo na náhradu škody sa preto v predmetnom prípade nemohlo premlčať v subjektívnej a ani objektívnej premlčacej dobe dva resp. tri roky, pretože sa otázka premlčania neriadila OZ, ale ako *lex specialis* právnu úpravou ObZ, v zmysle ktorej sa právo na náhradu škody premlčí v subjektívnej premlčacej dobe štyri roky alebo v objektívnej premlčacej dobe desiatich rokov, podľa toho, ktorá nastane skôr. Pokiaľ okresný súd žalobu zamietol aj z dôvodu premlčania práva

žalobcu na náhradu škody v zmysle OZ, potom postupoval podľa neho nesprávne a na vec aplikoval nesprávny právny predpis, keďže aj s ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti mal v otázke premlčania ako *lex specialis* aplikovať ustanovenia ObZ. Rozsudok okresného súdu tak podľa neho vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nesprávnosť právneho posúdenia rozsudku okresného súdu ďalej podľa neho spočíva v tom, že okresný súd nesprávne určil počiatok plynutia objektívnej premlčacej doby na deň 8.7.2011, t. j. na deň, kedy bola zverejnená zmluva o poskytovaní právnych služieb, uzavretá s B.. B. I., v Centrálnom registri zmlúv s odôvodnením, že tento deň sa viaže na vznik škodovej udalosti. Okresný súd následne podľa neho nesprávne určil, že objektívna 3-ročná premlčacia doba v zmysle OZ uplynula dňa 8.7.2014. V tejto súvislosti mal za zásadné, že okresný súd mal pri zodpovedaní tejto otázky správne vychádzať z toho, že začiatok objektívnej premlčacej doby sa viaže na deň, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla. Pripomenul, že ak sa deň škodnej udalosti nekryje s dňom vzniku škody, premlčacia doba začína plynúť až vznikom škody. Z toho dôvodu nemožno podľa neho deň 8.7.2011 považovať za počiatok plynutia objektívnej premlčacej doby, pretože v tento deň žalobcovi reálne nevznikla žiadna škoda. Z čl. 5 zmluvy o poskytovaní právnych služieb uzavretej s B.. B. I. vyvodil, že medzi zmluvnými stranami bola dohodnutá odmena za 1 úkon právnej služby. To podľa neho znamená, že zmluvná odmena B.. B. I. bola priamo viazaná na vykonanie právnej služby (vykonanie konkrétneho úkonu právnej služby). Bez vykonania čo i len jedného úkonu právnej služby by B.. B. I. nebol na jej základe oprávnený žalovanému v 1. rade vystaviť ani jednu faktúru a za takého predpokladu, by ani žalobcovi nevznikla žiadna škoda. Čisto hypoteticky, pokiaľ by B.. B. I. nevykonal pre žalovaného v 1. rade žiadny úkon právnej služby a žalovaný v 1. rade by mu neuhradil žiadnu odmenu (a teda by ani žalobcovi žiadna škoda nevznikla), podľa záverov okresného súdu v rozsudku by aj napriek tomu od 8.7.2011 plynula objektívna premlčacia doba týkajúca práva na náhradu škody, ktorá by však (žalobca opakuje) v skutočnosti nikdy nevznikla, čiže by po jej uplynutí nastalo premlčanie len akejsi neexistujúcej škody. Namietal, že takýto záver okresného súdu nemá absolútne žiadnu logiku a právnu relevanciu, a preto ho označil za právne nesprávny. Podľa neho okresný súd mal správne vychádzať z toho, že relevantnou škodovou udalosťou sú jednotlivé dátumy uskutočnených zdaniteľných plnení tak, ako tieto boli uvedené na žalovaných faktúrach vystavených B.. B. I. pre žalovaného v 1. rade, pretože tieto dátumy možno považovať za dátumy, kedy B.. B. I. dodal právne služby žalovanému v 1. rade, a teda sú objektívnou udalosťou, z ktorej žalobcovi vznikla škoda. Pokiaľ ide o konkrétne počiatky plynutia objektívnej premlčacej doby, okresný súd mal podľa neho správne ustáliť nasledujúce:

- a. v prípade faktúry č. XXXXXXXX vystavenej dňa 6.6.2011 s uskutočneným zdaniteľným plnením dňa 6.6.2011, je práve tento deň, t. j. deň 6.6.2011 počiatkom plynutia objektívnej premlčacej doby;
- b. v prípade faktúry č. XXXXXXXX vystavenej dňa 13.10.2011 s uskutočneným zdaniteľným plnením dňa 13.10.2011, je práve tento deň, t. j. deň 13.10.2011 počiatkom plynutia objektívnej premlčacej doby;
- c. v prípade faktúry č. XXXXXXXX vystavenej dňa 13.12.2011 s uskutočneným zdaniteľným plnením dňa 13.12.2011, je práve tento deň, t. j. deň 13.12.2011 počiatkom plynutia objektívnej premlčacej doby;
- d. v prípade faktúry č. XXXXXXXX vystavenej dňa 20.2.2012 s uskutočneným zdaniteľným plnením dňa 6.2.2012, je práve tento deň, t. j. deň 6.2.2012 počiatkom plynutia objektívnej premlčacej doby;
- e. v prípade faktúry č. XXXXXXXX vystavenej dňa 15.3.2012 s uskutočneným zdaniteľným plnením dňa 15.3.2012, je práve tento deň, t. j. deň 15.3.2012 počiatkom plynutia objektívnej premlčacej doby;
- f. v prípade faktúry č. XXXXXXXX vystavenej dňa 12.4.2012 s uskutočneným zdaniteľným plnením dňa 12.4.2012, je práve tento deň, t. j. deň 12.4.2012 počiatkom plynutia objektívnej premlčacej doby;
- g. v prípade faktúry č. XXXXXXXX vystavenej dňa 15.4.2013 s uskutočneným zdaniteľným plnením dňa 15.4.2013, je práve tento deň, t. j. deň 15.4.2013 počiatkom plynutia objektívnej premlčacej doby;
- h. v prípade faktúry č. XXXXXXXX vystavenej dňa 17.3.2014 s uskutočneným zdaniteľným plnením dňa 17.3.2014, je práve tento deň, t. j. deň 17.3.2014 počiatkom plynutia objektívnej premlčacej doby.

S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti by bolo možné hovoriť o premlčaní žalobcovho práva len za situácie uvedenej v bode a) vyššie, avšak aj to len za predpokladu aplikácie trojročnej objektívnej premlčacej doby v zmysle OZ. Žalobca však aj v tomto prípade zdôraznil, že v konaní preukázal úmyselné konanie žalovaných, a teda aj za použitia občiansko-právnej úpravy je namieste aplikovať desaťročnú objektívnu premlčaciu dobu, pričom desaťročná objektívna premlčacia doba sa aplikuje aj pri obchodno-právnej úprave. Žalobca podal žalobu dňa 30.7.2014, teda v čase, keď ani objektívna premlčacia doba ešte neuplynula. Pokiaľ okresný súd žalobu zamietol aj z dôvodu nesprávneho určenia počiatku plynutia objektívnej premlčacej doby a s tým súvisiaceho následného premlčania práva žalobcu na náhradu škody v zmysle OZ, potom postupoval nesprávne a na vec nielenže aplikoval nesprávny právny predpis (OZ), ale navyše tento právny predpis nesprávne interpretoval a na zistený skutkový stav nesprávne aplikoval. Rozsudok okresného súdu tak aj z tohto dôvodu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nesprávne právne posúdenie okresného súdu podľa neho ďalej spočíva v nesprávnej

interpretácií pojmu ušlý zisk v kontexte možnosti vzniku tejto formy škody u nezákonne vylúčeného uchádzača vo verejnom obstarávaní. Okresný súd v tomto zmysle ustálil, že žalobcova škoda je len hypotetická, pretože mu žiadna škoda nevznikla, pretože na uzavretie zmluvy ako výsledku verejného obstarávania nemá uchádzač právny nárok, teda nie je zaručené, že by zmluva bola so žalobcom uzatvorená. Podľa neho aj napriek tomu, že na uzavretie zmluvy ako výsledku verejného obstarávania nemá uchádzač právny nárok, táto skutočnosť automaticky neznamená, že nesprávne a nezákonne vylúčenému uchádzačovi nemôže vzniknúť škoda vo forme ušlého zisku. Judikatúra súdov týkajúca sa ušlého zisku totiž výslovne hovorí, že ušlý zisk môže vzniknúť poškodenému aj v prípadoch, na ktoré nemá právny nárok. Konkrétne napr. rozhodnutie NS ČR z 24.5.2001, sp. zn. 25 Cdo 1946/2000 výslovne hovorí, že ani okolnosť, že škodca zároveň zodpovedá za škodu na vozidle poškodeného, nevylučuje príčinnú súvislosť medzi porušením povinnosti ústiacim do poškodenia vozidla, ktorým poškodený cestoval na obchodné rokovanie a škodou, ktorá vznikla poškodenému vo forme ušlého zisku tým, že nedošlo k uzavretiu zmlúv, z ktorých mu mal vzniknúť majetkový prospech. Ak škodca zavineným poškodením vozidla znemožnil poškodenému, aby sa dostavil na rokovanie nevyhnutné na uzavretie zmlúv, zodpovedá za ušlý zisk, pokiaľ tento vznikol absenciou poškodeného na obchodnom rokovaní. Uvedené rozhodnutie podľa neho potvrdzuje, že poškodenému vznikol nárok na náhradu škody vo forme ušlého zisku aj za takej situácie, kedy mu v dôsledku škodovej udalosti bolo „len“ znemožnené zúčastniť sa obchodného rokovania, výsledkom ktorého malo byť uzavretie zmluvy, pričom poškodený vopred nemal právny nárok na to, že zmluva bude nakoniec uzavretá. Obdobným príkladom je aj ušlý zisk na nájomnom, resp. ušlý zisk v podobe straty na nájomnom, ktorý je v kontexte judikatúry súdov založený na tom, že ho možno priznať aj bez zabezpečenia konkrétneho nájomcu, ktorý by s prenajímateľom uzavrel nájomnú zmluvu, čiže bez toho, aby mal poškodený (prenajímateľ) právny nárok na uzavretie nájomnej zmluvy s konkrétnou osobou (napríklad rozhodnutie NS ČR z 22.5.2008, sp. zn. 25 Cdo 546/2006). V tomto prípade je potrebné preukázať, že pri pravidelnom priebehu udalostí možno takýto zisk reálne očakávať (obdobne aj napr. rozhodnutie NS ČR z 30.1.2003, sp. zn. 25 Cdo 676/2001). V predmetnom konaní mal za preukázané, že pri pravidelnom priebehu udalostí (za obvyklého chodu vecí), čo znamená za predpokladu, že žalovaní budú postupovať v súlade so zákonom (k čomu sú povinní aj v zmysle Ústavy SR), žalobca reálne a legitímne očakával, že v danom verejnom obstarávaní bude vyhlásený za víťazného uchádzača, že žalovaný v 1. rade s ním uzavrie s tým súvisiacu zmluvu o poskytovaní právnych služieb, že bude žalovanému v 1. rade poskytovať právne služby minimálne v rozsahu, v akom ich poskytoval B.. B. I., a teda že dôjde k zväčšeniu jeho majetku minimálne v žalovanom rozsahu, ktorý aj reálne očakával, že mu vznikne. Označil za chybný záver súdu prvej inštancie o hypotetickosti vzniknutej škody žalobcu, pretože žalobcom uplatnená škoda nie je hypotetická, čo potvrdzuje aj to, že aj pri „treťom vyhodnocovaní ponúk“, pokiaľ by k nemu došlo, by ponuka žalobcu bola najnižšou cenovou ponukou zo všetkých v tom štádiu ešte posudzovaných a hodnotených ponúk ostatných uchádzačov, čomu nasvedčuje aj tá skutočnosť, že žalovaný v 1. rade uzavrel zmluvu o poskytovaní právnych služieb s B.. B. I., ktorého ponuka bola vyššia než ponuka žalobcu. Považoval za zásadné, že pri absencii protiprávnych úkonov žalovaného v 1. rade sa žalobca mal stať víťazným uchádzačom už po prvom vyhodnocovaní ponúk. V takom prípade by k „druhému“ a ani ďalšiemu vyhodnocovaniu nedošlo. To isté platí aj pre druhé vyhodnocovanie, a teda pri absencii protiprávneho konania zo strany žalovaných (žalovaného v 1. rade a aj žalovaného v 2. rade) by sa žalobca stal víťazným uchádzačom, pretože dal nižšiu cenovú ponuku ako obstarávateľom nesprávne označený víťazný uchádzač, B.. B. I.. V danom kontexte mal za zásadné, že žalobca vo verejnom obstarávaní spĺňal všetky podmienky a kritériá ako tieto boli určené žalovaným v 1. rade a ako ich stanovuje zákon o verejnom obstarávaní, čo potvrdil aj žalovaný v 2. rade (túto skutočnosť potvrdil aj priamo žalovaný v 1. rade, okrem iného, aj v Oznámení o výsledku vyhodnotenia ponúk zo dňa 19.1.2011). Hypotetickosť škody podľa neho vyvracia aj skutočnosť, že žalovaný v 1. rade uzavrel s B.. B. I. zmluvu o poskytovaní právnych služieb, na základe ktorej došlo k reálnemu poskytovaniu právnych služieb, k ich reálnej fakturácii a zo strany žalovaného v 1. rade reálne došlo k úhrade jednotlivých faktúr. Odmena B.. B. I. v zmysle žalovaných faktúr nebola vyplatená len hypoteticky, ale naopak išlo o reálnu sumu, od ktorej si žalobca legitímne vypočítal výšku jeho ušlého zisku. Mal za to, že v danom prípade mu ušiel zisk z verejného obstarávania stratou možnosti účasti na danom verejnom obstarávaní, stratou možnosti v danom verejnom obstarávaní zväčšiť a v konečnom dôsledku aj stratou možnosti plniť obstarávané právne služby, keďže tieto reálne poskytol nesprávne a nezákonne vybraný uchádzač (t. j. B.. B. I.), k čomu došlo v priamom dôsledku protiprávnych úkonov žalovaných. Takúto stratu možnosti žalobcu mal za preukázanú, skutočnú a v žiadnom prípade nie za hypotetickú. Označil za zásadné, že žalovaný v 1. rade mal ako verejný obstarávateľ povinnosť v každom štádiu verejného obstarávania dodržiavať zásadu rovnosti zaobchádzania a v dôsledku toho dodržiavať rovnosť príležitostí všetkých uchádzačov. Zásada rovnosti zaobchádzania s uchádzačmi,

ktorej cieľom je podporiť rozvoj zdravej a účinnej hospodárskej súťaže medzi podnikateľmi zúčastnenými na verejnom obstarávaní ukladá, aby všetci uchádzači mali rovnaké príležitosti pri formulovaní svojich ponúk, a preto vyžaduje, aby tieto ponuky podliehali rovnakým podmienkam pre všetkých súťažiteľov. V danom prípade je podľa neho zásadné a okresný súd mal k tomu prihliadnuť, že žalovaný v 1. rade síce mohol pred podpisom zmluvy buď upustiť od zadania verejnej zákazky alebo zrušiť verejné obstarávanie, a to bez toho, aby mali záujemcovia alebo uchádzači nárok žiadať akúkoľvek náhradu, ale k týmto možnostiam zo strany žalovaného v 1. rade nedošlo (žalovaný v 1. rade neupustil od zadania verejnej zákazky ani k zrušeniu verejného obstarávania), pričom z dôvodu protiprávneho konania žalovaných, žalobca prišiel o príležitosť a možnosť toto verejné obstarávanie vyhrať. Protiprávne konanie žalovaných v rámci postupu vo verejnom obstarávaní spôsobilo zásadnú vadu uvedeného konania a ovplyvnilo šance žalobcu, ktorého ponuka bola nižšia ako ponuka B.. B. I. (ktorý bol nesprávne vyhlásený za víťazného uchádzača), na získanie obstarávanej zákazky. Ak by si totiž žalovaní plnili svoje zákonné povinnosti, považoval za vysoko pravdepodobné, že za víťazného uchádzača bol označený žalobca. Okresnému súdu vytkol, že sa chybné zaoberal údajnou hypotetickosťou škody, resp. odvodzovaním vzniku škody od toho, či mal žalobca právny nárok na uzavretie zmluvy so žalovaným v 1. rade. V danom prípade mal okresný súd podľa neho zohľadňovať mieru pravdepodobnosti, že by žalobca v rámci verejného obstarávania uspel pri neexistencii protiprávneho konania žalovaných. Žalobca mal za to, že vykonané dokazovanie potvrdilo veľmi vysokú pravdepodobnosť, že nebyť protiprávneho postupu žalovaných, víťazným uchádzačom by sa stal žalobca. Tým, že okresný súd vyššie uvedenú mieru pravdepodobnosti vôbec neskúmal, rozsudok považoval v tejto časti za nepreskúmateľný, čím je podľa neho naplnený aj odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Nepreskúmateľnosť rozsudku a tým aj naplnenie tohto odvolacieho dôvodu videl aj v tom, že okresný súd vôbec neprihliadol na to, že žalovaní svojím protiprávnym postupom ovplyvnili šance žalobcu získať obstarávanú zákazku, a teda že žalobca stratil možnosť zúčastniť sa na danom verejnom obstarávaní, stratil možnosť v danom verejnom obstarávaní zvíťaziť a v konečnom dôsledku stratil možnosť plniť obstarávané právne služby, keďže tieto reálne poskytol nesprávne a nezákonne vybraný uchádzač.

32. K dôvodu odvolania - v zmysle § 365 ods. 1 písm. f) CSP, teda že okresný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, žalobca v odvolaní namietal, že okresný súd na základe vykonaných dôkazov v rozsudku ustálil, že žalobca nepreukázal, že žalovaný v 1. rade konal v rozpore so zákonom o verejnom obstarávaní, teda nepreukázal splnenie už samotnej prvej podmienky uplatnenia nároku na náhradu škody, ktorou je porušenie zákonnej povinnosti (protiprávny úkon). Vyššie uvedený záver okresného súdu o zákonnosti postupu žalovaného v 1. rade nemá podľa neho absolútne žiadny podklad vo vykonanom dokazovaní. Nesprávne skutkové zistenia podľa neho spočívajú v tom, že okresný súd v rozsudku úplne odignoroval najmä rozhodnutia žalovaného v 2. rade, v ktorých bolo vo vzťahu k žalobcovi jednoznačne konštatované porušenie zákona o verejnom obstarávaní zo strany žalovaného v 1. rade. Konkrétne ide o rozhodnutie žalovaného v 2. rade č. 443-6000/2011-ON/156-N2 zo dňa 4.6.2018 (najmä bod 13. uvedeného rozhodnutia) vo veci námietok žalobcu smerujúcich proti vylúčeniu žalobcu z verejného obstarávania, v ktorom žalovaný v 2. rade výslovne uviedol, že vylúčenie žalobcu z predmetného verejného obstarávania sa preukázalo ako rozporné so zákonom o verejnom obstarávaní. Rovnaký záver konštatoval žalovaný v 2. rade aj v jeho skoršom rozhodnutí č. 443-6000/2011-ON/156-N zo dňa 11.9.2012. Žalobcovi nie je zrejmé, akými ďalšími dôkazmi mal preukázať skutočnosť, že žalovaný v 1. rade konal v rozpore s objektívnym právom, keď okresnému súdu nestačili ani právoplatné rozhodnutia žalovaného v 2. rade. Žalobca mal za to, že v tejto časti konal okresný súd bez akéhokoľvek rešpektu k záväzným rozhodnutiam orgánu verejnej správy (žalovaný v 2. rade v tomto smere vystupoval ako dohľadový orgán voči žalovanému v 1. rade), ktorých závermi bol navyše viazaný. Ak by okresný súd správne vyhodnotil vykonané dokazovanie, nepochybne by podľa neho musel ustáliť nasledujúce protiprávne konanie žalovaných, pričom považoval za zásadné, že protiprávnosť konania žalovaných spočívala v tom, že títo súčasne porušili nie len zákon o verejnom obstarávaní, ale tiež aj základné zásady demokratického právneho štátu, zásadu zákonnosti, zásadu rovnosti a nestrannosti a zákazu diskriminácie, zásadu proporcionality, zásadu právnej istoty, zásadu rovnosti príležitostí všetkých uchádzačov a zásadu dobrej a racionálnej správy:

a. žalovaný v 1. rade a tiež žalovaný v 2. rade v priebehu verejného obstarávania konali najmä v rozpore s čl. 1 ods. 1 Ústavy SR a tiež aj s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, keďže nekonali na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý stanoví zákon;

b. žalovaný v 1. rade už počas prvého vyhodnocovania ponúk uchádzačov konal v rozpore s § 42 ods. 3 a 4 zákona o verejnom obstarávaní, keďže za úspešného uchádzača označil uchádzača BADUCCI Legal, s.r.o., hoci správne ním mal byť žalobca (jeho ponuka bola v poradí druhá najnižšia). Túto protiprávnosť

v konaní žalovaného v 1. rade výslovne potvrdil aj žalovaný v 2. rade, na základe čoho bol žalovaný v 1. rade povinný ponuky uchádzačov vyhodnotiť po druhýkrát. V tomto kontexte žalovaný v 1. rade porušil aj § 99 ods. 1 písm. h) zákona o verejnom obstarávaní;

c. žalovaný v 1. rade konal v rozpore s § 9 ods. 4 zákona o verejnom obstarávaní, keďže počas druhého vyhodnotenia ponúk uchádzačov pri určení, že ponuka žalobcu je neobvykle nízka, zvolil netransparentný, diskriminačný a nepreskúmateľný postup, keďže priemer cenových ponúk všetkých uchádzačov účelovo počítal bez najvyššej ponuky, ktorá bola v obstarávaní podaná. Dôsledkom takéhoto postupu žalovaného v 1. rade bolo nezákonné vylúčenie žalobcu z verejného obstarávania, hoci na jeho vylúčenie neboli splnené podmienky, čo potvrdil aj žalovaný v 2. rade. Protiprávnosť konania žalovaného v 1. rade i v tomto štádiu potvrdil žalovaný v 2. rade. V tomto kontexte žalovaný v 1. rade porušil princíp rovnakého zaobchádzania, princíp nediskriminácie, princíp transparentnosti a princíp hospodárnosti a efektívnosti;

d. žalovaný v 1. rade konal v rozpore s § 9 ods. 4 zákona o verejnom obstarávaní aj v tom, že uchádzačovi BADUCCI Legal, s.r.o. predložil návrh zmluvy o poskytovaní právnych služieb, ktorej obsah bol v hrubom rozpore s návrhom formulovaným v súťažných podkladoch (predložil mu návrh zmluvy s hodinovou odmenou, napriek tomu, že predmetom verejného obstarávania bola odmena za jeden úkon právnej služby bez ohľadu na počet hodín strávených na jeho vykonanie). Žalovaný v 1. rade tak konal úmyselne diskriminačne voči všetkým ostatným uchádzačom vrátane žalobcu;

e. žalovaný v 1. rade obišiel § 45 ods. 6 zákona o verejnom obstarávaní, keďže síce formálne s B.. B. I. uzavrel zmluvu o poskytovaní právnych služieb až dňa 30.6.2011 (t. j. nie skôr ako 16. deň po doručení rozhodnutia žalovaného v 2. rade o námietkach žalobcu, ktoré mu bolo doručené dňa 13.6.2011), avšak v skutočnosti túto zmluvu s B.. B.Á. I. uzavrel už dňa 29.4.2011;

f. žalovaný v 1. rade konal v rozpore s § 265 Obchodného zákonníka, keďže v priebehu celého verejného obstarávania porušoval zásadu poctivého obchodného styku;

g. žalovaný v 2. rade konal v rozpore s § 144 ods. 2 zákona o verejnom obstarávaní, keďže nezákonne zastavil konanie o námietkach žalobcu, hoci na to neboli splnené predpoklady.

Je podľa žalobcu zásadné, že protiprávne konanie žalovaného v 1. rade, resp. žalovaného v 2. rade svojvoľne netvrdí len sám žalobca, ale porušenie objektívneho práva zo strany žalovaného v 1. rade opakovane potvrdil aj žalovaný v 2. rade, pričom porušenie objektívneho práva zo strany žalovaného v 2. rade potvrdil Krajský súd v Bratislave vo svojom rozsudku č. k. 2S 87/2011-46 zo dňa 14.12.2011. Tým, že vyššie uvedený záver okresného súdu o údajnom zákonnom postupe žalovaného v 1. rade nemá podľa žalobcu absolútne žiadny podklad vo vykonanom dokazovaní, žalobca považuje tento záver okresného súdu zároveň za nepreskúmateľný, čím mal za naplnený aj odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Nesprávne skutkové zistenia okresného súdu podľa neho ďalej spočívajú v tom, že okresný súd napriek vykonanému dokazovaniu v rozsudku vyslovil záver, že žalovaný v 1. rade postupoval v súlade s § 45 ods. 6 zákona o verejnom obstarávaní. Vykonané dokazovanie pritom podľa žalobcu preukazuje opak, že zo strany žalovaného v 1. rade došlo k obídniu § 45 ods. 6 zákona o verejnom obstarávaní. Žalobca mal za to, že vykonané dokazovanie potvrdilo, že žalovaný v 1. rade vykonal kroky smerujúce k uzavretiu zmluvy s B.. B. I. oveľa skôr ako žalovaný v 2. rade rozhodnutím č. 443-6000/2011-ON/156 zo dňa 9.6.2011 zastavil konanie o námietkach žalobcu a tak, aby sa súčasne iba formálne javilo, že lehoty uvedené v § 45 ods. 6 zákona o verejnom obstarávaní boli z jeho strany dodržané. Túto skutočnosť podľa neho potvrdzuje listinný dôkaz predložený priamo žalovaným v 1. rade a je ním listina označená ako „Návrh finančnej operácie“, ktorá výslovne hovorí, že zmluva s B.. B. I. bola uzavretá už dňa 29.4.2011, teda v čase, keď verejné obstarávanie, účasťou ktorého bol aj žalobca, nebolo ukončené a žalovaný v 1. rade poznal všetky ponuky uchádzačov verejného obstarávania (t. j. vedel, že ponuka žalobcu je nižšia ako ponuka B.. B. I.). Žalovaný v 1. rade sa vyššie uvedený postup snaží obhájiť a legitimizovať tým, že údaje z dôvodu časovej tiesne postupoval na základe iného režimu, priamym objednaním právnych služieb pozostávajúcich zo zastupovania na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 3.5.2011. Takéto zdôvodnenie mal žalobca za veľmi nepresvedčivé, a to najmä z nasledujúcich dôvodov. Zásadné pochybnosti tohto zdôvodnenia vyvoláva jednak to, že je minimálne zvláštne, prečo žalovaný v 1. rade ihneď priamo oslovil B.. B. I., a prečo neoslovil napríklad žalobcu (ktorý ponúkal nižšiu cenu) alebo ostatných uchádzačov, napr. BADUCCI Legal, s.r.o., keďže jeho ponuka bola „len“ 32,- Eur bez DPH, prípadne prečo neoslovil úplne inú tretiu stranu (inú advokátsku kanceláriu), ktorá sa daného verejného obstarávania vôbec nezúčastňovala. Ak žalovaný v 1. rade skutočne postupoval na základe iného režimu, v takom inom režime nebol žalobca vylúčený z konania, a preto už len z dôvodu nižšej ceny, mal nepochybne osloviť jeho, prípadne uchádzačov, ktorí ponúkali nižšie ceny ako B.. B. I.. Taký postup zo strany žalovaného v 1. rade by bol minimálne hospodárny, logický a očakávateľný. Ďalšia taká zásadná pochybnosť spočíva v tom, že priamo oslovený B.. B. I. v

tomto „inom režime“ fakturoval žalovanému v 1. rade totožnú sumu, akú ponúkol aj v danom verejnom obstarávaní (potvrďuje to prvá faktúra č. XXXXXXXX vystavená dňa 6.6.2011). Podľa žalobcu vykonané dokazovanie potvrdzuje, že žalovaný v 1. rade uzavrel zmluvu o poskytovaní právnych služieb s B.. B. I. pod zámkou iného režimu už dňa 29.4.2011, pričom aby sa taký postup javil ako zákonný, žalovaný v 1. rade musel dané verejné obstarávanie ukončiť tak, aby aspoň formálne splnil podmienky § 45 ods. 6 zákona o verejnom obstarávaní, a teda „opätovne“ a formálne správne dňa 30.6.2011 uzavrel zmluvu o poskytovaní právnych služieb s tým istým subjektom (B.. B. I.), ktorú následne zverejnil aj v Centrálnom registri zmlúv. Toto tvrdenie žalobcu podľa neho potvrdzuje aj faktúra č. XXXXXXXX vystavená B.. B. I. dňa 6.6.2011, keďže táto zahŕňala odmenu za úkon právnej služby - „prevzatie a príprava právneho zastúpenia“, ktorým každý advokát esenciálne začína každé zastupovanie klienta. B.. B. I. pritom tento úkon po 30.6.2011 nezopakoval, čo potvrdzuje aj ním vystavená „druhá“ faktúra č. XXXXXXXX, ktorá výslovne hovorí, že ide o odmenu za 4 úkony právnej služby - (1) nahliadnutie do spisu a štúdium spisu“, (2) vyjadrenie k predmetu veci, (3) účasť na pojednávaní, a (4) rokovanie s klientom. Zmluva o poskytovaní právnych služieb zo dňa 30.6.2011 je podľa žalobcu preto len formálnym pokračovaním právneho vzťahu, ktorý vznikol medzi žalovaným v 1. rade a B.. B. I. už dňa 29.4.2011. Tvrdil, že žalovaný v 1. rade aj s prispáním žalovaného v 2. rade svojím konaním postupoval tak, aby obišiel § 45 ods. 6 zákona o verejnom obstarávaní. Napriek tomu, že žalobca vyššie uvedenými skutočnosťami argumentoval v konaní pred okresným súdom, okresnému súdu vytkol, že v rozsudku neposkytol žiadne vlastné úvahy a dôvody, prečo argumentáciu žalobcu vyhodnotil ako nesprávnu alebo nerelevantnú. Žalobca preto aj v tejto časti považoval rozsudok okresného súdu za nepreskúmateľný, čím mal za naplnený aj odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP.

33. K dôvodu odvolania - v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP, teda že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, žalobca v odvolaní uviedol, že podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR „každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde“. Integrovanou súčasťou základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom právnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). V zmysle § 220 ods. 2 CSP platí, že v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. S ohľadom na uvedené, súčasťou práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka na riadne a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia v takej kvalite, aby takéto rozhodnutie dávalo odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky a zároveň nevzbudzovalo pochybnosti o jeho správnosti a zákonnosti. Porušením práva na spravodlivý súdny proces dochádza súčasne k postupu, ktorým sa účastníkovi konania odníma možnosť konať pred súdom. V tejto súvislosti viaceré rozhodnutia Ústavného súdu SR (napr. II. ÚS 410/06 a ďalšie) obsahujú záver o tom, že ustanovenie § 220 ods. 2 CSP je potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na spravodlivé súdne konanie, vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Súd pritom nesmie byť pri argumentácii obsiahnutej v odôvodnení nekoherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08, m.m. III. ÚS 328/05, III. ÚS 116/06). Žalobca pripomenul, že už vyššie uviedol konkrétne časti rozsudku, ktoré považoval za nepreskúmateľné a arbitrárne, a v ktorých okresný súd nedáva absolútne žiadne odpovede na zásadné skutkové či právne otázky daného sporu, čím v každom jednotlivom prípade došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý súdny proces. Namietal, že k takémuto porušeniu práva na spravodlivý proces v súvislosti s absolútnou nepreskúmateľnosťou rozsudku došlo aj v prípade záveru okresného súdu o tom, že zo strany žalobcu nebol dokázaný úmysel žalovaných, že konali za účelom spôsobiť škodu žalobcovi. Okresnému súdu vytkol, že túto zásadnú skutočnosť (od ktorej sa následne odvíja aj správne posúdenie otázky premlčania v prípade aplikácie

občianskoprávnej úpravy premlčania) v rozsudku vyslovil v jednej vete bez toho, aby uviedol, akými úvahami sa riadil a na akých dôvodoch tento záver založil. Nie je mu zrejmé a z rozsudku nevie zistiť, prečo mal okresný súd za to, že v konaní nebol preukázaný úmysel žalovaných. Podľa žalobcu úmysel žalovaných potvrdzuje:

a. početnosť protiprávnych úkonov žalovaného v 1. rade, t. j. že zo strany žalovaného v 1. rade nešlo len o ojedinelé porušenia zákona, ale naopak vo vzťahu k žalobcovi išlo o opakované porušovanie zákona;

b. účelovosť jeho postupu pri prvom vyhodnocovaní cenových ponúk uchádzačov, keďže na začiatku považoval cenovú ponuku uchádzača, BADUCCI Legal, s.r.o., za neobvykle nízku, z dôvodu čoho vyzval tohto uchádzača na jej vysvetlenie, následne však na ústnom pojednávaní o námietkach žalobcu žalovaný v 1. rade tvrdil, že ponúknutá cena tohto uchádzača vo výške 32,- Eur bez DPH nie je mimoriadne nízka, ale je určená v súlade s vyhláškou č. 655/2004 Z. z.;

c. skutočnosť, že uchádzačovi BADUCCI Legal, s.r.o. žalovaný v 1. rade predložil návrh zmluvy o poskytovaní právnych služieb, ktorej obsah bol v hrubom rozpore s návrhom formulovaným v súťažných podkladoch, keďže mu predložil návrh zmluvy s hodinovou odmenou, napriek tomu, že predmetom verejného obstarávania bola odmena za jeden úkon právnej služby bez ohľadu na počet odpracovaných hodín;

d. účelovosť jeho postupu pri prvom a druhom vyhodnocovaní cenových ponúk uchádzačov, keďže pri prvom vyhodnocovaní nepovažoval žalobcom ponúknutú cenu za neprimerane nízku (naopak ponuku žalobcu výslovne označil za „priemernú cenu“). Pri druhom vyhodnocovaní ponúk ju už za takú bezdôvodne a bez akejkoľvek zmeny skutkových okolností, považoval, pričom k tomuto záveru dospel žalovaný v 1. rade diskriminačným, netransparentným a nepreskúmateľným spôsobom (to v kontexte toho, akým spôsobom žalovaný v 1. rade počítal priemer cenových ponúk);

e. spôsob, akým počas druhého vyhodnocovania ponúk počítal priemer všetkých hodnotených ponúk, od hodnoty ktorého následne odvodil, či toho-ktorého uchádzača vyzve na vysvetlenie ponúknutej ceny. Žalovaný v 1. rade účelovo a bezdôvodne daný priemer počítal bez najvyššej ponuky, ktorá bola v obstarávaní podaná. Takým postupom sa „neprimerane nízkou ponukou“ stala len ponuka žalobcu a uchádzača BADUCCI Legal, s.r.o., a to aj napriek tomu, že takou ponukou mala byť aj ponuka B.. B. I.. Žalovaný v 1. rade tak o vysvetlenie ponuky požiadal iba žalobcu, hoci spôsobom, ktorý zvolil, tak mal postupovať aj vo vzťahu k B.. B. I. (B.. B. I. však počas celého verejného obstarávania nemusel svoju ponukovú cenu ani raz vysvetľovať). Dôsledkom postupu žalovaného v 1. rade bolo vytvorenie zámienky na označenie ponukovej ceny žalobcu za „neprimerane nízku“, čím následne odôvodňoval aj vylúčenie žalobcu zo samotného obstarávania;

f. dôvod, pre ktorý po druhom vyhodnocovaní ponúk vylúčil žalobcu z verejného obstarávania, resp. porovnanie jeho postupu, ktorý zvolil pri odôvodňovaní vylúčenia žalobcu a pri odôvodňovaní nevylúčenia uchádzača BADUCCI Legal, s.r.o. Hoci žalobca riadne žalovanému v 1. rade vysvetlil, ako dospel k jeho ponuke ceny za jeden úkon právnej služby, žalovaný v 1. rade ho zo súťaže bezdôvodne a protiprávne vylúčil. Iné merítko žalovaný v 1. rade zvolil pri uchádzačovi BADUCCI Legal, s.r.o., ktorému akceptoval vágne zdôvodnenie, že z ekonomického hľadiska je zabezpečenou spoločnosťou, ktorá nie je odkázaná na poskytovanie právnych služieb, pri ktorých sa výška právneho úkonu počíta podľa výšky sporu. Žalobca v tomto kontexte pripomína, že ponuka BADUCCI Legal, s.r.o. bola vo výške 32,- Eur bez DPH za jeden úkon a ponuka žalobcu bola vo výške 1.348,-Eur bez DPH za jeden úkon;

g. ako k jednotlivým cenovým ponukám pristupoval žalovaný v 1. rade, keď aj z jeho vyjadrenia (napr. Vyjadrenie zo dňa 6.8.2018, strana 2) je zrejmé, že pred vyhlásením výberového konania zrealizoval prieskum trhu, na základe ktorého bola určená priemerná hodnota za jeden právny úkon vo výške 23.730,65 Eur bez DPH. Už toto zistenie poskytovalo žalovanému v 1. rade podklad ako postupovať v danom verejnom obstarávaní, vrátane prvého vyhodnocovania ponúk prihlásených uchádzačov. Napriek tomu žalovaný v 1. rade chcel v prvom kole uzavrieť zmluvu s uchádzačom BADUCCI Legal, s.r.o., ktorého ponuka bola 32,- Eur bez DPH, a pri ktorom sa uspokojil s absolútne vágnym vysvetlením a v druhom kole uchádzača B.. B. I. ani len nevyzval na vysvetlenie jeho ponuky, hoci v porovnaní s hodnotou zistenou prieskumom trhu, bola jeho ponuka vo výške 3.443,- Eur bez DPH neobvykle nízka (žalobcu o vysvetlenie jeho ponuky vyzval);

h. spôsob, akým v konečnom dôsledku žalovaný v 1. rade obišiel zákon o verejnom obstarávaní, keďže síce formálne s B.. B. I.E. uzavrel zmluvu o poskytovaní právnych služieb až dňa 30.6.2011 (t. j. nie skôr ako 16. deň po doručení rozhodnutia žalovaného v 2. rade o námietkach žalobcu, ktoré mu bolo doručené dňa 13.6.2011), avšak v skutočnosti túto zmluvu s B.. B. I. uzavrel už dňa 29.4.2011. To znamená, že túto zmluvu uzavrel s B.. B. I. v čase, keď už oznámil žalobcovi vylúčenie z verejného obstarávania (Oznámenie o vylúčení z verejného obstarávania bolo vykonané listom zo dňa 19.4.2011, ktorý bol žalobcovi doručený dňa 26.4.2011) a v čase pred rozhodnutím žalovaného v 2. rade o

námietkach žalobcu (t. j. ešte pred tým, ako žalovaný v 2. rade konanie o námietkach žalobcu zastavil; rozhodnutie žalovaného v 2. rade o zastavení konania o námietkach bolo vydané dňa 9.6.2011, ktoré bolo doručené žalovanému v 1. rade dňa 13.6.2011). V konečnom dôsledku tak žalovaný v 1. rade vďaka neukončenému verejnemu obstarávaniu poznal ponukové ceny všetkých uchádzačov.

i. skutočnosť, že akceptoval prvú faktúru B.. B. I. č. XXXXXXXX, ktorú vystavil dňa 6.6.2011, a ktorej predmet bol totožný s predmetom obstarávania v danom verejnom obstarávaní, t. j. právne služby poskytované v konaní vedenom pod sp. zn. 8C/31/2009. Žalobca pripomína, že uvedená faktúra bola vystavená ešte pred rozhodnutím žalovaného v 2. rade o zastavení konania o námietkach žalobcu, pričom sa týkala právnych služieb, ktoré pozostávali z dvoch právnych úkonov, a to (1) prevzatia a prípravy právneho zastúpenia, čo je esenciálnym prvým úkonom každej právnej služby advokáta a (2) zastupovania na pojednávaní.

Všetky vyššie uvedené úkony žalovaného v 1. rade podľa žalobcu potvrdili, že sa žalovaný v 1. rade aj s prispením žalovaného v 2. rade úmyselne snažil vytvoriť stav, aby za žiadnych okolností nemusel uzavrieť zmluvu o poskytovaní právnych služieb so žalobcom. Po prvom vyhodnotení ponúk sa žalovaný v 1. rade vehementne snažil uzavrieť zmluvu s uchádzačom BADUCCI Legal, s.r.o., a to aj za cenu, že uzavretá zmluva bude v priamom rozpore s podmienkami verejného obstarávania (hodinová odmena). Po druhom vyhodnotení ponúk zas žalovaný v 1. rade urobil všetko pre to, aby víťazným uchádzačom bol B.. B. I., s ktorým vstúpil do zmluvného vzťahu ešte pred tým, ako formálne ukončil verejné obstarávanie. Mal za nesporné, že obe vyhodnocovania ponúk (prvé aj druhé kolo) boli žalovaným v 1. rade vykonané protiprávne, čo potvrdil vo svojich rozhodnutiach žalovaný v 2. rade a aj Krajský súd v Bratislave. Okresnému súdu vytkol, že vyššie uvedené zásadné skutočnosti, ktoré priamo súvisia aj s otázkou premlčania, ponechal bez povšimnutia a bez toho, aby sa k nim akýmkoľvek spôsobom vyjadril. Tým poskytol žalovaným na úkor žalobcu ochranu, ktorá im podľa zákona, teda v zmysle ako ObZ, tak aj OZ, neprislúcha. Podľa žalobcu pokiaľ okresný súd v predmetnom prípade zamietol žalobu žalobcu, v zmysle zákona mal svoje rozhodnutie objektívne, logicky a rozumne odôvodniť. Namietal, že okresný súd však namiesto náležitého odôvodnenia rozsudku, ktorý by spĺňal vyššie uvedené kritériá, vydal obsahovo plytké a nepresvedčivé rozhodnutie, v ktorom síce uviedol, že žaloba je nepreukázaná, nedôvodná a že námietka premlčania nároku žalobcu je vznesená dôvodne, avšak podľa žalobcu ďalej neuviedol dostatočné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil a zároveň ani jasne a výstižne nevysvetlil, ako posúdil právne argumenty žalobcu a prečo k takýmto argumentom neprihliadol. Uviedol, že kvantita odôvodnenia rozsudku v tomto prípade ďaleko presahuje kvalitu (kvantita automaticky nezaručuje kvalitu rozhodnutia), keďže žiadna časť rozsudku podľa neho nespĺňa kritériá odôvodnenia rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 CSP a ani kritériá vymedzené vyššie citovaným rozhodnutím Ústavného súdu SR. Príkladmo uviedol, že okresný súd prakticky slovo od slova odcitoval vyjadrenie žalobcu z 28.2.2022, čo nepochybne kvantitatívne zásadne zväčšilo počet strán rozsudku, avšak následne sa ani k jednému bodu z tohto vyjadrenia žalobcu bližšie nevyjadril. Ďalším takým príkladom je časť rozsudku, kde okresný súd síce deklaruje, že uvádza zistený skutkový stav, avšak v skutočnosti ide o opätovnú citáciu žaloby žalobcu, ktorú okresný súd uviedol už v bode 1. rozsudku. Okresný súd si pritom nedal ani len tú námahu, aby štylisticky túto časť zmenil tak, aby nepoužil slovné spojenie „žalobca tvrdil“, „(žalobca) mal za to“ a pod., keďže malo ísť o skutkový stav veci, ku ktorému dospel okresný súd vlastnými úvahami z vykonaného dokazovania. Uvedené podľa neho potvrdzuje, že v rozsudku chýba podstatná jeho časť, v ktorej by okresný súd jasne a výstižne uviedol, aký skutkový stav zistil z vykonaného dokazovania, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ako vyhodnotil vykonané dôkazy. To obdobne platí aj pre podstatnú časť rozsudku, v ktorej mal okresný súd právne posúdiť zistený skutkový stav veci. Aj táto časť v rozsudku podľa žalobcu prakticky neexistuje. Okresnému súdu vytkol, že poukázal na rozhodnutie ÚS SR č. II. ÚS 507/2017-14, avšak urobil tak bez akéhokoľvek kontextu na prejednávany spor, keďže skonštatoval, že aj zrušenie postupu zadávania je súčasťou podnikateľského rizika uchádzača/záujemcu. Preto musí každý záujemca/uchádzač kalkulovať s tým, že nemá vopred právny nárok na uzavretie zmluvy. V prejednanom spore však nedošlo k zrušeniu postupu zadávania, ale naopak k nezákonnému a nesprávnemu vylúčeniu žalobcu z verejného obstarávania, k nezákonnému uzavretiu zmluvy s nesprávnym uchádzačom a k reálnemu vyplateniu odmeny za poskytnuté právne služby takémuto uchádzačovi. Namietal, že okresný súd ďalej nerespektoval ani to, k čomu ho zaviazal krajský súd v uznesení krajského súdu, keďže v „ďalšom“ konaní okresný súd riadne nevyhodnotil vykonané dokazovanie, neustálil skutkový stav a tento právne neposúdil, nezaoberal sa ani otázkou možnej solidárnej zodpovednosti oboch žalovaných subjektov v zmysle petitu žaloby a následne pri posudzovaní námietky premlčania skutkovo nevyhodnotil a právne neposúdil úmyselné konanie žalovaných. Zhrnul, že okresný súd si nespĺnil povinnosť rozsudok riadne a presvedčivo odôvodniť v takej kvalite, aby takéto

rozhodnutie dávalo odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky a zároveň nevzbudzovalo pochybnosti o jeho správnosti a zákonnosti. Okresný súd v rozsudku neuviedol dostatočné dôvody, na základe ktorých je založený, pri svojej úvahe a argumentácií bol nekoherentný, t. j. rozsudok nemal za konzistentný a jeho argumenty nepodporujú záver uvedený vo výrokovej časti rozsudku. Okresnému súdu vytkol, že v rozsudku neuviedol dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil, a to ani pokiaľ ide o skutkovú stránku rozsudku, ani pokiaľ ide o jeho právnu stránku. Rozsudok ako celok je mal za nepreskúmateľný, arbitrárny, nekoherentný a absolútne nepresvedčivý, čím je naplnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP.

34. Žalobca v odvolaní zdôraznil, že žalovaný v 1. rade svojimi opakovanými protiprávnymi, nehospodárnymi a netransparentnými úkonmi a žalovaný v 2. rade vydaním nezákonného rozhodnutia ako celok konali bez rešpektu k zákonnosti, čo viedlo k porušeniu zákona o verejnom obstarávaní a tiež zásad demokratického právneho štátu a zásad dobrej správy. Žalobca sa v danom verejnom obstarávaní bez svojho zavinenia dostal do situácie, kedy mohol bez najmenšieho vplyvu na jeho výsledok, avšak s citelným zásahom so svojej majetkovej sféry, len sledovať legitímne nezdôvodniteľné a nezákonné postupy žalovaných a hoci sa snažil zákonnými opravnými prostriedkami zvrátiť vzniknutý stav, realita zostala nezmenená a v predmetnom verejnom obstarávaní bol za víťaza označený iný subjekt, a to proti pravidlám danej súťaže, a takému subjektu bola následne reálne vyplatená odmena. Označil za zásadné, že keby žalovaní postupovali v súlade so zákonom a so zásadami dobrej správy, k predmetnému sporu by vôbec neprišlo. Žalobca preto aj v tomto kontexte poukázal na základnú doktrínu „the cheapest cost avoider“, podľa ktorej je spravodlivé, aby škodu niesol ten účastník, ktorý mohol škodlivému následku najjednoduchšie zabrániť. Takými účastníkmi sú podľa neho práve žalovaní. Keďže okresný súd v rozsudku akceptoval procesnú obranu žalovaných a žalobu zamietol, prakticky odobrilsituáciu, kedy žalovaní síce nepochybne vo vzťahu k žalobcovi konali protiprávne (opakovane vo vzťahu k žalobcovi porušili zákon o verejnom obstarávaní) a žalobcovi skutočne vznikla škoda, avšak fakticky nie je subjektu, od ktorého by žalobca mohol náhradu škody požadovať. Okresnému súdu vytkol, že takým postupom a rozhodnutím odmietol spravodlivosť a porušil tým základnú zásadu „denegatio iustitiae“ (zásadu nemožnosti odmietnuť spravodlivosť). Neakceptoval, aby všeobecné súdy (vrátane okresného súdu) ponechali žalobcu bez možnosti domáhať sa účinnej ochrany svojich majetkových práv. Navrhol, aby odvolací súd podľa § 388 CSP rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 9C/143/2014 - 502 zo dňa 14.4.2022 zmenil nasledovne: Žalovaní sú povinní spoločne a nerozdielne do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 25.949,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne od 7.11.2014 do zaplatenia; Žalobca má nárok na plnú náhradu trov konania v celom rozsahu (aj v konaní pred okresným súdom aj v konaní pred odvolacím súdom). alternatívne, aby odvolací súd podľa § 389 CSP rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 9C/143/2014-502 zo dňa 14.4.2022 zrušil a vec mu vrátil späť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

35. Žalovaný v 1. rade v odvolacej replike považoval napadnutý rozsudok za vecne správny a dostatočne odôvodnený, odvolanie žalobcu za zbytočné, pretože žalobca v odvolaní neuvádza žiadne nové ani relevantné argumenty. Mal za to, že žalovaný v 1. rade sa vo svojich dovtedajších vyjadreniach (na ktorých trvá) už dostatočne vyjadril ku všetkým okolnostiam a argumentom žalobcu, preto upriamil pozornosť na najdôležitejšie aspekty sporu. Žalovaný v 1. rade nepovažuje nárok žalobcu na náhradu škody za dôvodný, pretože žalobca nepreukázal porušenie právnej povinnosti (existenciu protiprávneho úkonu) zo strany žalovaného v 1. rade. Podľa ustanovenia § 420 OZ predpokladom úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody musí byť bezpečné preukázanie porušenia právnej povinnosti, vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi konaním alebo opomenutím (porušením právnej povinnosti) a následkom (vzniknutou škodou). Dôkazné bremeno znáša žalobca, ktorý však podľa žalovaného 1/ v konaní nepreukázal, že žalovaný v 1. rade konal v rozpore v tom čase platným zákonom č. 25/2006 Z. z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej ako „ZVO“), Žalobca teda nepreukázal splnenie prvej podmienky uplatnenia nároku na náhradu škody, ktorou je porušenie zákonnej povinnosti (protiprávny úkon). Na odôvodnenie svojho stanoviska poukázal na dovtedajšie vyjadrenia, podľa ktorých postup žalovaného v 1. rade, ktorý viedol k uzatvoreniu zmluvy č. MK-51/11/M o poskytovaní právnych služieb v konaní pred súdom medzi žalovaným v 1. rade ako klientom a B. B. I. ako advokátom, bol plne v súlade v tom čase platným a účinným ZVO (ďalej ako „zmluva o poskytovaní právnych služieb. Zopakoval, že žalovaný v 1. rade vyhlásil verejné obstarávanie podľa § 25 ods. 2 písm. b) ZVO a podľa § 99 ZVO, na predmet zákazky „Poskytovanie právnych služieb v konaní pred súdom“. Predmetom zákazky bolo poskytovanie právnych služieb (ochrana práva a záujmov štátu v zastúpení Ministerstvom kultúry Slovenskej republiky), vrátane konzultačnej činnosti, advokátom v súdnom konaní

vedenom proti Ministerstvu kultúry Slovenskej republiky vo veci, ktorej predbežná hodnota bola vyčíslená na 17 mil. eur, v dohodnutom čase a rozsahu. Predpokladaná hodnota zákazky bola určená podľa § 5 ods. 1 ZVO. Žalobca v 1. rade zrealizoval pred vyhlásením výberového konania prieskum trhu, na základe ktorého bola určená priemerná hodnota za 1 právny úkon 23 730, 65 eur bez DPH. Priebeh vyhodnotenia ponúk je uvedený v zápisniciach z vyhodnotenia, ktoré sú súčasťou súdneho spisu. Na základe tohto vyhodnotenia bol uplatnený revízný postup v zmysle zákona o VO od uchádzača B.. Q. K.. Úrad pre verejné obstarávanie (ďalej len „UVO“) svojím rozhodnutím č. 107-6000/2011-ON/28 zo dňa 25.03.2011 nariadil žalovanému v 1. rade opätovne vyhodnotiť ponuky. Žalovaný v 1. rade v zmysle vyššie uvedeného rozhodnutia opätovne vyhodnotil ponuky predložené v rámci predmetnej zákazky. V rámci opätovného vyhodnotenia boli vyzvaní uchádzači o vysvetlenie ponuky. Vzhľadom k tomu, že komisia na vyhodnotenie ponúk neakceptovala predložené vysvetlenia od dvoch uchádzačov (B.. K. a Baducci legal), boli títo uchádzači následne vylúčení. Jeden z uchádzačov B.. K., predložil žiadosť o nápravu proti jeho vylúčeniu, ktorú žalovaný v 1. rade zamietol. Následne bolo žalovanému v 1. rade 24.5. 2011 doručené oznámenie o podanej námietke na UVO od navrhovateľa B.. Q. K.. Žalovaný v 1. rade 30.5.2011 doručil UVO v zmysle ZVO kompletnú dokumentáciu k predmetnému verejnemu obstarávaniu v originálnom vyhotovení. Žalovanému v 1. rade bolo 13.6.2011 doručené rozhodnutie UVO č. 443-6000/2011-ON/156 z 9.6.2011 o zastavení konania o námietke od navrhovateľa B.. Q. K. a žalovanému v 1. rade bola vrátená kompletná dokumentácia. Vzhľadom na to, že žalovanému v 1. rade neboli v lehote do 30.6.2011 doručené ani oznámené žiadne nové skutočnosti ohľadom predmetného verejného obstarávania, žalovaný v 1. rade v súlade s § 45 ods. 6 ZVO uzatvoril zmluvu s úspešným uchádzačom (B.. I.) 30.6.2011. Podľa § 45 ods. 6 ZVO:

„Ak boli podané námietky podľa § 138 ods. 2 písm. a) až f), verejný obstarávateľ a obstarávateľ môže uzavrieť zmluvu, koncesnú zmluvu alebo rámcovú dohodu s úspešným uchádzačom alebo uchádzačmi najskôr šiestnásť deň po doručení rozhodnutia úradu o námietkach alebo deň nasledujúci po dni doručenia výsledku konania úradu. Ak úrad rozhodnutím podľa § 138 ods. 12 odňal námietkam odkladný účinok, verejný obstarávateľ a obstarávateľ môže uzavrieť zmluvu, koncesnú zmluvu alebo rámcovú dohodu s úspešným uchádzačom alebo uchádzačmi najskôr v deň nasledujúci po doručení rozhodnutia úradu o odňatí odkladného účinku námietok. Tým nie sú dotknuté ustanovenia odsekov 2 až 5.“ Vzhľadom na uvedené mal za zrejmé, že žalovaný v 1. rade pri uzatváraní zmluvy o poskytovaní právnych služieb konal v dobrej viere, nakoľko do dátumu podpisu zmluvy mu neboli doručené žiadne listiny, ktoré by mu neumožňovali podpísať túto zmluvu. V opačnom prípade by žalovaný v 1. rade zmluvu o poskytovaní právnych služieb s B.. I. neuzatvoril a verejné obstarávanie zrušil. Pripomenul, že zo žiadnych ustanovení ZVO nevyplýva právny nárok uchádzača na uzatvorenie zmluvy, ktorá je výsledkom verejného obstarávania. Z tohto dôvodu preto nebolo vôbec isté, že po zrušení verejného obstarávania by bola zmluva na poskytovanie právnych služieb uzatvorená práve so žalobcom. Konečné uzatvorenie zmluvy je vždy v kompetencii ministra kultúry, ktorý ju nemusí podpísať (napr. z dôvodu konfliktu záujmov vtedajšieho ministra kultúry). Žalobca bol vnímaný ako osoba blízka politickej strane, ktorej nominantom bol aj vtedajší minister kultúry. S určitosťou tvrdiť, že konaním žalovaného v 1. rade bola spôsobená žalobcovi škoda ako uvádza žalobca označil za predčasné a čisto hypotetické, pretože ide výlučne o teoretickú úvahu žalobcu, na ktorej nemožno zakladať právny nárok na náhradu škody. Vzhľadom na vyššie uvedené konštatoval, že žalobcovi žiadna škoda nevznikla.

36. K otázke premlčania žalovaný 1/ trval na svojich dovtedajších vyjadreniach, v ktorých vzniesol námietku premlčania. Žalovaný v 1. rade vzhľadom na vyššie uvedené sa s napadnutým rozsudkom Okresného súdu Bratislava I plne stotožnil a navrhol, aby odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti vydal rozsudok, ktorým odvolanie zamietne.

37. V následnom doplnení odvolacej repliky žalovaný 1/ vyjadril názor, že pre posúdenie zodpovednosti za škodu žalovaným v 1. rade nie sú rozhodnutia žalovaného v 2. rade, ako aj rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 87/2011-46 zo dňa 14.12.2011 podstatné, pretože boli vydané až potom, ako žalovaný v 2. rade vydal rozhodnutie č. 443-6000/2011-ON/156 z 9.6.2011 o zastavení konania o námietkach. Rozhodnutím žalovaného v 2. rade č. 443-6000/2011-ON/156 z 9.6.2011, ktoré bolo doručené žalovanému v 1. rade dňa 13.6.2011, bol žalovaný v 1. rade informovaný o zastavení konania o námietke žalobcu. Žalovaný v 1. rade následne ďalej postupoval v súlade s § 45 ods. 6 ZVO. To znamená, že žalovaný v 1. rade počkal na uplynutie šesťnásťdňovej lehoty, počas ktorej mu neboli oznámené žiadne nové skutočnosti, ktoré by mu bránili v uzatvorení zmluvy. Následne dňa 30.6.2011 uzatvoril s B.. I. ako úspešným uchádzačom zmluvu o poskytovaní právnych služieb. Vzhľadom na uvedené mal tvrdenie žalobcu, že „žalovaný v 1. rade aj s prispením žalovaného v 2. rade svojím

konaním postupoval tak, aby obišiel § 45 ods. 6 ZVO“ v odvolaní za nesprávne a nelogické. Žalovaný v 1. rade nerozumie, ako mal obísť ustanovenie § 45 ods. 6 ZVO, keďže pri uzatvorení zmluvy o poskytovaní právnych služieb, postupoval presne v súlade s vyššie uvedeným ustanovením (§ 45 ods. 6 ZVO), Pripomenul, že zmluva o poskytovaní právnych služieb bola s B.. I. uzatvorená dňa 30.6.2011 až potom, ako žalovaný v 2. rade svojím rozhodnutím č. 443-6000/2011-ON/156 zo dňa 9.6.2011 zastavil konanie o námietkach žalobcu.

38. Žalovaný 2/ v odvolacej replike uviedol, že zo žaloby žalobcu je zrejmé, že žiada žalovaným stranám uložiť povinnosť jeho hypotetický nárok uspokojiť spoločne a nerozdielne. Z obsahu žalobcových podaní v priebehu celého súdneho konania, vrátane odvolania mal za evidentné, že vychádza z ilúzie akéhosi vzájomne koordinovaného postupu oboch žalovaných, ktorého jediným cieľom bolo odmietnuť žalobcovi prístup k zákazke. Žalobca podľa neho teda v konaní nie len, že nedokázal existenciu ním požadovaného nároku, nepreukázal ani solidaritu na strane žalovaných, ktorú mal už z povahy veci za vylúčenú a súčasne ani tú skutočnosť, že by podal žalobu skutočne včas ešte v premlčacej dobe. Žalovaný 2/ mal za to, že nárok žalobcu je nedôvodný a nepreukázaný v celom rozsahu. Žalobca v priebehu súdneho konania niekoľkokrát zmenil argumentačnú líniu, a to vrátane tvrdenia o tom, aký predpis sa má použiť na posudzovanie plynutia premlčania resp. náhrady škody, pričom postupoval zjavne nehospodárne a jeho odvolanie považuje žalovaný 2/ za nesprávne a nedôvodné. K aplikácii občianskoprávnej úpravy premlčania poukázal na obsah nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II ÚS 637/2015 zo dňa 24.2.2016 vyplýva, kde sa sťažovateľka domáhala uloženia povinnosti zaplatiť sumu 247 011,19 € ako náhradu škody a ušlého zisku, ktoré sťažovateľke mali vzniknúť tým, že žalovaná po oznámení prijatia ponuky sťažovateľky vo verejnej súťaži vyhlásenej na predmet obstarávania „Realizácia stavby 96 bytových jednotiek“ neoprávnene zrušila verejnú súťaž. Šlo teda o skutkovo podobný prípad, ako v tejto posudzovanej veci. Okresný súd Trnava rozsudkom č. k. 38 Cb 103/2008-279 zo dňa 19.5.2010 žalobu zamietol, pričom v relevantnej časti odôvodnenia uviedol, cit.: „...verejné obstarávanie nie je výkonom verejnej moci, ale súkromnoprávnym vystupovaním verejnej moci na trhu. Nie je teda možné aplikovať zákon č. 514/2003 Z. z. na úkony obce súvisiace s obstarávaním majetku obce, keďže ani nemožno tieto úkony podradiť pod definované pojmy výkonu verejnej moci či nesprávny úradný postup. Kategória obstarávania je špeciálnou úpravou postupu zákonom špecifikovaných subjektov pri kontrahovaní zmluvného partnera, kedy je priamo zákonom vylúčený postup podľa Obchodného zákonníka a Občianskeho zákonníka a nahrádza ho prísne formalizovaný postup podľa zákona o verejnom obstarávaní. Teda celý postup pred uzavretím zmluvy je podriadený osobitnému predpisu, ktorý nie je podriadený všeobecnej úprave Obchodného zákonníka. Do režimu obchodného zákonníka sa možno dostať len existujúci záväzkový vzťah. Inak možno pristúpiť k použitiu Obchodného zákonníka len s použitím blanketu formulovaného v ust. § 757 ObZ pri porušení povinnosti uloženej obchodným zákonníkom samotným (Patakyová a kol.: Obchodný zákonník - komentár, 2. vydanie, C. H. Beck 2008 s. 833). V týchto intenciách je potrebné aj posudzovať názory vyslovené v prospech aplikácie Obchodného zákonníka, ktoré však vždy počítajú či už s existenciou záväzku alebo porušením povinnosti výslovne uloženej Obchodným zákonníkom. Inak vždy pri rešpektovaní princípu lex specialis a lex generalis platí, že ak osobitný predpis nemá blanket na použitie obchodného zákonníka, je potrebné použiť základný predpis občianskeho práva, a to Občiansky zákonník (v podstate jedinou výnimkou sú nároky z neplatných právnych úkonov podriadených režimu obchodného zákonníka). Súd ustálil, že v tomto prípade možno nárok posudzovať v zmysle culpa in contrahendo, teda zavinenia pri kontrahovaní, kedy jeden z účastníkov nepristúpil k uzavretiu zmluvy. Ak majú byť z takéhoto omisívneho konania žalovaného vzniknúť určité nároky, je potrebné zaoberať sa nimi v rámci úpravy Občianskeho zákonníka...“ Následne v predmetnej veci krajský súd rozsudok okresného súdu potvrdil, pričom sa stotožnil s právnym názorom okresného súdu, že nárok sťažovateľky je premlčaný s poukazom na § 100 ods. 1 a 2 OZ. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj len „Najvyšší súd SR“) rozsudkom sp. zn. 3 MCdo 40/2012 zo dňa 27. 4. 2015 mimoriadne dovolanie zamietol a konštatoval, cit.: „V konkrétnej veci to znamená, že týmito predpokladmi sú: 1. ide o subjekt verejného práva (§ 261 ods. 3 Obchodného zákonníka), 2. ide o subjekt uvedený v zákone a došlo k vzniku záväzkového vzťahu, ktorý sa týka zabezpečovania verejných potrieb (§ 261 ods. 2 Obchodného zákonníka) alebo 3. ide o subjekt uvedený v zákone a došlo k vzniku záväzkového vzťahu, ktorý zabezpečuje vlastné potreby daného subjektu (§ 261 ods. 2 Obchodného zákonníka), 4. ide o subjekt uvedený v bode 1/ a 21, ktorý uzavrel záväzkový vzťah (alebo inak vstúpil do záväzkového vzťahu) s osobou, ktorá je podnikateľom a tento záväzkový vzťah je jeho podnikateľskou činnosťou (§ 261 ods. 2 Obchodného zákonníka).“ Ďalej tu dovolací súd uviedol, cit.: „Zo zákona č. 523/2003 Z. z. teda vyplýva, že predmetom tejto právnej úpravy je iba určenie podmienok a spôsobu výberu možného zmluvného partnera, teda vyhlásenie podmienok

výberu a procesný priebeh uskutočnenia samotného výberu, nie však obsah budúceho zmluvného dojednania. Preto ak nedošlo k uzavretiu zmluvy o vecnom plnení, ale zodpovednostný vzťah vznikol iba zo vzťahu založeného zákonom č. 523/2003 Z. z. medzi vyhlasovateľom verejného obstarávania - žalovanou a žalobcom - subjektom, ktorý ponuku uskutočnil, tento vzťah nie je záväzkovým vzťahom podľa ustanovení Obchodného zákonníka. Vzhľadom na vyššie uvedené, že v danom prípade nedošlo k porušeniu povinností uložených Obchodným zákonníkom, naplnenie predpokladov tejto zodpovednosti treba posudzovať podľa všeobecnej právnej úpravy zodpovednosti za škodu, ktorou sú ustanovenia Občianskeho zákonníka, a to vrátane zániku práva domôcť sa plnenia v dôsledku vznesenia námietky premičania.“ Ústavný súd Slovenskej republiky následne konštatoval, že posúdenie veci dovolacím súdom nie je ústavne nekonformné. Žalovaný 2/ žalobcovi vytkol, že napriek týmto skutočnostiam považuje žalobca vyššie uvedené rozhodnutia troch rôznych súdov za rozporuplné a diskutabilné. Dokonca uvádza, že vo vzťahu k subsumácii veci pod občianskoprávnu úpravu vyjadril pochybnosti aj sám Ústavný súd Slovenskej republiky, z toho dôvodu mal byť Okresný súd Bratislava I povinný vysvetliť, prečo sa priklonil k záverom právoplatného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré bolo prijaté preukázateľne v súlade s Ústavou Slovenskej republiky. Ústavný súd v citovanom náleze okrem iného tiež objasnil, cit.: „Nie je úlohou ústavného súdu robiť arbitra zásadných otázok súkromnoprávnej doktríny, ak tieto nemajú ústavnoprávny dosah a ak všeobecné súdy priklon k niektorému z možných riešení odôvodnia ústavne konformným spôsobom. Rovnako nie je úlohou ústavného súdu poukazovať na rôzne následky už uvedených riešení otázky premičania deliktálnych vzťahov spíňajúcich predpoklady § 261 Obchodného zákonníka (napríklad v prípade plurality škodcov). Je úlohou najvyššieho súdu (a všeobecných súdov), aby zhodnotil, aké účinky na právnu klasifikáciu daného vzťahu má obmedzenie ustanovené v § 757 Obchodného zákonníka.“

39. V kontexte na žalobcom účelovo tvrdenú nesprávnosť a nepresvedčivosť vyššie uvedených záverov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky žalovaný 2/ v odvolacej replike zdôraznil, že žalobca sa absolútne žiadnym spôsobom nevysporiadal s tým, na základe čoho by malo rozhodnutie orgánu verejnej moci, t. j. žalovaného 2/, zakladať obchodnoprávny záväzok medzi ním a stranami konania, teda žalobca v priebehu celého súdneho konania riadne nezdôvodnil, na základe čoho považuje žalovaného 2/ za pasívne vecne legitimovaného. Mal za to, že v danom prípade ani nemožno hovoriť o ponímaní zodpovednosti za škodu spôsobenú porušením povinnosti vyplývajúcej priamo z ObZ. Žalobca podľa žalovaného 2/ vo svojej argumentácii žiadnym spôsobom nereflektuje na osobitosti vyplývajúce z popísaných skutočností a účelovo odkazuje na premičanie nárokov z bezdôvodného obohatenia či zodpovednosť za škodu porušením dôverných informácií, ktoré však predstavujú skutkovo i právne diametrálne odlišné situácie a nemožno ich zamieňať s rozhodovaním žalovaného 2/ podľa osobitného predpisu, a to zákona č. 25/2006 Z. z. o verejnom obstarávaní resp. zákona č. 343/2015 Z. z. o verejnom obstarávaní v znení neskorších predpisov. Žalobca do odvolania vcelku a bez akejkoľvek analýzy okopíroval stať zverejnenú na <https://www.relevans.sk/premicanie-pravana-nahradu-skody-v-obchodnych-vztahoch/>, s ktorou sa žalovaný 2/ nestotožnil, keď upozornil, že žalobca automatickým skopírovaním na internete zverejneného článku zjavne prehliadol tú stať ním spochybneného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, v ktorej tento konštatuje, že keď v ním riešenej veci nedošlo k porušeniu povinností uložených ObZ, naplnenie predpokladov tejto zodpovednosti treba posudzovať podľa všeobecnej právnej úpravy zodpovednosti za škodu, ktorou sú ustanovenia OZ. Rozsudok sp. zn. 3 MCdo 40/2012 zo dňa 27.4.2015 teda vníma možnosť aplikácie obchodnoprávnej úpravy v tom prípade, pokiaľ ide o porušenie povinností uložených ObZ. Avšak v prípade postupu podľa zákona o verejnom obstarávaní ide o osobitnú špeciálnu právnu úpravu postupu pred uzatvorením zmluvy, nie o porušenie povinností vyplývajúcich z ObZ. Mal za to, že uvedená podmienka pre počítanie lehôt podľa ObZ preukázateľne nebola naplnená. Rovnako žalobca okopíroval aj tie hypotézy článku, že s ohľadom na záver Najvyššieho súdu SR v rozsudku, by v prípade odstúpenia od zmluvy podľa § 356 ObZ, kde v dôsledku odstúpenia od zmluvy odpadá právny dôvod, na základe ktorého vznikol záväzkový vzťah a teda medzi povinným a oprávneným nebude žiaden vzťah, bude ad absurdum potrebné aplikovať ustanovenia OZ o premičaní, nakoľko potenciálna škoda nebola porušením povinností vyplývajúcich z ObZ. Žalovaný 2/ pripomenul, že tu však žalobca opomína základné skutočnosti. Podľa ust. § 357 ObZ platí, cit.: „Strana, ktorá odstúpila od zmluvy podľa § 356, je povinná nahradiť druhej strane škodu, ktorá jej vznikne odstúpením od zmluvy. Pre účinky odstúpenia od zmluvy platí primerane § 351.“ Podľa ust. § 351 ObZ sa odstúpenie od zmluvy nedotýka nároku na náhradu škody vzniknutej porušením zmluvy ani zmluvných ustanovení týkajúcich sa voľby práva alebo voľby tohto zákona, riešenia sporov a iných ustanovení, ktoré podľa prejavenej vôle strán alebo vzhľadom na svoju povahu majú trvať aj po ukončení zmluvy. „Omeškanie dlžníka alebo veriteľa znamená porušenie

povinnosti, a preto má oprávnená zmluvná strana právo na náhradu škody, ktorá je v príčinnej súvislosti s porušením povinností zo zmluvy, ktoré boli právnym dôvodom pre odstúpenie od zmluvy.“ V žalobcom uvedenom prípade nemožno hovoriť o zániku záväzku vzniknutého podľa ObZ, nakoľko odstúpenie od zmluvy nespôsobí jeho zánik v tom rozsahu, ktorý sa týka povinnosti nahradiť škodu. Nepresvedčivosť odvolania žalobcu podľa žalovaného 2/ vidieť vo vlastných záveroch žalobcu, ktorý si od počiatku neuvedomuje osobitosť v postavení žalovaného 1/ ako verejného obstarávateľa a žalovaného 2/ ako kontrolný, zmluvne ani právne žiadnym spôsobom nezaviazaný orgán, pričom si nedal ani len tú námahu, aby tieto špecifiká pri svojich domnienkach zohľadnil a len automaticky kopíruje názory zverejnené na internetových stránkach, pod ktoré sa pritom nepodpísal ani žiaden konkrétny autor. Žalovaný 2/ konštatoval, že v tejto súvislosti slovenský právny poriadok neponúka osobitné pravidlá pre uplatňovanie nárokov na náhradu škody vyplývajúcej z potenciálne nesprávne vykonaného verejného obstarávania. Poškodený uchádzač je tak odkázaný uplatňovať vyvodenie zodpovednosti a náhrady za vzniknutú ujmu podľa všeobecných pravidiel upravených v OZ. V tomto prípade nebol žalobcom aplikovaný zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Ako vysvetlil ešte Ústavný súd ČSFR vo svojom uznesení sp. zn. I. ÚS 191/92, verejnou mocou je taká moc, ktorá autoritatívne rozhoduje o právach a povinnostiach subjektov, či už priamo alebo sprostredkované. Subjekt, o ktorého právach alebo povinnostiach rozhoduje orgán verejnej moci, nie je v rovnoprávnom postavení s týmto orgánom a obsah rozhodnutia tohto orgánu nezávisí od vôle subjektu. Verejnú moc vykonáva štát predovšetkým prostredníctvom orgánov moci zákonodarnej, výkonnej a súdnej a za určitých podmienok ju môžu vykonávať aj prostredníctvom ďalších subjektov. Kritériom pre určenie, či iný subjekt koná ako orgán verejnej moci je skutočnosť, či konkrétny subjekt rozhoduje o právach a povinnostiach iných osôb a tieto rozhodnutia sú štátnou mocou vynúiteľné, či môže štát do týchto práv a povinností zasahovať. Z pojmového vymedzenia verejného obstarávania obsiahnutého v zákone č. 343/2015 Z. z. o verejnom obstarávaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o verejnom obstarávaní“) vyplýva, že žalovaný 2 pri rozhodovaní o právach a povinnostiach žalobcu vykonáva verejnú moc. Výsledkom jeho činnosti tak preukázateľne nie je zmluva ani iná forma záväzku podľa ObZ, ale rozhodnutie, pričom už vlastný zákon č. 514/2003 Z. z. vo svojich ustanoveniach odkazuje na OZ. Javí sa podľa žalovaného 2/ ako logické prihliadnuť práve na ustanovenia občianskeho práva týkajúce sa premlčania, ak vzťah medzi žalovaným 2 a ostatnými stranami sporu nemožno podradiť pod ObZ. Zo zákona o verejnom obstarávaní vyvodil, že predmetom tejto právnej úpravy je iba určenie podmienok a spôsobu výberu možného zmluvného partnera, teda vyhlásenie podmienok výberu a procesný priebeh uskutočnenia samotného výberu, nie však obsah budúceho zmluvného dojednania. Preto ak nedošlo k uzavretiu zmluvy o vecnom plnení, ale potenciálny zodpovednostný vzťah mohol vzniknúť iba zo vzťahu založeného zákonom o verejnom obstarávaní medzi vyhlasovateľom verejného obstarávania - žalovaným 1 a žalobcom - subjektom, ktorý ponuku uskutočnil, tento vzťah nie je záväzkovým vzťahom podľa ustanovení ObZ. Žalovaný 2/ mal za to, že na daný prípad nie je aplikovateľná blanketová norma obsiahnutá v § 757 ObZ, t. j., že pre zodpovednosť za škodu spôsobenú porušením povinností ustanovených ObZ platia obdobne ustanovenia § 373, a to z dôvodu, že verejné obstarávanie je postup upravený v osobitnom zákone o verejnom obstarávaní, odlišnom ako je ObZ. Konštatoval, že hoci Ústavný súd SR vo svojom náleze zo dňa 24.2.2016 sp. zn. II ÚS 637/2015-37 poukázal na existenciu dvoch odlišných názorov doktríny pre podradenie deliktuálnej zodpovednosti či už pod obchodnoprávny (reprezentovaný najmä Ovečkovou) alebo občianskoprávny režim (Csach), pripomenul, že pre danú otázku neexistuje prevažujúci názor, ani ustálená judikatúra, a preto vyššie načrtnutú argumentáciu považuje za ústavne konformnú. V právnej teórii však dominuje názor, cit.: „Všeobecná zodpovednosť za škodu upravená v § 373 - 386 sa vzťahuje len na škodu, ktorá je spôsobená porušením povinností zo záväzku. Ustanovenie § 757 rozširuje aplikáciu ustanovení o náhrade škody aj na škodu spôsobenú porušením povinností stanovených Obchodným zákonníkom. Takto sa ustanovenia o zodpovednosti za škodu použijú aj na škodu spôsobenú porušením povinností uvedených v I. a II. časti Obchodného zákonníka. Ak povinný poruší povinnosť stanovenú iným právnym predpisom, zodpovedá za škodu podľa § 420 OZ, ak iný právny predpis neustanovuje inak.“ Žalovaný 2/ preto poukázal na rozhodnutie úradu č. k. 443 -6000/2011-ON/156-N zo dňa 11.9.2012, v ktorom rozhodol, cit.: „...nariaďuje zrušiť nadlimitnú zákazku realizovanú postupom zadávania podprahovej zákazky na predmet zákazky „Poskytovanie právnych služieb v konaní pred súdom“, vyhlásenej verejným obstarávateľom Ministerstvo kultúry Slovenskej republiky, Námestie SNP 33, 813 31 Bratislava, do 30 dní od doručenia tohto rozhodnutia.“ Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia ďalej vyplýva, cit.: „Komisia úradu na základe uvedených skutočností konštatuje, že námietky navrhovateľa sú opodstatnené, nakoľko neboli splnené podmienky pre vylúčenie ponuky navrhovateľa z predmetného verejného obstarávania v súlade s § 42 ods. 4 zákona o verejnom obstarávaní, a to z dôvodu, že kontrolovaný kvalifikovane nestanovil opis predmetu zákazky,

a teda navrhovateľ nemohol odpovedať na kontrolovaného žiadosť o vysvetlenie iným spôsobom.“ Žalovaný 2/ citovanými časťami preukazuje absenciu vzniku záväzku, a to ani deliktúálneho, medzi žalovaným 2/ a žalobcom. Teda nie len, že potenciálne porušenie povinnosti podľa zákona o verejnom obstarávaní predstavuje samostatnú kategóriu, ktorá vylučuje vznik obchodnoprávnej zodpovednosti za škodu, súčasne preukazuje aj správnosť aplikácie premlčania podľa ustanovení OZ. Dokazuje tiež, že v posudzovanom prípade absentuje taký vzťah medzi žalovaným 2 a ostatnými stranami sporu, ktorý by vôbec zakladal opodstatnenosť jeho účasti v tomto súdnom konaní. Žalovaný 2/ mal za to, že vzhľadom na existenciu lex specialis, ktorým je zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov, mohol žalobca voči žalovanému 2/, ak bol tak presvedčený o dôvodnosti svojho nároku, postupovať podľa uvedeného zákona, čo odmietol. Uvedené podľa žalovaného 2/ potvrdzuje, že nie je daná pasívna legitímácia žalovaného 2/ v tomto súdnom konaní. Vyjadril názor, že žalobcovi sa pritom nepodarilo preukázať nesprávnosť vyššie uvedených záverov ani ďalšími tvrdeniami uvedenými v odvolaní. Možno poukázať napríklad na vlastný záver žalobcu odvíjajúci sa práve z konštatácií ním spochybňovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, cit.: „Z uvedeného dôvodu bol okresný súd povinný skúmať, či deliktúálny záväzkový vzťah, ktorý vznikol medzi stranami sporu zo zodpovednosti na škodu spôsobenú porušením zákona o verejnom obstarávaní, spĺňal všetky zákonné kritériá podľa § 261 ods. 2 Obchodného zákonníka, podľa ktorých na jednej strane záväzkového vzťahu musí stáť podnikateľ a takýto záväzok musí súvisieť s jeho podnikateľskou činnosťou (čo splnené bolo, pretože na takejto strane stál žalobca a záväzok súvisel s jeho podnikateľskou činnosťou - advokáciou) a na druhej strane musí stáť subjekt verejného práva a záväzok sa musí týkať zabezpečovania verejných potrieb alebo vlastnej prevádzky (čo tiež splnené bolo, pretože na tejto strane stál žalovaný v 1. rade, ktorý prostredníctvom verejného obstarávania obstarával uzavretie zmluvy o poskytovaní právnych služieb, ktorou by zabezpečil verejné potreby štátu pri zastupovaní v súdnom konaní, v ktorom hrozila Slovenskej republike mnohomiliónová strata).“ Žalobca podľa neho opakovane opomína postavenie žalovaného 2/, ktorý ani v tomto prípade v jeho argumentácii nefiguruje, čím podľa neho de facto sám žalobca potvrdzuje, že danú vec nie je možné posudzovať podľa ustanovení ObZ. Vo vzťahu k žalovanému 2/ nejde ani o zabezpečovanie verejných potrieb ani o vlastnú prevádzku. Podľa neho na to, aby záväzkový vzťah podliehal režimu ObZ, musí byť okrem požiadaviek kladených na subjekty záväzkového vzťahu splnená aj ďalšia požiadavka a to, aby sa záväzkový vzťah týkal zabezpečenia verejných potrieb, alebo vlastnej prevádzky, čo znamená, že z hľadiska predmetu záväzkového vzťahu na strane podnikateľa musí ísť o výkon jeho podnikateľskej činnosti a z hľadiska druhej strany záväzkového vzťahu musí ísť o zabezpečenie verejných potrieb, alebo vlastnej prevádzky. Uvedené požiadavky, ktoré dopĺňujú kritérium kladené na subjekty, musia byť zrejme s prihliadnutím na všetky okolnosti už pri vzniku záväzkového vzťahu. „Vo vzťahu k obom skupinám relatívnych obchodov dodal, že je dôležité, aby boli kumulatívne splnené všetky vyššie uvedené podmienky, pretože v opačnom prípade nie je možné hovoriť o relatívnom obchode. Tieto podmienky by napríklad neboli splnené v prípade, ak by síce na jednej strane zmluvy vystupoval podnikateľ, ale nie v rámci jeho podnikateľskej činnosti resp. by na jednej strane záväzku vystupoval subjekt verejného práva, avšak súčasťou predmetu plnenia podľa konkrétnej zmluvy by nebolo zabezpečovanie verejných potrieb alebo vlastnej prevádzky tohto subjektu.“ Podľa žalovaného 2/ ani uvedené podmienky na aplikovanie ObZ zjavne splnené nie sú, čoho si bol podľa názoru žalovaného 2 žalobca pri podaní žaloby, v ktorej sám od počiatku odkazoval práve na OZ, vedomý. Mal za absurdné, že napriek tomu, že spomína výlučne postavenie žalovaného 1/, napokon bez akejkoľvek prepojenosti a jedinej zmienky dospeje k záveru, že obaja žalovaní konali v rozpore s objektívnym právom. Žalovaný 2/ poukázal aj na vlastné znenie žaloby žalobcu na strane 9, cit.: „Vzhľadom na to, že verejné obstarávanie a uzatvorenie zmluvy s úspešným uchádzačom v tomto prípade nebolo výkonom verejnej moci žalovaného, ale súkromnoprávnym vystupovaním verejnej moci na trhu, na zodpovednosť žalovaného sa neaplikuje zákon o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Pri zodpovednosti za škodu spôsobenú porušením zákona o verejnom obstarávaní sa uplatní občianskoprávny nárok na náhradu škody podľa § 420 OZ v spojitosti so zákonom o verejnom obstarávaní, pretože obchodnoprávny režim náhrady škody sa aplikuje iba pri porušení povinností uložených Obchodným zákonníkom.“ Žalobcovi vytkol, že bez posúdenia osobitných podmienok odlišné právne vzťahy subsumuje pod ním prezentovaný hypotetický výklad, ktorý účelovo zamieňa so správnym a zákonným. Odvolanie žalobcu označil za nedôvodný a účelový, súdne konanie nehospodárne predlžujúci prostriedok, ktorý nie je spôsobilý zabezpečiť žalobcom požadovaný následok. Nemožno ho podľa neho vnímať ani ako preskúmateľný úkon, nakoľko v ňom absentujú logické úvahy o tom, ako vo vzťahu k žalovanému 2/ žalobca dospel k svojim hypotézam. Pokiaľ ide o počítanie plynutia premlčania a to, že žalobca sa v odvolaní nestotožnil ani s tým, že súd prvej inštancie škodnou udalosťou konštatoval moment

uzavretia Zmluvy medzi žalovaným 1 a B.. B. I., t. j. plynutie premlčania začal počítat' dňom účinnosti tejto Zmluvy 8.7.2011, žalovaný 2/ poukázal na ust. § 106 ods. 2 OZ, podľa ktorého sa právo na náhradu škody najneskoršie premlčí za tri roky, a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne, za desať rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla. OZ podľa neho teda predpokladá začatie plynutia objektívnej premlčacej lehoty momentom vzniku udalosti, z ktorej škoda vznikla. Pritom žalobca v žalobe konštatoval, cit.: „Žalovaný si uvedenými protiprávnymi krokmi vytvoril priestor na to, aby dňa 30.6.2011 uzavrel zmluvu o poskytovaní právnych služieb s iným uchádzačom, ktorý na základe nej poskytuje žalovanému svoje služby...“ Podľa žalovaného 2/ nemožno mať preto pochybnosti o tom, že potenciálnou škodnou udalosťou v danom prípade je Zmluva a nie až následné faktúry. Na danom nič nemení ani argumentácia žalobcu, že pokiaľ by neboli na základe Zmluvy realizované žiadne právne úkony, škoda by nevznikla, z čoho dedukuje absenciu logiky napadnutého rozsudku. Predpokladom uplatnenia náhrady škody sú tri základné podmienky, a to porušenie právnej povinnosti, vznik škody a príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a vzniknutou škodou. Existencia škodnej udalosti teda nevyučuje, že k vzniku škody napokon nedôjde. Hypotézu žalobcu mal za nespôsobilú vyvrátiť správnosť posúdenia plynutia premlčania momentom účinnosti Zmluvy, t. j. 8.7.2011. Žalovaný 2/ taktiež upozornil, že aj pokiaľ by sa plynutie premlčania malo počítat' od jednotlivých faktúr, čo podľa neho odporuje logike danej veci, keďže faktúra je dôsledkom realizácie Zmluvy, následným aktom, nie skutočnou škodnou udalosťou, bez existencie Zmluvy by nebolo možné vystaviť žiadnu faktúru a práve Zmluva mala byť podľa žalobcu tým protiprávnym úkonom žalovaného 1/, v dôsledku ktorej podal žalobu na súd, tak potom plnenie podľa faktúry č. XXXXXXXX vystavenej dňa 6.6.2011 bolo preukázateľne v čase podania žaloby 30.7.2014 premlčané aj v objektívnej premlčacej dobe. Na základe týchto skutočností konštatoval, že v odôvodnení napadnutého rozsudku dal súd prvej inštancie žalobcovi jasnú, zrozumiteľnú a zároveň ústavne akceptovateľnú odpoveď na to, akým právnym titulom bol kvalifikovaný ním žalobou uplatnený nárok, kedy začala a skončila premlčacia doba a prečo jej plynutie bolo posudzované práve spôsobom uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku. Na základe týchto skutočností sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný či založený na nesprávnych právnych alebo skutkových záveroch. K ušlému zisku žalovaný 2/ poukázal na názory súdov Slovenskej republiky vzťahujúce sa k problematike náhrady škody. Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. II. ÚS 507/2017-14 zo dňa 3. augusta 2017 v rámci rozoberania otázky súkromnoprávnej náhrady škody zo strany verejného obstarávateľa zaujal stanovisko, cit.: „Najčastejšie prípady, keď prichádza do úvahy náhrada škody, je zrušenie postupu zadávania a protiprávne vylúčenie uchádzača. V zásade je možné vychádzať z toho, že aj zrušenie postupu zadávania je súčasťou podnikateľského rizika uchádzača/záujemcu. Preto musí každý záujemca/uchádzač kalkulovať s tým, že nemá vopred právny nárok na uzavretie zmluvy.“ Žalovaný 2/ taktiež upriamil pozornosť na definíciu pojmu ušlého zisku, ktorú uviedol Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 4 Cdo/319/2008 zo dňa 28.4.2010, cit.: „Ušlý zisk je ujmou spočívajúcou v tom, že u poškodeného nedošlo v dôsledku škodnej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt, hoci sa to s ohľadom na pravidelný beh vecí dalo očakávať. Ušlý zisk sa neprejavuje zmenšením majetku poškodeného (úbytkom aktív, ako je to u skutočnej škody), ale stratou očakávaného prínosu (výnosu). Nestačí pritom iba pravdepodobnosť rozmnoženia majetku, lebo musí byť naisto postavené, že pri pravidelnom behu vecí (nebyť protiprávneho konania škodcu alebo škodnej udalosti) mohol poškodený dôvodne očakávať zväčšenie svojho majetku, ku ktorému nedošlo práve v dôsledku konania škodcu (škodnej udalosti).“ Najvyšší súd SR v podobnom prípade, a to v rozhodnutí sp. zn. 2Cdo/72/2017 zo dňa 26.4.2018, konštatoval, cit.: „Dovolací súd má za to, že hospodárske subjekty musia znášať riziká, ktoré sú spojené s ich činnosťou. V rámci verejného obstarávania tieto hospodárske riziká zahŕňajú najmä náklady spojené s prípravou ponuky. Náklady, ktoré v tejto súvislosti vzniknú, znáša teda podnik, ktorý sa rozhodol zúčastniť sa tohto postupu, pričom z možnosti uchádzať sa o udelenie zákazky nevyplýva s istotou úspešnosť v predmetnom verejnom obstarávaní. V tejto súvislosti dovolací súd uvádza, že Komisia sa môže rozhodnúť neuzavrieť žiadnu zmluvu, a teda ani uchádzač/záujemca, ktorý predložil najvýhodnejšiu ponuku nemá záruku, že s ním bude zmluva uzavretá. Každý musí kalkulovať s tým, že nemá vopred právny nárok na uzavretie zmluvy.“ Ďalej Najvyšší súd SR v predmetnom uznesení konštatoval, cit.: „Pritom aj za predpokladu, že by komisia pre vyhodnotenie ponúk navrhla, aby mu bola zadaná zákazka, verejný obstarávateľ nie je návrhom komisie pre vyhodnotenie ponúk viazaný, ale disponuje širokou mierou voľnej úvahy, pokiaľ ide o prvky, ktoré zohľadní na účely rozhodnutia o zadaní zákazky. Okrem toho verejný obstarávateľ môže pred podpísaním zmluvy buď upustiť od zadania verejnej zákazky, alebo zrušiť verejné obstarávanie (čo sa v predmetnom prípade aj stalo), a to bez toho, aby záujemcovia alebo uchádzači verejnej súťaže mali nárok žiadať akúkoľvek náhradu. Z toho vyplýva, že škoda uvádzaná žalobcom, ktorá zodpovedá ušlému zisku nie je skutočná a určitá. Za týchto podmienok je potrebné konštatovať, že medzi konaním vytýkaným žalovanej a ušlým ziskom

uvádzaným žalobcom neexistuje takisto žiadna príčinná súvislosť.“ Podľa žalovaného 2/ predmetné skutočnosti potvrdil aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. I. ÚS 47/2018 zo dňa 31.1.2018, v ktorom konštatoval, cit.: „Len všeobecné tvrdenie o strate podnikateľskej príležitosti alebo zmarení podnikateľského zámeru bez ďalšieho, nikdy nemôže byť základom pre vznik nároku na náhradu ušlého zisku, a to ani v prípade, ak by boli dôsledkom protiprávnej udalosti. Je tomu tak preto, že zákon č. 58/1969 Zb. nezakladá vznik nároku na náhradu škody paušálne a automaticky v každom jednotlivom prípade porušenia povinnosti zo strany orgánov štátu, ale len celkom výnimočne za predpokladu súčasného naplnenia aj ďalších predpokladov vzniku a existencie zodpovednostného vzťahu, ktorými sú existencia škody (ušlého zisku) a príčinnej súvislosti medzi škodou a protiprávnym konaním alebo opomenutím orgánov štátu. Dôkazné bremeno ohľadom naplnenia týchto podmienok vzniku zodpovednosti štátu za škodu pritom zaťažuje poškodeného. Aj existencia ušlého zisku musí byť vždy bezpečne preukázaná. V prípade ušlého zisku nie je možné preukázať jeho reálnu existenciu, ale musia byť dokazované také konkrétne skutkové okolnosti (tvrdené poškodeným), ktoré pri logickej úvahe povedú súd k záveru, že ušlý zisk by skutočne vznikol nebyť protiprávnej udalosti, t. j. dokazuje sa pravdepodobnosť dosiahnutia ušlého zisku u poškodeného v danom čase a podľa miery dokázanej pravdepodobnosti, je potom možné urobiť záver o tom, či by za daných okolností bol žalovaný ušlý zisk aj reálnym. Nepreukázanie existencie takýchto skutkových okolností, by potom mohlo viesť len k záveru, že ušlý zisk, ktorého sa žalobca v konaní domáha, je skutočne iba „fikciou“ (m.m. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 513/2014).“ Podľa žalovaného 2/ vyššie uvedené právne závery sú, na rozdiel od tvrdenia žalobcu, aplikovateľné aj na posudzovaný prípad. Konštatoval, že žalobca sa od počiatku dožadoval náhrady ušlého zisku ako inštitútu, s ktorým slovenský právny poriadok bežne pracuje. Bolo teda jeho povinnosťou uniesť dôkazné bremeno a preukázať, že práve keby nebolo rozhodnutie žalovaného 2/, bol by musel nadobudnúť zákazku a poskytovať právne služby žalovanému 1/ práve žalobca. Tu však žalobca opomína rozhodnutie žalovaného 2 zo dňa 11. 9. 2012 (na ktoré v iných častiach odvolania odkazuje), ktorým tento nariadil zrušenie verejného obstarávania ako takého. Je preto nedôvodné tvrdiť, že pričinením žalovaného 2/ vznikol žalobcovi ušlý zisk, práve naopak. S ohľadom na bežný chod vecí je možné s istotou tvrdiť, že úrad by v prípade posudzovania námietok už v prvotnom rozhodnutí pristúpil k zrušeniu verejného obstarávania. Bez verejného obstarávania absentuje akákoľvek možnosť vzniku zákazky, teda absentuje tak možnosť vzniku ušlého zisku, ako absentuje aj strata možnosti účasti na danom verejnom obstarávaní, ako v odvolaní novým druhom nároku odôvodňuje žalobca. Uvedené skutočnosti podľa názoru žalovaného 2/ potvrdil aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. I. ÚS 47/2018 zo dňa 31. 1. 2018, na ktoré už vyššie poukázal, cit.: „Len všeobecné tvrdenie o strate podnikateľskej príležitosti alebo zmarení podnikateľského zámeru bez ďalšieho, nikdy nemôže byť základom pre vznik nároku na náhradu ušlého zisku, a to ani v prípade, ak by boli dôsledkom protiprávnej udalosti. Žalovaný 2/ tak pre odstránenie akýchkoľvek pochybností zdôraznil, že pokiaľ by žalobca nebol z verejného obstarávania vylúčený, v danom horizonte priebehu verejného obstarávania nemožno ustáliť, že by bez ďalšieho automaticky a naisto práve žalobca získal zákazku. Zrušením verejného obstarávania zaniká možnosť všetkých uchádzať sa o zákazku. Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu, že mu v danom prípade ušiel zisk z verejného obstarávania stratou možnosti účasti na danom verejnom obstarávaní, stratou možnosti v danom verejnom obstarávaní zvíťaziť, uviedol, že taký nárok žalobcu by bol v celom rozsahu premlčaný. Žalobca bol totiž z verejného obstarávania vylúčený už na základe Oznámenia o vylúčení z verejného obstarávania zo dňa 19.4.2011, ktoré by v zmysle takto koncipovaného nároku, ktorý predstavuje samostatný a od pôvodne žalobou uplatneného nároku odlišný nárok, zakladalo škodnú udalosť. Z toho vyvodil, že už dňa 19.4.2014 uplynula objektívna premlčacia doba pre uplatnenie nároku zo straty možnosti účasti na verejnom obstarávaní, dokonca subjektívna premlčacia doba uplynula už dňa 19.4.2013, pričom žaloba bola pre úplne iný nárok podaná až dňa 30.7.2014 a táto strata možnosti účasti na verejnom obstarávaní bola žalobcom tvrdená de facto až vo vyjadrení zo dňa 28.2.2022. Uviedol, že podľa ust. § 100 ods. 1 tretia veta OZ platí, že ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať. Z toho logickým výkladom vyvodil, že súdy skúmajú námietku premlčania ako primárnu otázku a až následne pristúpia k skúmaniu dôvodnosti nároku ako takého. Pokiaľ teda súd prvej inštancie vyslovil premlčanie žalobcom dožadovaného nároku na náhradu ušlého zisku, nemožno rozsudok účelovo označiť za nepreskúmateľný, ak sa ďalej nárokom žalobcu nezaoberal. Ak právo nemožno priznať, nie je dôvodné sa ním podrobnejšie zaoberať. Pre vylúčenie pochybností žalovaný 2/ opätovne poukázal na skutočnosť, že záverom jeho rozhodnutia bolo nariadenie zrušiť verejné obstarávanie, čo úplne vylučuje možnosť vzniku akejkoľvek škody v príčinnej súvislosti s postupom žalovaného 2/, nakoľko žalobcovi by zostala zachovaná možnosť opätovne sa prihlásiť do novo vyhláseného verejného obstarávania. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5MCdo/5/2015 zo dňa 31.7.2017, cit.: „Len všeobecné tvrdenie o strate

podnikateľskej príležitosti alebo zmarení podnikateľského zámeru bez ďalšieho nikdy nemôže byť základom pre vznik nároku na náhradu ušlého zisku, a to ani v prípade, ak by boli dôsledkom protiprávnej udalosti.“ Ani pokiaľ by sa súd prvej inštancie zaoberal, napriek premlčaniu nároku, ďalšími tvrdeniami žalobcu produkovanými v priebehu súdneho konania a často si navzájom protirečiacimi, či žalobu de facto meniacimi, nedospel k záveru o vzniku škody, a to bez ohľadu na to, či by bol titulom ušlý zisk alebo strata možnosti zúčastniť sa na danom verejnom obstarávaní. Žalovaný 2/ z dôvodu opatrnosti uviedol, že strata možnosti účasti na verejnom obstarávaní nie je ušlým ziskom tak, ako ho vníma slovenský právny poriadok. Ide o samostatný titul náhrady škody, ktorý nebol v pôvodnej žalobe uplatnený, preto je preukázateľne, aj podľa výpočtov žalobcu, v celom rozsahu podľa žalovaného 2/ premlčaný.

40. Žalovaný 2/ v odvolacej replike tiež pripomenul, že tvrdenia žalobcu o tom, že obaja žalovaní porušili základné zásady demokratického právneho štátu, sú nepodložené, účelové a nesprávne. Žalovanému 2 nie je zrejmé, ako mal byť zapojený do procesu uzatvárania zmluvy s B.. B. I. a akým spôsobom sa mal pričiniť k vzniku hypotetického ušlého zisku na strane žalobcu, či v čom konkrétne mal spočívať tak nedôvodne žalobcom tvrdený úmysel v postupe žalovaného 2/.

Skutočnosť, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a neuplatnil svoje právo na súde včas nemožno podľa neho vnímať ako pochybenie súdu spočívajúce v nepreskúmateľnosti rozsudku. Nestotožnil sa ani s konštatovaním žalobcu, že došlo k porušeniu jeho procesných práv, nakoľko súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku jasne a zrozumiteľne uviedol, akými názormi súdov sa riadil, na základe akého zákona premlčanie posúdil a na základe akých skutočností konštatoval, že došlo k premlčaniu nároku žalobcu, na základe čoho mu ho nemohol priznať. To, že súd prvej inštancie nerozoberal každé jedno tvrdenie žalobcu nepredstavuje podľa žalovaného 2/ apriori porušenie práv žalobcu. Skutočnosť hypoteticky konštatovaná žalobcom mal v danom prípade s ohľadom na premlčanie za irelevantné. Pokiaľ žalobca nevie zistiť, na základe čoho súd prvej inštancie dospel k presvedčeniu, že na strane žalovaných nebol preukázaný úmysel, žalovaný 2/ poukázal na abstraktnosť konštatácií žalobcu v tomto smere. Žalobca svoje domnienky o úmysle na strane žalovaných zakladá na vlastných, zjavne emociálnych záveroch, ktoré však nepodložil absolútne žiadnym dôkazom. Žalovaný 2/ preukázateľne v rozhodnutí zo dňa 11.9.2012 pristúpil k posúdeniu námietok žalobcu a podľa § 139 ods. 2 písm. a) zákona č. 25/2006 Z. z. o verejnom obstarávaní v znení účinnom do 17.2.2013 nariadil verejné obstarávanie zrušiť. Dal do pozornosti, že žalobca sa aj v odvolaní obmedzil výlučne na hypotetické konštrukcie o postupe žalovaného 1/, ktoré samé o sebe nie sú spôsobilé preukázať ani úmysel žalovaného 1/, toľž nemal za zrejmé, ako by z nich mal vyplývať úmysel žalovaného 2/ zastaviť konanie o námietkach rozhodnutím zo dňa 9.6.2011. Žalovaný 2/ uviedol, že v danom prípade nešlo o zamietnutie námietok, ale o zastavenie konania z procesných dôvodov. Pritom v minulosti vo vzťahu k relevantnému verejnému obstarávaniu už pristúpil k zrušeniu úkonu žalovaného 1 ako kontrolovaného, a to rozhodnutím č. k. 107-6000/2011-ON/28 zo dňa 25.3.2011, konkrétne k zrušeniu rozhodnutia o výsledku vyhodnotenia ponúk a nariadil znovu vyhodnotiť ponuky uchádzačov. Išlo pritom o rozhodnutie týkajúce sa taktiež námietok žalobcu. Napriek tejto skutočnosti ale žalobca v odvolaní konštatuje, že žalovaný 1/ sa s prispením žalovaného 2/ úmyselne snažil vytvoriť stav, aby nemusel za žiadnych okolností uzavrieť zmluvu so žalobcom. Vzhľadom na vyššie uvedené rozhodnutie žalovaného 2/ zo dňa 25.3.2011 táto ničím nepodložená domnienka žalobcu odporuje tak skutkovému stavu, ako aj vlastnej logike veci. Na základe uvedených skutočností žalovaný 2/ dedukoval, že tvrdenie úmyslu žalovaných je len snahou napraviť žalobcovo neskoré podanie žaloby na súd, ktoré však nie je založené na žiadnych relevantných skutkových ani právnych skutočnostiach. Zo skutkového stavu práve naopak vyvodil, že absentuje akýkoľvek úmysel na strane žalovaných, čoho si je žalobca od počiatku vedomý. Žalovaný 2/ upriamil pozornosť na súdnu prax, z ktorej vyvodil, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument žalobcu, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07). Ako per analogiam konštatoval Ústavný súd SR v uznesení sp. zn. II. ÚS 449/2015-7 zo dňa 29.7.2015, cit.: „V nadväznosti na citované ústavné rozhodnutie pripomína, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie ním označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V inom prípade by totiž súdy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania vôbec boli naplnené. Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu Občiansky súdny poriadok výslovne umožňuje, preto použitý spôsob v konkrétnom prípade nemohol

znamenat' odoprenie prístupu sťažovateľovi k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch.“ Žalovaný 2/ uviedol, že považuje odvolanie, ako i žalobu žalobcu, za zmätočné, riadne neodôvodnené a teda nepreskúmateľné, hypotetické a nedôvodné. Žalobca od počiatku súdneho konania nepreukázal dôvodnosť žaloby a pasívnu legitimáciu žalovaného 2/. Zo žaloby, ani ostatných vyjadrení žalobcu ako ani z odvolania podľa žalovaného 2/ nevyplýva žiadna skutočnosť zakladajúca solidárne (akékoľvek) spoločenstvo medzi žalovaným 1/ a žalovaným 2/, ktoré skutkový stav veci priamo popiera. Žalovaný 2/ realizoval vydanými rozhodnutiami výkon verejnej moci, pričom postupoval podľa zákona č. 25/2006 Z. z. o verejnom obstarávaní, ktorý mu v ust. § 139 ods. 2 písm. a) v znení účinnom do 17.2.2013 nariaďoval zrušiť postup verejného obstarávania. Pokiaľ teda žalobca tvrdí, že žalovaný 1 uzatvoril zmluvu skôr, ako mohol, žalovaný 2 upriamuje pozornosť na § 138 ods. 12 zákona č. 25/2006 Z. z., podľa ktorého majú námietky odkladný účinok na konanie kontrolovaného. Teda žalovaný 2/ žiadnym spôsobom nemohol prispieť k nepreukázanému postupu žalovaného 1, ktorý žalobca v tomto konaní tvrdí na základe svojich hypotetických domnienok. Uvedené skutočnosti však vzhľadom na dôvodné dovolanie sa premlčania mal ako nepodstatné, pretože premlčaný nárok už nie je možné priznať. Mal za to, že aplikácie občianskoprávnej úpravy premlčania na posudzovaný prípad si bol žalobca vedomý od počiatku, nakoľko už v podanej žalobe sám deklaroval, že obchodnoprávny režim sa aplikuje len v prípade porušenia povinnosti podľa ObZ, k čomu v posudzovanom prípade dôjsť nemohlo. Podľa neho rovnako nedôvodne žalobca prekrúca moment vzniku škodnej udalosti za účelom nápravy ním neskoro realizovaného úkonu, podania žaloby a mení uplatňovaný nárok podľa toho, ako žalovaní spochybnia jeho tvrdenia, pretože si zjavne uvedomuje neopodstatnenosť žaloby. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Sžf 65/2011, cit.: „Najvyšší súd dáva do pozornosti zásadu, ktorá platila už v rímskom práve, podľa ktorej „vigilantibus iura scripta sunt“ t. j. „práva patria len bdelym“ (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod.. To platí obdobne aj o využívaní zákonných procesných ustanovení včítane využitia možnosti podania opravných prostriedkov.“ Zodpovednosť žalobcu, ktorý je sám právne vzdelaný, postupovať s náležitou starostlivosťou a neponechať podanie žaloby na posledný moment, resp. tento dokonca prekročiť, nemožno presúvať na žalovaného 1/ či žalovaného 2/, nebudaj na súd a nedôvodne a nespravodlivo poskytovať žalobcovi ochranu nad rámec zákona. Práve žalobca ako advokát mal využiť relevantné prostriedky včas s dostatočnou predvídavosťou. Žalovaný 2/ mal za to, že žalobca nie len, že nepreukázal vznik nejakého ušlého zisku, súčasne nepreukázal ani naplnenie príčinnej súvislosti, ktorá je pre priznanie jeho náhrady nevyhnutná a v celom rozsahu neuniesol dôkazné bremeno. Pritom z ustálenej praxe Najvyššieho súdu SR vyplýva, ako napr. uviedol v rozsudku sp. zn. 5M Cdo 1/2011 zo dňa 29.10.2012, cit.: „Otázka príčinnej súvislosti medzi určitým protiprávnym konaním a konkrétnou škodou je otázkou skutkovou. Jej existenciu zisťuje súd, ktorý so zreteľom na konkrétne okolnosti vyhodnocuje, či tu príčinná súvislosť je alebo nie. Pri riešení otázky príčinnej súvislosti je právnym posúdením veci vymedzenie, medzi akou ujmu (ako následkom) a akou skutočnosťou (ako príčinou) tejto ujmy má byť príčinná súvislosť zisťovaná. Vzťah príčiny a následku musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný - nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako (priama) príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu (porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 32/2007)“. Záver súdu prvej inštancie o tom, že nárok žalobcu je plne premlčaný, mal pritom za plne akceptovateľný a správny. Na základe uvedeného žalovaný 2 považuje napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny, ktorého závery žiada potvrdiť.

41. K vyjadreniu žalovaného v 2. rade žalobca v odvolacej replike uviedol, že je nesprávne tvrdenie žalovaného 2/, že ústavný súd nevyjadril pochybnosti o spornosti rozsudku NS SR sp. zn. 3MCdo40/2012 zo dňa 24.2.2016, keď „Ústavný súd opakovane vyjadruje pochybnosti o presvedčivosti kritérií, na základe ktorých sa rozlišuje medzi obchodnoprávnym a občianskoprávnym režimom určitého záväzkového vzťahu (II. ÚS 250/2011).“ Podľa ústavného súdu premlčanie nároku za splnenia podmienok § 261 ObZ sa spravuje ObZ napriek tomu, že predpoklady nároku sa spravujú OZ (IV. ÚS 214/04).“ Žalobca považoval za nešťastné, že ústavný súd v náleze tieto svoje spochybnenia sporného rozhodnutia najvyššieho súdu bližšie nekonkretizoval, avšak aj napriek tomu je zásadné, že ústavný súd existenciu týchto určitých výhrad výslovne v náleze skonštatoval. Už z toho dôvodu je podľa neho povinnosťou všeobecných súdov pristupovať pri rozhodovaní obdobných prípadov dôslednejšie. To inými slovami znamená, že je povinnosťou všeobecných súdov, aby sa pri rozhodovaní obdobných prípadov aj reálne zaoberali v náleze vyslovenými a naznačenými pochybnosťami ústavného súdu a aby

tak urobili bez toho, že len formálne bez bližšieho zdôvodnenia odkážu na závery sporného rozhodnutia najvyššieho súdu. Len takým postupom všeobecných súdov sa totiž naplní zásada právnej istoty strán sporu a právo strán sporu na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Súdu prvej inštancie vytkol, že v predmetnom spore takýmto spôsobom nepostupoval, keďže iba formálne a bez bližšieho odôvodnenia odkázal na závery sporného rozhodnutia najvyššieho súdu. Okresný súd tak postupoval napriek tomu, že sám ústavný súd nevyhlásil odlišné posúdenie predmetnej otázky v budúcnosti. Žalobca považoval aj tvrdenia žalovaného v 2. rade o skopírovaní článku za absurdné, keďže žalovaný v 2. rade si nedal ani len tú námahu, aby si riadne preštudoval obsah súdneho spisu, ktorého súčasťou je aj tlačaná verzia odborného článku, z ktorého žalobca čerpal, a ktorý potvrdil právne závery a argumenty žalobcu a súčasne aj bližšie konkretizoval spochybnenia a výhrady voči spornému rozhodnutiu najvyššieho súdu, ktoré naznačil už ústavný súd vo svojom náleze. V danom prípade ide o odborný článok uverejnený pod názvom „Premlčanie práva na náhradu škody v obchodných vzťahoch“ autorov E. K. Q. M. B., ktorý je dostupný na portáli epravo.sk, konkrétne na <https://www.epravo.sk/top/clanky/premlcanie-prava-na-nahradu-skody-v-obchodnych-vztahoch-3407.html>. Webová stránka epravo.sk je pritom odborníkmi vysoko rešpektovaným právnym portálom a hodnotným zdrojom informácií, právnych názorov a analýz. Žalovaný v 2. rade si navyše nepreštudoval ani obsah odvolania žalobcu, kde žalobca uvedený odborný článok opätovne označil. V kontexte prípadu odstúpenia od zmluvy podľa § 356 ObZ, t. j. pre zmarenie účelu zmluvy (ktorý potvrdzuje pochybné závery sporného rozhodnutia najvyššieho súdu), žalovaný v 2. rade vo vyjadrení uviedol, že daný prípad nespochybnil závery sporného rozhodnutia najvyššieho súdu, pretože v zmysle ustanovenia § 357, v spojení s ustanovením § 351 ObZ, nemožno hovoriť o zániku záväzku vzniknutého podľa ObZ, keďže odstúpenie od zmluvy nespôsobí jeho zánik v tom rozsahu, ktorý sa týka povinnosti nahradiť škodu. Toto tvrdenie žalovaného v 2. rade v kontexte, v ktorom ho uvádza vo svojom vyjadrení, mal žalobca za nesprávne. V predmetnom prípade totiž podľa neho platí, že strana, ktorá odstúpila od zmluvy pre zmarenie účelu zmluvy (§ 356 Obchodného zákonníka), je povinná nahradiť druhej strane škodu, ktorá jej vznikne odstúpením od zmluvy, pričom pre účinky odstúpenia od zmluvy sa primerane použije § 351 Obchodného zákonníka (§ 357 Obchodného zákonníka), čo znamená, že Obchodný zákonník v tomto ustanovení chráni stranu, ktorá sa dostane do situácie, že v dôsledku odstúpenia od zmluvy, t. j. v dôsledku výkonu práva druhej strany, jej vznikne škoda. Ustanovenie § 357 Obchodného zákonníka je preto osobitným prípadom náhrady škody, ktorá nevznikne v dôsledku porušenia povinnosti zo zmluvy, ale v dôsledku výkonu práva. Zákon tu preto ukladá mimozmluvnú povinnosť nahradiť škodu, ktorá vznikla v dôsledku výkonu práva. Obchodný zákonník v ustanovení § 357 hovorí o vzniku nároku na náhradu škody ako následku realizovaného výkonu práva po tom, čo bol zmarený účel zmluvy. Samostatným by bol pritom nárok na náhradu škody, ktorý by vznikol ako následok porušenia povinnosti druhej strany (§ 351 Obchodného zákonníka). Je preto potrebné rozlišovať medzi (i) záväzkovým vzťahom, ktorý vznikol zo zmluvy, (ii) záväzkovým vzťahom, ktorý vznikol po odstúpení od zmluvy pre zmarenie účelu takej zmluvy a (iii) záväzkovým vzťahom, ktorý vznikol po odstúpení od zmluvy pre porušenie povinnosti druhej strany. V dôsledku takejto odstúpenia od zmluvy tak odpadá právny dôvod, na základe ktorého vznikol záväzkový vzťah medzi stranami a vzniká nový vzťah, a to záväzkový vzťah mimozmluvnej povinnosti nahradiť škodu (v prípade zmarenia účelu zmluvy), resp. vzťah zodpovednostnej povinnosti nahradiť škodu (v prípade porušenia povinnosti druhej strany). Závery žalobcu, ktorými spochybnil sporné rozhodnutie najvyššieho súdu (a ktoré sú uvedené aj v predmetnom odbornom článku) sú preto z uvedených dôvodov správne. Žalovaný v 2. rade si podľa žalobcu vo svojich tvrdeniach odporuje, keď uviedol, že predpokladom uplatnenia náhrady škody sú tri základné podmienky, medzi ktoré patrí aj vznik škody, pričom však následne bez bližšieho súvisu skonštatoval, že existencia škodovej udalosti nevyklučuje, že k vzniku škody napokon nedôjde. Tvrdenia žalovaného v 2. rade mal aj v tejto časti jeho vyjadrenia za neprávne. Žalobca v uvedenej súvislosti v odvolaní jasne zdôvodnil, prečo považuje jednotlivé faktúry vystavené B.. B. I. za významné, tzn. že zrozumiteľne a logicky vysvetlil, že pre určenie počiatku plynutia premlčacej doby sú rozhodné dátumy, ktoré možno považovať za dodanie právnej služby žalovanému v 1. rade zo strany B.. B. I., pretože až dodaním právnej služby (vykonaním konkrétneho úkonu právnej služby) bol B.. B. I. oprávnený v zmysle zmluvy o poskytovaní právnych služieb uzavretej so žalovaným v 1. rade vystaviť tú-ktorú faktúru (čl. 5 zmluvy o poskytovaní právnych služieb). Dodanie právnych služieb B.. B. I. je pritom možné odvodiť od dátumov uskutočnených zdaniteľných plnení, ktoré sú obsiahnuté v predmetných faktúrach. V danom prípade žalovaný v 2. rade a tiež aj okresný súd opomínajú, že až dodanie právnych služieb (uskutočnené zdaniteľné plnenie) je objektívnou škodovou udalosťou, z ktorej žalobcovi reálne vznikla škoda. Samotná zmluva o poskytovaní právnych služieb uzavretá medzi žalovaným v 1. rade a B.. B. I. je len titulom, na základe ktorého B.. B. I. dodával právne služby žalovanému v 1. rade. Vznik nároku na odmenu však nebol viazaný na moment účinnosti uzavretia takej

zmluvy, ale až na moment vykonania konkrétneho úkonu právnej služby, ku ktorému napriek tomu, že bola uzavretá zmluva, mohlo, ale nemuselo dôjsť. V súvislosti s premlčaním žalobca ešte doplnil, že predpoklady ním uplatneného nároku na náhradu škody sa spravujú Občianskym zákonníkom (§ 420 OZ), avšak premlčanie nároku sa za splnenia podmienok § 261 ObZ spravuje Obchodným zákonníkom. Tieto skutočnosti pritom žalobca tvrdí od počiatku súdneho sporu, resp. od počiatku, keď sa v spore táto otázka vyskytla. Žalobca zároveň opäť zdôraznil, že skutkový stav veci a vykonané dokazovanie jasne preukazujú, že konanie žalovaných, v dôsledku ktorého žalobcovi vznikla škoda, bolo úmyselné, a preto by sa v súlade s tým mala posudzovať aj otázka trvania premlčacej doby, a to bez ohľadu na nesprávnosť tvrdení žalovaných o premlčaní. Tvrdenie žalovaného v 2. rade o istote zrušenia verejného obstarávania už pri prvotnom rozhodovaní o námietkach žalobcu, nie je podľa žalobcu namieste a nemá ani oporu vo vykonanom dokazovaní. To preukazuje najmä to, že žalovaný v 2. rade prvýkrát o námietkach žalobcu rozhodoval už „prvým“ rozhodnutím č. 107-6000/2011-ON/28 zo dňa 25.3.2011, ktorým však nenariadil zrušenie verejného obstarávania, ale ktorým len zrušil rozhodnutie žalovaného v 1. rade o výsledku vyhodnotenia ponúk a nariadil žalovanému v 1. rade v stanovenej lehote znovu vyhodnotiť ponuky. Žalobca v tejto súvislosti zdôraznil, že skutkový ani právny stav sa v danej veci zásadne nezmenil, a teda nie je možné s istotou tvrdiť, že pri „druhom“ posudzovaní námietok žalobcu, v správnom čase, t. j. pokiaľ by zo strany žalovaného v 2. rade nedošlo k nezákonnému zastaveniu konania o námietkach žalobcu, by žalovaný v 2. rade s istotou pristúpil k zrušeniu verejného obstarávania. Považoval totiž za reálne možné až pravdepodobné, že by žalovaný v 2. rade postupoval obdobne ako v prvom prípade posudzovania námietok žalobcu, a teda že by len zrušil rozhodnutie žalovaného v 1. rade. Navyše, čisto hypoteticky, aj ak by žalovaný v 2. rade „v správnom čase“ verejné obstarávanie skutočne zrušil, žalobca predpokladal, že žalovaný v 1. rade by opätovne vyhlásil nové verejné obstarávanie na totožnú zákazku, a teda, že žalobca by mal následne možnosť zúčastniť sa takého nového verejného obstarávania, súťažiť v ňom a zvíťaziť. Nezákonným konaním žalovaných však žalobca prišiel aj o túto možnosť. Keďže k zrušeniu verejného obstarávania žalovaným v 2. rade došlo až po uzavretí zmluvy o poskytovaní právnych služieb s B.. B. I. a po tom, ako B.. B. I. ako nezákonne vybraný víťazný uchádzač reálne poskytoval obstarávané právne služby žalovanému v 1. rade, tak žalobcovi skutočne v príčinnej súvislosti s protiprávnym konaním žalovaných vznikla škoda v podobe ušlého zisku. V danom prípade je preto podľa žalobcu zásadná aj časová línia rozhodovania o námietkach žalobcu zo strany žalovaného v 2. rade. Pre posúdenie veci má podľa neho význam aj to, že žalovaný v 2. rade zrušil verejné obstarávanie až dňa 11.9.2012, t. j. v čase, keď už bola obstarávaná zákazka realizovaná a tiež to, že Najvyšší súd SR následne rozsudkom, č. k. 3Sžf/120/2015-155 zo dňa 24.5.2017 z tohto istého dôvodu zrušil rozhodnutie žalovaného 2. rade o zrušení verejného obstarávania (t. j. z dôvodu, že verejná zákazka už bola realizovaná). Za zásadné mal ďalej tiež to, že pri absencii protiprávných úkonov žalovaného v 1. rade sa žalobca mal stať víťazným uchádzačom už po prvom vyhodnocovaní ponúk. V takom prípade by k „druhému“ a ani prípadnému ďalšiemu vyhodnocovaniu ponúk nedošlo. To isté pritom platí aj pre druhé vyhodnocovanie, a teda pri absencii protiprávneho konania zo strany žalovaných (žalovaného v 1. rade a aj žalovaného v 2. rade) by sa žalobca stal víťazným uchádzačom, pretože dal nižšiu cenovú ponuku ako obstarávateľom nesprávne označený víťazný uchádzač, B.. B. I.. Žalobca vo verejnom obstarávaní spĺňal všetky podmienky a kritériá ako tieto boli určené žalovaným v 1. rade a ako ich stanovuje zákon o verejnom obstarávaní, čo potvrdil aj žalovaný v 2. rade (túto skutočnosť potvrdil aj priamo žalovaný v 1. rade, okrem iného, aj v Oznámení o výsledku vyhodnotenia ponúk zo dňa 19.1.2011). Namietal tvrdenie žalovaného 2/, že nárok žalobcu na náhradu škody v podobe ušlého zisku z verejného obstarávania z dôvodu straty možnosti účasti na danom verejnom obstarávaní a straty možnosti v danom verejnom obstarávaní zvíťaziť nie je samostatným, resp. odlišným nárokom žalobcu oproti nároku, ktorý si žalobca uplatnil žalobou, ako zavádzajúco tvrdí žalovaný v 2. rade. Aj v tomto prípade sa v celom rozsahu uplatní ten istý skutkový stav a to isté právne posúdenie tak, ako ho od počiatku a v priebehu celého konania tvrdí žalobca. To rovnako platí aj pre vykonané dokazovanie, ktorého výsledky sa týmto nijako neovplyvňujú a tiež aj pre právne posúdenie otázky premlčania. Počiatok plynutia premlčacej doby, tak ako ho tvrdí žalobca, sa nijako nezmenil a nemení. V tejto súvislosti žalobca dodal, že žalovaný v 2. rade pri určení škodovej udalosti na deň 19.4.2011, kedy bol žalobca nezákonne vylúčený z verejného obstarávania, zrejme účelovo a zavádzajúco nespomenul, že žalobca sa voči tomuto nezákonnému postupu a rozhodnutiu žalovaného v 1. rade aktívne bránil a podal všetky zákonom prípustné opravné prostriedky (žiadosť o nápravu zo dňa 6.5.2011, námietky proti vylúčeniu uchádzača zo dňa 23.5.2011, žaloba o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného v 2. rade zo dňa 16.6.2011, po tom, čo žalovaný v 2. rade nezákonne rozhodol o zastavení konania o námietkach žalobcu), pričom voči nezákonnému postupu a rozhodovaniu žalovaných sa žalobca aktívne bráni aj v predmetnom súdnom spore, v ktorom si uplatnil nárok na náhradu škody, ktorá mu vznikla v

príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodovaním a postupom oboch žalovaných. Pre plynutie premlčacej doby mal preto za zásadné, že táto neplynula a neplynie po dobu plynutia všetkých týchto konaní.

42. K vyjadreniam žalovaného v 1. rade žalobca v odvolacej replike pripomenul, že ak žalovaný v 1. rade vo svojich vyjadreniach tvrdí, že pri uzatváraní zmluvy o poskytovaní právnych služieb s B.. B. I. konal v dobrej viere, pretože mu do podpisu neboli doručené žiadne listiny, ktoré by mu neumožnili podpísať túto zmluvu, pričom v opačnom prípade by žalovaný v 1. rade zmluvu o poskytovaní právnych služieb s B.. B. I. neuzatvoril a verejné obstarávanie by zrušil, uvedené tvrdenie žalovaného v 1. rade prakticky potvrdzuje skutočnosti tvrdené žalobcom o tom, že žalovaný v 1. rade sa snažil všetkými možnými spôsobmi docieľiť stav, aby zmluvu o poskytovaní právnych služieb neuzavrel so žalobcom. V konaní mal za preukázané, že žalovaný v 1. rade obstarával právne služby z dôvodu, že Slovenskej republike v spore, ktorého sa obstarávané služby týkali, hrozili niekoľkomiliónové škody. Tvrdenie žalovaného v 1. rade považoval preto za nelogické, keďže na jednej strane existovala reálne hrozba a potreba prostredníctvom verejného obstarávania obstarat' právne služby, na strane druhej sa táto hrozba a potreba jednoducho vytratili a sám žalovaný v 1. rade tvrdí, že by verejné obstarávanie zrušil. V tejto súvislosti považoval za zásadné, že skutkový stav sporu a ani vykonané dokazovanie nepotvrdili, že by žalovaný v 1. rade sám od seba zamýšľal verejné obstarávanie zrušiť, čo znamená, že k zrušeniu verejného obstarávania zo strany žalovaného v 1. rade by nedošlo, resp. je len veľmi nízka pravdepodobnosť, že by žalovaný v 1. rade takto postupoval. Tvrdenie žalovaného 1/, že pre posúdenie jeho zodpovednosti za škodu nie sú podstatné rozhodnutia žalovaného v 2. rade, ktoré výslovne konštatovali nezákonný postup žalovaného v 1. rade, ako ani rozsudok Krajského súdu v Bratislave, ktorý konštatoval nezákonný postup žalovaného v 2. rade, pretože tieto rozhodnutia boli vydané až po tom, ako žalovaný v 2. rade vydal rozhodnutie z 9.6.2011 o zastavení konania o námietkach žalobcu, považoval žalobca za absurdné a tiež za také, ktoré nemá absolútne žiadny právny podklad. Časová línia vydania jednotlivých rozhodnutí, ktoré výslovne potvrdili nezákonné rozhodovanie a postup žalovaných tak, ako ju tvrdí žalovaný v 1. rade, nemá v tomto spore podľa žalobcu absolútne žiadny význam. Za podstatné mal len to, že tieto rozhodnutia boli vydané, nadobudli právoplatnosť a potvrdili nezákonnosť rozhodovania a postupu žalovaných (čím je splnená prvá podmienka úspešného priznania nároku na náhradu škody žalobcom). Z časového hľadiska je podľa žalobcu nepochybné a logické, že Krajský súd v Bratislave musel rozhodnúť o nezákonnosti rozhodnutia žalovaného v 2. rade, ktorým nezákonne zastavil konanie o námietkach žalobcu až po 9.6.2011, t. j. až po vydaní tohto nezákonného rozhodnutia žalovaného v 2. rade, keď v skoršom dátume ani v rovnaký deň o takejto nezákonnosti logicky rozhodnúť nemohol. To isté podľa neho platí aj pre rozhodnutia žalovaného v 2. rade, keďže tieto boli výsledkom procesu, ktorý nasledoval po tom, ako bolo zrušené jeho nezákonné rozhodnutie o zastavení konania o námietkach žalobcu a po tom, ako žalovaný v 1. rade uzatvoril zmluvu o poskytovaní právnych služieb s nesprávne a nezákonne vybratým uchádzačom (B.. B. I.). K vyššie uvedenému žalobca dodal, že žalovaný v 2. rade vyhovel námietkam žalobcu už pri „prvom vyhodnocovaní ponúk“, čo inými slovami znamená, že rozhodol o nezákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného v 1. rade už v rozhodnutí č. 107-6000/2011-ON/28 zo dňa 25.3.2011 (viď strana 9 daného rozhodnutia), ktorým zrušil rozhodnutie žalovaného v 1. rade o výsledku vyhodnotenia ponúk a nariadil mu v stanovenej lehote znovu vyhodnotiť ponuky. Považoval za zrejmé, že toto rozhodnutie žalovaného v 2. rade bolo vydané dňa 25.3.2011, t. j. pred vydaním rozhodnutia žalovaného v 2. rade o zastavení konania o námietkach (deň 9.6.2011) a tiež aj pred tým, ako žalovaný v 1. rade uzavrel zmluvu o poskytovaní právnych služieb s B.. B. I. (deň 30.6.2011).

43. Žalovaný 1/ v odvolacej duplike s argumentáciou žalobcu prezentovanou vo vzťahu k žalovanému 1/ v jeho vyjadrení nesúhlasil a pridržiaval sa dôvodov obsiahnutých vo svojich predchádzajúcich vyjadreniach. Predloženými tvrdeniami žalobca podľa názoru žalovaného 1/ nedokázal poprieť právne a skutkové tvrdenia žalovaného 1/, pričom žalobcom zvolenú argumentáciu nachádzajúcu sa v posudzovanom vyjadrení považoval žalovaný 1/ za účelovú. Uviedol, že žalobca vo svojom vyjadrení modifikuje tvrdenia žalovaného 1/ s cieľom podporiť svoje vlastné videnie predmetu sporu, keďže žalobcom prezentovaný pohľad vykazuje s prihliadnutím na vykonané dokazovanie viaceré nedostatky, k čomu v konečnom dôsledku v kontexte odôvodnenia rozsudku dospel aj samotný súd prvej inštancie. Žalovaný 1/ bol toho názoru, že žalobca nepostuloval vo svojom vyjadrení žiadne nové dôkazy, ktorými by svoje tvrdenia podložil a na základe ktorých by bolo možné dané skutočnosti následne verifikovať. Dané sentencie žalobcu tak zostali iba v rovine všeobecných tvrdení a domnienok. V zmysle uvedených skutočností mal žalovaný 1/ za to, že žalobca v konaní nepreukázal dôvodnosť svojho nároku v kontexte ním tvrdeného postulátu o údajnom konaní žalovaného 1/ v rozpore s vtedy platným zákonom č. 25/2006

Z. z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov, čím žalobca nedokázal splniť zákonné podmienky vyžadované pre uplatnenia nároku na náhradu škody. K záverom o nepreukázanosti nároku ako aj o hypotetickej výške ušlého zisku dospel aj súd prvej inštancie vo svojom meritórnom rozsudku, ktorý žalovaný 1/ považuje v plnom rozsahu za logicky odôvodnený, keďže súd prvej inštancie v jeho obsahu podľa neho zrozumiteľným a preskúmateľným spôsobom rozviedol predmet návrhu a dôvody, na základe ktorých sa žalobca domáhal uplatneného nároku, tiež stručne a výstižne ozrejmil skutkový a právny základ veci, vrátane na vec vzťahujúcej sa a aplikovanej právnej úpravy, a uviedol z akých dôkazov, úvah a právnych záverov pri rozhodnutí vychádzal. Rozsudok pokladá za kompatibilný aj z pohľadu práva účastníkov na spravodlivý proces, do ktorého je spravidla zahŕňané aj právo na riadne a preskúmateľné zdôvodnenie súdneho rozhodnutia. Vzhľadom na všetky konštatované skutočnosti žalovaný 1/ navrhol odvolaciemu súdu odvolaniu žalobcu nevyhovieť a rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu ako vecne správny potvrdiť.

44. Žalovaný 2/ v odvolacej duplike zhrnul, že žalobca sa s ním napadnutým rozhodnutím nestotožnil a považoval za zásadné, že Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze sp. zn. II. ÚS 637/2015 zo dňa 24. 2.2016 výslovne konštatoval existenciu určitých výhrad. Žalovaný 2/ však mal za to, že žalobca ani v poslednom vyjadrení nepreukázal dôvodnosť žalovaného nároku ako ani skutočnosť, že napadnutý rozsudok je nesprávny. Opätovne zdôraznil, že žalobcovi sa doposiaľ (takmer 10 rokov súdneho konania) nepodarilo preukázať existenciu akéhosi spoločenstva na strane žalovaných a dôvodnosť žaloby adresovanej voči žalovanému 2/. Žalovaný 2/ opakovane konštatoval, že z obsahu žalobcových podaní v priebehu celého súdneho konania mal za evidentné, že vychádza z ilúzie akéhosi vzájomne koordinovaného postupu oboch žalovaných, ktorého jediným cieľom bolo odmietnuť žalobcovi prístup k zákazke. K danej námietke sa žalobca bližšie nevyjadril. Mal za to, že dôvodnosť žaloby adresovanej proti žalovanému 2/ žalobca do dnešného dňa neosvedčil, pričom žalovaný 2/ opakovane takéto zjavne subjektívne fabulácie žalobcu poprel. Žalobca podľa neho preukázateľne neunesol dôkazné bremeno, ba dokonca sám absenciu pasívnej legitimácie žalovaného 2/ v poslednom vyjadrení potvrdil, keď poukázal na postupy žalovaného 1/. Námietky žalobcu vo vzťahu k otázke premlčania jeho nároku v poslednom vyjadrení podľa názoru žalovaného 2/ neprinesli žiadne nové skutočnosti. Ide podľa neho o opakovanie už realizovaných tvrdení, ktorými sa žalovaný 2/ podrobne zaoberal vo svojom vyjadrení zo dňa 22. 11. 2022. Žalovaný 2/ v celom rozsahu trvá na už uvedenom názore, že ak nedošlo k uzavretiu zmluvy o vecnom plnení, ale zodpovednosť vzťah vznikol iba zo vzťahu založeného zákonom č. 523/2003 Z. z. medzi vyhlasovateľom verejného obstarávania - žalovanou a žalobcom - subjektom, ktorý ponuku uskutočnil, tento vzťah nie je záväzkovým vzťahom podľa ustanovení ObZ. Existencia akýchsi výhrad, ktoré mal mať Ústavný súd Slovenskej republiky apriori neznamená podľa neho nesprávnosť predmetného záveru a nejde teda o skutočnosť, ktorá by bola spôsobilá potvrdiť žalobcovu predstavu o tom, že ním uplatnený potenciálny nárok nie je premlčaný. Žalovaný 2/ na podporu svojej argumentácie poukázal napríklad na článok zo dňa 19.11.2019, v ktorom sa autorka venuje otázke premlčania v prípade náhrady škody z dôvodu nepodania návrhu na vyhlásenie konkurzu a uvádza, cit.: „Aplikácia ustanovenia § 373 a našej zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v aktuálnom znení (ďalej len „Obchodný zákonník“) o zodpovednosti za škodu neprichádza do úvahy, nakoľko ide o osobitný druh zodpovednosti za škody. Vzhľadom na ustanovenie § 757 ak je škoda spôsobená porušením povinnosti ustanovenej Obchodným zákonníkom: „pre zodpovednosť za škodu spôsobenú porušením povinností ustanovených týmto zákonom platia obdobne ustanovenia § 373 a nasl.“ sa aplikujú sa rovnako ustanovenia Obchodného zákonníka “ Do úvahy by vzhľadom na ustanovenie § 1 Obchodného zákonníka „ ak niektoré otázky nemožno riešiť podľa týchto ustanovení, riešia sa podľa predpisov občianskeho práva, “prichádza aplikácia všeobecnej zodpovednosti za škodu podľa § 420 Občianskeho zákonníka. Uvedené potvrdzuje aj renomovaný komentár: „Aplikácia všeobecnej zodpovednosti za škodu podľa § 420 OZ prichádza do úvahy vtedy, ak subjekt obchodného záväzkového vzťahu poruší povinnosť stanovenú v inom právnom predpise ako v Obchodnom zákonníku a z tohto osobitného právneho predpisu nevyplýva niečo iné. “ (Đurica Milan. § 373 [Vymedzenie pojmu]. In: Patakyova, Mária, Barkoci, Stanislav, Bartova, Zuzana, Blaha, Marián, Duračinska, Jana, Đurica, Milan, Grambličková, Barbora, Jablonka, Branislav, Klisely, Ivan, Kováčsová, Tímea, Mašurová, Angelika, Moravčíková, Andrea, Pálka, Radoslav, Vozár, Jozef. Obchodný zákonník. 5. vydanie. Bratislava: Nakladateľstvá C. H. Beck, 2017, s. 1257.). Žalovaný 2/ zdôraznil, že z pojmového vymedzenia verejného obstarávania obsiahnutého v zákone č. 343/2015 Z. z. o verejnom obstarávaní v znení neskorších predpisov podľa neho vyplýva, že žalovaný 2/ pri rozhodovaní o právach a povinnostiach žalobcu vykonáva verejnú moc. Výsledkom jeho činnosti tak preukázateľne nie je zmluva ani iná forma záväzku podľa ObZ, ale rozhodnutie, pričom už vlastný zákon č. 514/2003 Z. z. vo svojich ustanoveniach odkazuje

na OZ. Javí sa preto viac ako len logické prihladiť práve na ustanovenia občianskeho práva týkajúce sa premlčania, ak vzťah medzi žalovaným 2 a ostatnými stranami sporu (pokiaľ vôbec nejaký vzťah vznikol) nemožno podľa neho podradiť pod ObZ. Vzhľadom na znenie žaloby žalobcu, v ktorej je sám presvedčený, že uplatňuje občianskoprávny nárok, sa mu aktuálna snaha presvedčiť súdy o aplikácii premlčania podľa ObZ javí ako účelová forma zastretia podania žaloby po uplynutí premlčacej doby, ktorej si pritom žalobca, ako právne vzdelaná osoba, bol od počiatku vedomý. Za správny nepovažuje žalovaný 2/ ani ten názor žalobcu, že údajný nárok z dôvodu straty možnosti účasti na danom verejnom obstarávaní a straty možnosti v danom verejnom obstarávaní zvíťaziť nie je samostatným nárokom oproti nároku na ušlý zisk, ktorého sa žalobca žalobou domáha. Strata príležitosti sa však podľa neho vo všeobecnosti odlišuje od iných zložiek nahraditeľnej škody tým, že sa týka budúceho, ale len pravdepodobného zisku. Strata príležitosti sa netýka istých ziskov, ale príležitostí zisku, ktoré sú samy osebe skutočné, bez ohľadu na ich vyčíslenie. Mal za logické, že takéto príležitosti zisku nemôžu byť čisto hypotetické, ale musí ísť o skutočné príležitosti s vysokou pravdepodobnosťou zmeny na majetkový prospech. Strata príležitosti sa preto vyznačuje a od ušlého zisku odlišuje najmä faktorom pravdepodobnosti, aj keď nejde o akýkoľvek druh pravdepodobnosti, ale o veľkú pravdepodobnosť splnenia očakávania. Žalovaný 2/ poukázal na to, že Všeobecný súd už rozhodol, že škody založené na strate na zárobku resp. ušlý zisk a na strate príležitosti sa nezhodujú. Strata na zárobku sa totiž vzťahuje na náhradu straty samotnej zákazky, zatiaľ čo strata príležitosti má za cieľ nahradiť stratu príležitosti uzavrieť zmluvu o tejto zákazke. Zdôraznil, že aj v prípade nároku zo straty príležitosti tento nemôže byť len vyslovene hypotetický. Žalobca však sám argumentuje tým, že ak by žalovaný 1/ zrušil verejné obstarávanie, vyhlásil by opätovne nové, v ktorom by sa žalobca mohol o zákazku uchádzať a zrejme by vyhral, čo ani z ďaleka nemožno definovať ako vysoko pravdepodobné. Takýto postup je závislý od vôle žalovaného 1/, ktorú za daného skutkového stavu nie je objektívne možné odhadnúť. Nakoľko má žalovaný 2/ za to, že žalobcovi sa nepodarilo rozporovať argumentáciu uvedenú v jeho vyjadrení k odvolaniu, pridŕžal sa svojich tvrdení a konštatoval, že žalobca na mnohé podstatné skutočnosti nereagoval vôbec. Ako absurdné sa však žalovanému 2/ javí tvrdenie žalobcu, že žalovaný 1/ mal potvrdiť, že sa snažil všetkými možnými spôsobmi docieľiť stav, aby zmluvu o poskytovaní právnych služieb neuzavrel so žalobcom. Žalovanému 2/ totiž nie je zjavné, akým spôsobom má tento záver žalobcu dokazovať tvrdenie žalovaného 1, že konal v dobrej viere. Vyjadrenie žalobcu označil tak i v časti reagujúcej na podanie žalovaného 1/ len za hypotetické a abstraktné. Žalovaný 2/ preto trval na správnosti napadnutého rozsudku, absencie dôvodnosti predmetnej žaloby ako i premlčaní žalobcom tvrdeného nároku (resp. aktuálne už tvrdených niekoľkých nárokov). Rovnako sa žalovaný 2/ stotožnil s tým, že práve uzatvorenie Zmluvy medzi žalovaným 1/ a B.. B. I. je základným momentom potrebným pre počítanie plynutia premlčania. Žalovaný 2/ mal za to, že žalobca nie len, že nepreukázal vznik nejakého ušlého zisku či iného nároku, súčasne nepreukázal ani naplnenie príčinnej súvislosti, ktorá je pre priznanie náhrady nevyhnutná a v celom rozsahu neuniesol dôkazné bremeno.

45. Ďalšie vyjadrenia strany sporu v rámci odvolacieho konania nepodali.

46. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec podľa § 379 CSP, § 380 ods. 1 CSP a § 381 CSP bez pojednávania s poukazom na ust. § 385 ods. 1 CSP a postupom podľa § 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 CSP. Dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Súd prvej inštancie zistil pre účely rozhodnutia vo veci skutkový stav dostatočne, výsledky vykonaného dokazovania v danej veci správne zhodnotil a na vec aplikoval zodpovedajúce právne normy, ktoré aj správne vyložil. Vec teda aj správne právne posúdil, okrem časti týkajúcej sa počiatku plynutia premlčacej doby na uplatnenie nároku vymedzeného žalobou, čo však nemá vplyv na vecnú správnosť preskúmaného rozhodnutia súdu prvej inštancie. Svoje skutkové a právne závery v napadnutom rozhodnutí aj dostatočne odôvodnil (§ 220 ods. 2 CSP). Odôvodnenie napadnutého rozsudku považuje odvolací súd za vyčerpávajúce a okrem právneho posúdenia začiatku plynutia premlčacej doby na uplatnenie nároku žalobcu na náhradu ušlého zisku sa s ním stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP). V odvolaní uvádzané argumenty nie sú spôsobilé privodiť iný než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver o nedôvodnosti žalobou uplatneného nároku žalobcu proti žalovaným. Odôvodnenie napadnutého rozsudku považuje odvolací súd za dostatočne vyčerpávajúce a preto sa v záujme spravodlivého súdneho konania vyjadruje len k podstatným odvolacím námietkam žalobcu.

47. Žalobca ako pán sporu („dominus litis“) a tým jediný zodpovedný subjekt za voľbu petitu žaloby a okruh žalovaných subjektov sa v zmysle ním navrhnutého pristúpenia ďalšieho žalovaného do konania a súdom prvej inštancie pripusteného žalovaného 2/ domáhal náhrady škody spočívajúcej v ušlom zisku

vo výške 25.949 eur od dvoch žalovaných, avšak bez navrhnutia zmeny petitu žaloby, v zmysle ktorého by bolo zrejme, či žiada žalobou oboch žalovaných zaviazat' k náhrade škody spoločne a nerozdielne a v takom prípade preukazovat' ich spoločné protiprávne konanie, alebo každého zvlášť v určitej výške. V zrušujúcom uznesení zo dňa 30.04.2021 č. k. 4Co/79/2019-431 odvolací súd v zmysle ust. § 391 ods. 3 CSP uložil súdu prvej inštancie okrem iného povinnosť zaoberat' sa otázkou možnosti solidárnej zodpovednosti žalovaných subjektov, ktorej predmetom je náhrada škody proti žalovanému 1/ vo výške 25.949 eur. Petit žaloby žalobca nezmenil ani po vydaní zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu a nekorešponduje tak s okruhom subjektov na žalovanej strane sporu. Z dôvodu nutnosti odvolacieho súdu procesne postupovat' podľa § 390 CSP a teda rozhodnúť vo veci bez možnosti opätovného zrušenia prvoinštančného rozhodnutia, bol odvolací súd viazaný jednak okruhom subjektov na strane žalovaných a navyše aj žalobcom vymedzeným petitom žaloby, ktorý smeruje len vo vzťahu k žalovanému 1/, keďže procesnú situáciu, za ktorú môže výlučne už vyššie uvedený pán sporu, t. j. žalobca, nemohol odvolací súd napraviť, nakoľko podľa § 371 CSP žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť, keď zmenou žaloby je rozšírenie uplatneného práva (v danom prípade od viacerých subjektov) alebo uplatnenie práva iného (napr. solidárneho oproti pôvodnému individuálnemu). V danom prípade ide rozhodne o uplatnenie širších práv oproti žalobe, nakoľko náhradu ušlého zisku nežiada žalobca od jedného subjektu, ale od viacerých, avšak uvedené nie je premietnuté do petitu žaloby, ktorým disponuje výlučne žalobca a len v štádiu prvoinštančného konania. V súvislosti s rozšírením žalovaných subjektov bolo povinnosťou pána sporu zmeniť petit žaloby, nakoľko takto nie je zrejme, aké právo si žalobca uplatňuje, či podľa neho právo na spoločné a nerozdielne plnenie od oboch žalovaných, alebo na individuálne plnenie od žalovaných a od ktorého v akej výške, prípade či žiada nahradiť škodu len od žalovaného 1/ a žalovaného 2/ zaviazat' k inej povinnosti. Už z týchto dôvodov je žaloba žalobcu nedôvodná a zamietajúce rozhodnutie súdu prvej inštancie vecne správne. Úspešnosť žaloby na spoločnú a nerozdielnú náhradu škody by bola navyše možná len za predpokladu, že žalované subjekty napĺňajú spoločne zákonné predpoklady pre vznik zodpovednosti za škodu, ktorými sú protiprávne konanie, vznik škody, príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním žalovaných subjektov so škodou žalobcu a zavinenie, a to spoločným protiprávnym konaním, ktoré žalobca nepreukázal, ktorý právny záver je však aj nadbytočný vzhľadom na vyššie uvádzanú absenciu petitu žaloby vo vzťahu k žalovanému 2/, resp. k oboj žalovaným, avšak podporuje vecnú správnosť preskúmaného rozsudku. V texte písomného podania doručeného súdu prvej inštancie dňa 08.12.2014 nazvaného „návrh na pripustenie vstupu ďalšieho účastníka“ síce žalobca v jeho bode I. uvádza, že je podľa neho nevyhnutné, aby za jemu vzniknutú škodu zodpovedali obaja žalovaní, navrhuje v ňom však len pripustenie ďalšieho účastníka do konania, zmenu petitu žaloby, o ktorej je a aj v tom čase bolo potrebné rozhodnúť súdnym uznesením, však nenavrhuje, a neučinil tak ani v ďalšom priebehu sporu. Bolo na žalobcovi, aby bdel nad svojimi procesnými oprávneniami a aby dal do súladu okruh subjektov na strane žalovaných s petitom žaloby, nakoľko za takejto procesnej situácie by úspešnosťou v konaní bola spôsobená materiálna nevykonateľnosť súdneho rozhodnutia. Žaloba je preto aj z tohto dôvodu súdom prvej inštancie zamietnutá správne.

48. Pokiaľ ide o odvolacie námietky žalobcu, napriek nadbytočnosti argumentácie vo vzťahu k nim vzhľadom na vyššie uvedené, v záujme zachovania práva žalobcu na spravodlivý súdny proces sa odvolací súd vyjadruje stručne aj k nim.

49. Žalobca v odvolaní namietal nesprávnosť právneho posúdenia žalobcom tvrdeného zodpovednostného vzťahu medzi stranami sporu ako vzťahu občianskoprávneho majúc za to, že ide medzi nimi o vzťah obchodnoprávny, nakoľko základný vzťah, od ktorého sa má ním tvrdený zodpovednostný vzťah odvíjať, je vzťahom obchodnoprávnym, keďže žalobca v ňom konal ako podnikateľ v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a žalovaní 1/, 2/ nekonali ako orgány verejnej moci, ale taktiež ako súkromné obchodnoprávne subjekty v záujme uzavretia zmluvy o právnom zastupovaní. Odvolací súd sa však v tomto smere stotožňuje s právnym záverom súdu prvej inštancie, že ak bol žalobca vo výberovom konaní neúspešný, zmluvný obchodnoprávny vzťah, ktorého obsahom malo byť poskytovanie právnej pomoci žalobcom žalovanému 1/ medzi nimi nevnikol. Je pravdou, že v zmysle ustanovení ObZ aj zodpovednostný vzťah vzniknutý medzi podnikateľskými subjektmi je vzťahom obchodnoprávnym, avšak musí ísť o zodpovednosť za škodu vzniknutú pri plnení alebo neplnení vzájomných zmluvných povinností v rámci obchodnoprávneho vzťahu založeného takouto zmluvou, ktorá skutočnosť v danom prípade nenastala. Obchodnoprávny vzťah medzi žalovaným 1/ a žalobcom a už vôbec nie medzi žalovaným 2/ a žalobcom nevznikol a ak žalobca proti žalovaným namietal, že v dôsledku ich protiprávneho konania mu vznikla škoda v podobe ušlého zisku, keďže v dôsledku tohto tvrdeného protiprávneho konania nezastupoval právne žalovaného 1/ v zmysle zmluvy,

na ktorej uzavretie by pri zákonom chode udalostí týkajúcich sa relevantného výberového konania mal nárok, tvrdí skutočnosť o existencii zodpovednostného vzťahu občianskoprávneho. Uvedený právny záver má potom vplyv na posúdenie otázky premlčania žalobou uplatneného nároku, nakoľko táto je pri vzťahoch obchodnoprávných a občianskoprávných rozdielna.

50. Obaja žalovaní vznesli proti žalobou uplatnenému nároku námietku premlčania, ktorú súd prvej inštancie posudzoval vzhľadom na vyššie uvedené správne v zmysle OZ. Prioritne potrebné však bolo vyhodnotiť, či žalobca povinný v zmysle prejednávanej zásady ovládajúcej civilné sporové konanie uniesol dôkazné bremeno o svojom tvrdení, že mu spoločným protiprávnym konaním oboch žalovaných vznikla škoda v podobe reálneho a nie hypotetického ušlého zisku. Ušlý zisk žalobca preukazoval fakturovaním jednotlivých úkonov právnej pomoci poskytnutých úspešným výhercom výberového konania B.. I. žalovanému 1/, s ktorým došlo k uzatvoreniu zmluvy s týmto obsahom. Žalobca tvrdil, že pri bežnom a hlavne legitímnom chode udalostí by sa jeho majetok zväčšil o tieto fakturované sumy žalovanému 1/, nakoľko by existoval zmluvný vzťah medzi ním a žalovaným 1/ identický ako zmluvný vzťah medzi žalovaným 1/ a B.. I., preukazujúc toto svoje tvrdenie práve fakturáciou úkonov právnej pomoci poskytnutých B.. I. žalovanému 1/. Odvolací súd sa stotožnil s logickým hodnotením dokazovania súdom prvej inštancie, že žalobcom tvrdený ušlý zisk je len hypotetickým tvrdením, keďže nárok na odmeny za poskytnuté právne služby by žalobcovi vznikol len uzavretím zmluvného vzťahu so žalovaným 1/, keď nie je vylúčené jeho neuzavretie (nepodpísanie zmluvy v dôsledku nedohodnutia sa na rôznych vedľajších zmluvných podmienkach a dojednaniach, osobné výhrady a pod.), pričom aj rozsah poskytnutých právnych služieb v podobe úkonov právnej pomoci by v prípade zastupovania žalovaného 1/ žalobcom mohol byť úplne iný ako rozsah poskytnutých služieb právnej pomoci B.. I., konkrétne napríklad v tom, že vplyvom právneho poradenstva žalobcu a jeho predsúdnych rokovaní by nemuselo dôjsť k súdному sporu s potrebnou účasťou na súdnom pojednávaní a nedošlo by k fakturovaniu za takýto úkon právnej pomoci a podobne. Súd prvej inštancie teda správne vyhodnotil, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno o svojom tvrdenom reálnom ušlom zisku a posúdil ho čisto ako hypotetický.

51. Vzhľadom na nepreukázanie vzniku reálneho ušlého zisku žalobcom v príčinnej súvislosti s tvrdeným spoločným protiprávnym konaním žalovaných bolo a je potom skutočne nadbytočné právne posudzovať dôvodnosť oboma žalovanými vznesenej námietky premlčania žalobou uplatneného nároku, keďže dôkazné bremeno o ňom žalobca neuniesol. Podľa odvolacieho súdu začiatok plynutia premlčacej lehoty je rozdielny za každú fakturáciu každého jednotlivého úkonu právnej pomoci, čo však nie spôsobilo zvrátiť vecnú správnosť výroku napadnutého rozsudku.

52. Na základe uvedeného vyhodnotil odvolací súd v zmysle § 387 ods. 3 CSP podstatné odvolacie námietky žalobcu proti napadnutému rozsudku súdu prvej inštancie za nedôvodné a ako vo výroku vecne správny ho podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

53. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle zásady úspešnosti v konaní podľa ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 378 ods. 1 CSP vzhľadom na plný úspech oboch žalovaných v odvolacom konaní, ktorým však tento nárok nepriznal, keďže im v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

54. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolenie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).